

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

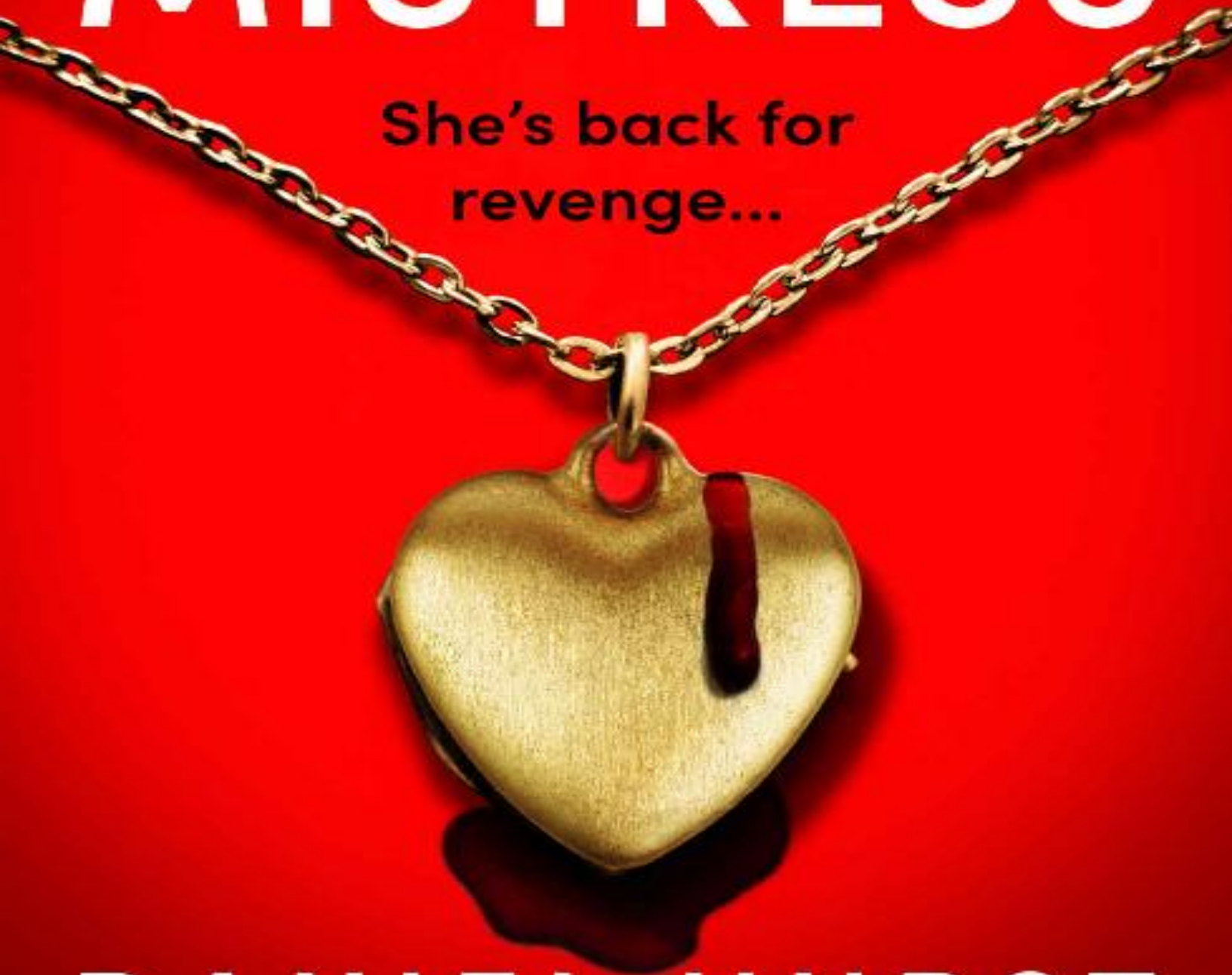
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DOCTOR'S MISTRESS

She's back for
revenge...

DANIEL HURST

A totally addictive psychological thriller with a breathtaking twist

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DOKTORUN METRESİ

NEFES KESİCİ BİR DÖNÜŞLE TAMAMEN BAĞIMLILIK
YARATAN BİR PSIKOLOJİK GERİLİM

DANIEL HURST

Bookguture

Çeviri Kitaplar

 Telegram

DANIEL HURST'ÜN KİTAPLARI

DOKTORUN KARISI serisi

Doktorun Karısı

Doktorun Dul Kadını

Doktorun Metresi

Doktorun Çocuğu

Çiftin İntikamı Tatil

Evi

Kulübedeki Çift Davetsiz

Misafir

Ailem Kazayı Nasıl

Gördü?

Kimseye Söylemeyiz

Altıncı Masadaki Çift

Eskiden Burada

Yaşardık Yanlış Kadın

O Bir Yalancıydı

Kapıdaki Kadın Yolcu

Ölüm Bizi Ayırana Kadar

Sesli olarak mevcuttur

Doktorun KARISI serisi

Doktorun Karısı ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Doktorun Dul Kadını ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Her Husband's Mistake ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *My Daughter's Boyfriend* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *The Holiday Home* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Kulübedeki Çift ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

İÇİNDEKİLER

Önsöz ÖNCE

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Sonsöz

Doktorun Çocuğu

Daniel Hurst'ün Daniel

Kitaplarından Daha

Fazlasını Dinleyin

Daniel'den Bir Mektup

Doktorun Karısı

Doktorun Dul Kadını

Çiftin İntikamı Tatil

Evi Yayıncılık Ekibi

*

—

PROLOGUE

Kadının kulakları delen ılığı havayı yarıyor ve kordondaki herkesin işini gücünü bırakıp dönüp bakmasına neden oluyor. Yüzünde acı dolu bir ifade olan ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülen panik halindeki bir kadın sahil boyunca koşturmaktadır. "Bebeğim nerede?" ılıkları İngiltere'nin güneybatı kıyısındaki güzel bir günü paramparça ediyor.

Burası genellikle sessiz, sakin ve güzel bir yerdir. Dünyanın bu bölgesi bununla tanınır. Yılın her döneminde popüler bir turizm merkezi olan Cornwall, kumsalların, sarp kayalıkların ve şirin koy ve köylerin manzarası için gelen insanları ağırlamaya alışkındır. Aynı insanlar dondurma, balık ve patates kızartması, bir bardak bira ya da şarap için de gelirler ve tüm bunlar muhteşem bir deniz manzarasıyla birlikte gelir. Bugün de durum farklı değildi; yüzlerce turist kordon boyunca gezinip güneşin tadını çıkarırken bir yandan da Birleşik Krallık'ın bu güzel bölgesinde bir sonraki adımda ne yapacaklarına karar veriyorlardı. Ancak aniden herkesin yapılacaklar listesinde yeni bir madde ortaya çıktı ve bu kimsenin hayal edemeyeceği bir şeydi.

Şimdi hepsi bu zavallı kadının kayıp çocuğunu bulmasına yardım etmek için yatırım yapmış hissediyor.

ılık atmanın basit açıklaması bu. Bu kadar öfkeli olan kadın, kızını bulamayan bir anne olduğu için böyle davranıyor ve bu koşullar altında tepkisi tamamen anlaşılabilir. Burası kalabalık bir kamusal alan, etrafta çok sayıda yetişkin ve çocuk var ve bu nedenle birinin kalabalıkta kaybolması kolay. Ancak burada söz konusu olan bebek basitçe kaybolmuş değildir.

Onlar alındı.

Çaresiz anne deniz kıyısı boyunca koşarken, bir yandan bebeği için ağlıyor, bir yandan da dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissediyor, kalabalıklar arasından geçerken herkes onun yolundan çekilmeye çalışıyor çünkü bu zavallı kadını geciktiren ve küçük kızına bir an önce kavuşmasını engelleyen kişi olmak istemiyorlar. Ancak geçmesine izin vermeleri önemli değil, çünkü anne çocuğunu bulamıyor. Bu durum ne kadar uzun sürerse, tekrar bir araya gelme ihtimalleri de o kadar azalıyor.

Bu farkındalık, çılgına dönmüş annenin dizlerinin üzerine çöküp ağlamasına yetiyor. Bunu yaparken, geçmişte yaşadığı tüm korkunç şeylerin, tam da burada hissettiği bu duygunun yanında ne kadar sönük kaldığını düşünür.

İlişki. Ölüm. Polis soruşturmaları. İntikam planları. Tüm bunlar ne kadar kötüyse, bu daha da kötüydü çünkü tüm bunlardan sağ çıkmayı ve yoluna devam etmeyi başarmıştı.

Ama burada, her şey onun için çok fazlaymış gibi geliyor ve bunun tek bir anlamı olabilir.

Sonunda bitti mi?

ÖNCE

BİR

Kordon boyunca ilerlerken kordon alışılmadık bir şekilde sessiz ama bu iki şeyle açıklanabilir. Birincisi, bugün hava biraz gri ve poyrazlı, bu da sahilin şu anda güneş arayanlardan yoksun olmasının nedeni. İkincisi, bugün hafta içi olduğu için tüm yerel halk işte ve turistler de en erken Cuma öğleden sonraya kadar gelmeyecek. Bu benim için sorun değil, çünkü çok açık nedenlerden dolayı kalabalığın hayranı değilim.

Benim gibi kanundan kaçan ve sahte bir kimlikle yaşayan bir kadın, çok fazla insanla görüşmekten kaçınmaya çalışır.

Ancak, alışılmadık durumuma rağmen, sonsuza kadar saklanmayı reddediyorum ve bu sadece kendi iyiliğim için değil, kızımın da iyiliği için. Onun diğer insanlarla etkileşime girmeye ihtiyacı var, işte bu yüzden kendimi küçük dairemden çıkmaya ve deniz kıyısının diğer ucundaki yıkık dökük toplum merkezine gitmeye zorladım.

Bebek arabasından bana bakan melek yüzüne bakarak kızım Cecilia'ya gülümsüyorum ve sahip olmanın mümkün olduğunu hiç düşünmediğim türden duygular hissediyorum. Vücudum sadece üç ay önce dünyaya getirdiğim bu küçük insana karşı sevgi ile dolup taşıyor. Onu güvende tutmakla görevlendirilmiş biri olarak ne kadar büyük bir baskı ve ayrıcalığa sahip olduğumu düşündükçe kahroluyorum. Anne olmak her zaman hayalim değildi ama artık bir anneyim ve bundan daha mutlu olamazdım. Hayatımın geri kalanı tam bir kargaşa içinde olmasına rağmen, çocuğum bana belki de bir gün her şeyin yoluna girebileceğini düşündüren tek umut ışığını sağlıyor.

Başımın üzerinde aniden büyük bir martı ciyaklıyor ve ben de başımı kaldırıp kül rengi gökyüzünün altında daireler çizen beyaz kuşa bakıyorum, sonra aşağı süzülüp birkaç metre önüme konuyor ve hemen gagasıyla atılmış bir martıyı gagalıyor.

Muhtemelen bir turist tarafından yere bırakılmış bir tepsi cips. Yerel halk çöp atılmaması gerektiğini çok iyi biliyor ancak tatil için buradan geçenler pek de umursamıyor, bu da utanç verici bir durum çünkü burası gerçekten güzel bir sahil köyü ve pek çok insan burayı bu şekilde tutmak için çok çalışıyor - sadece birkaç kişi bunu bozuyor. Ben de artık bu köyün bir sakini olarak, her zaman burayı korumaya özen gösteriyorum; bu nedenle bir an durup martıyı kovduktan sonra bir tepsi dolusu artık cipsi alıp çöp kutusuna atıyorum. Sonra tekrar yola koyuluyorum, küçük Cecilia'yı gideceğimiz yere doğru itiyorum, guruldayan kızıma gülümserken bir yandan da bu deniz kıyısının bu kadar güzel görünmesi için üzerime düşeni yaptığım için gurur duyuyorum.

Hayatımın çoğunu Manchester'da geçirdikten sonra - Kuzey İngiltere'deki Arberness ve Londra'da geçirdiğim kısa ve unutulmaya yüz tutmuş birkaç dönemden önce - buraya, Güney Cornwall'da büyük bir köy olan Bowey'e geldim ve şimdilik burada kalmayı planlıyorum. Sadece Cecilia için değil, kendi iyiliğim için de istikrara ihtiyacım var, çünkü geçen yıl dünyamda çok fazla çalkantı oldu.

Cecilia'ya hamileliğimin yarısından önce Cornwall'a geldim, beni şehirden sahile götüren otobüsten indim ve bir elim büyüyen karnımda, diğer elim de dünyada sahip olduğum her şeyi taşıyan tek valizimde ilk gece kalacağım yere doğru yol aldım. Gergindim, yeni bir yerde olduğum için değil, kısa süre önce edindiğim sahte kimlik belgelerinin burada yeni bir hayata başlamama izin verip vermeyeceğinden emin olamadığım için. Bunu yapmaları şarttı çünkü yapmam gereken çok şey vardı. Kalacak bir yer bulmam gerekiyordu, içimde büyüyen bebeği besleyip giydirebilmek için çocuk yardımı almam gerekiyordu ve en önemlisi, doğmamış bebeğimin doğumundan önce çok sayıda hastane randevusuna gitmem gerekecekti. Tüm bunların gerçekleşmesi gerekiyordu ama ancak varsayılan kimliğim altında yeniden başlayabilirsem gerçekleşebilirdi.

Bu sahil boyunca yürürken Fern Devlin'in geçmişimin bir parçası olduğunu hissediyorum. Bir yıl kadar önce, polisin elinde eski kocam Doktor Drew Devlin'i öldürmekten tutuklanmamı sağlayacak kanıtlar olduğunu öğrendikten sonra Carlisle'dan kaçtığımdan beri bu isimle faaliyet göstermedim, ondan sonra işlediğim diğer tüm suçlar nedeniyle sorgulanmamdan bahsetmiyorum bile. Bu suçlardan birini hatırlamak için sevgili kızıma bakmam yeterli. Gerçek şu ki, bebeğimin babası Greg'i bana yalan söylediğini öğrendikten sonra soğukkanlılıkla öldürdüm. Erkek arkadaşım olmasından ziyade,

Aslında sadece bana aşıkmiş gibi davranıyordu ve asıl amacı suçlarımı ortaya çıkarmaktı.

Greg şu ana kadar dünyada rahmetli kocam Drew'a yaptıklarımı itiraf etmemi sağlayan tek kişi oldu, gerçi bunun ona bir faydası olmadı çünkü bunun bedelini hayatıyla ödedi. Sırrım açığa çıkma tehlikesiyle karşı karşıya kalınca, sert önlemler almak zorunda kaldım ve bu ya benim ya da onun hayatıydı. Yaptığım şeyden pişman değilim çünkü o olmasaydı Cecilia şu anda burada olmayabilirdi. Cecilia'ya Greg'i öldürmeden hemen önce hamile kalmış olmam, birlikte yarattığımız küçük hayatın ebeveynlerinden yalnızca birini tanıyacağı anlamına geliyor. Tek başına bir ebeveyn olarak çocuk büyütmek zor bir şey ama kendimi ve bebeğimi kurtarabilmemin tek yolu buydu. Çocuğum için farklı bir hayatı, onu sevecek iki ebeveyninin de yanında olduğu bir hayatı tercih ederdim ama kismet değilmiş. Önemli olan, ona her gün kimsenin - en çok da polisin - müdahalesi olmadan bakabilecek bir konumda olmam.

Cecilia'yı dünyadaki her şeyden çok seviyorum ve büyüdükçe onun da beni seveceğini biliyorum.

En azından ne yaptığımı asla bilmediği sürece bilecek.

Hayatımdaki çoğu şey gibi, hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Sonunda beni aldatan zengin bir doktorla evlenmekten, metresinin kocasıyla Drew'in ölümünü planlamaya ve sonunda kendi kocamı öldürmek zorunda kalmaya kadar. Bu kadarı yeterliydi, ama yeniden başlamaya çalıştığımda, bana aşık olduğunu düşündüğüm Greg tarafından ifşa edildiğimde yeni varlığım mahvoldu, bu yüzden onu da öldürmek zorunda kaldım. Ama çok geç kalmıştım ve polis yine de ne yaptığımı keşfetti.

Ve o zamandan beri daha da çılgınlaştı.

Bu kadar çok şeyden suçluymken ve polis yaklaşıırken, kaçmaktan başka seçeneğim yoktu ve bu da artık Fern adını kullanmamak anlamına geliyordu, bu süreçte kendimin o parçasını etkili bir şekilde öldürdüm. Onun asla yeniden doğamayacağını biliyordum çünkü bunu yapmak hayatımın geri kalanını hapiste geçirmek anlamına geliyordu. Ama artık sahte kimlik belgelerim var, hayatta ikinci bir şansım var ve bunu kendim ve çocuğum için en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim.

Şu anda ehliyetimdeki adım Teresa Brown, ancak ne zaman kendimi birine tanıtmak zorunda kalsam bu ismi Tess olarak kısaltıyorum. Hastanede bebeğimi doğurmama yardım ederken herkes beni bu isimle tanıyordu, tıpkı ev sahibimin kira ödemesi için her geldiğinde kullandığı isim gibi. Bugün toplum merkezine gittiğimde de vereceğim isim bu olacak.

Annelerin altmış dakikalık oyun ve etkileşim için bebeklerini getirdikleri bir etkinlik olan bebek duyuusal sınıfına gidiyorum. Böyle bir sınıfa ilk kez katılacağız, bu yüzden biraz gerginim ama eğlenceli olacak. Her türlü şarkı söylenecek, çeşitli oyuncaklar alınacak ve oynanacak ve Cecilia'nın gelişimi için harika olacak. Ama aynı zamanda benim gelişimim için de harika olacağını umuyorum, burada arkadaş diyebileceğim insanlardan oluşan bir ağ kurmaya başlamam açısından.

Hiç şüphe yok ki, kaçak olmak yalnız bir yaşam biçimi ve ne yapmam gerektiği konusunda kendimle sürekli çatışma halindeyim. Ancak benim için en güvenli hareket tarzının evimde kalıp insanlardan uzak durmak olduğunu biliyorum, yoksa içlerinden biri benim gazetelerde yer alan meşhur doktorun dul eşi olduğumu anlayabilir. Ya da -gazetecilerin verdiği başka bir isimle- *Kara Dul*.

Uzun saçlarımı önce boyatıp sonra kestirdiğim ve daha önce alışık olduğumdan çok daha salaş kıyafetler giymeye başladığım için koşuya ilk çıktığım zamanki halimden çok farklı görünüyorum. Tüm bunlar yakalanmamın zor olmasına yardımcı oldu. Estetik ameliyat olmak için bıçak altına yatmak dışında, görünüşümü değiştirmek için yapabileceğim pek bir şey yok, ancak yine de bu kadar sert olmak istemiyorum. Ameliyat olmak istemiyorum, sadece param yetmediği için değil, elimden geldiğince korkutucu ameliyatlardan kaçınmak istediğim için. Şimdiye kadar, yaptığım daha yüzeysel değişikliklerle kimse beni tanımadı ve umarım bu şekilde kalabilirim.

Yeni görünümüm ve yeni yaşam tarzımın beni radarın altında tutmasından memnun olsam da, hala eski yaşam tarzımı, istediğim kıyafetleri giyebildiğim, saçlarımı istediğim gibi şekillendirebildiğim ve kendimi sade değil güzel gösterebildiğim yaşam tarzımı özlüyorum. Ayrıca arayıp sohbet edebileceğim arkadaşlarımdan olduğu ve hafta sonları katılabileceğim eğlenceli sosyal etkinliklerin olduğu hayatı da özlüyorum. Bunların hepsini özlüyorum. Kendimi süslemek ve birkaç arkadaşımın bir şeyler içip dedikodu yapmak için neler vermezdim. Bundan da öte, ailemi özlüyorum ve onları bir daha göremeyecek olmak ya da muhteşem torunlarıyla tanışamayacak olmaları kalbimi kırıyor. Onları Cecilia'yla birlikte, onu dizlerinin üzerinde zıplatırken ve ona aptalca suratlar yaparken görmeyi çok isterdim. Babamın gülümsemesine ve annemin gözlerine sahip, bu harika ama aynı zamanda yüzüne her baktığımda sürekli onları hatırladığım anlamına geliyor. Cecilia'nın Greg'den çok benim tarafıma benzemesinin daha iyi olup olmadığına karar veremiyorum, ama muhtemelen böylesi daha iyi.

Öldürdüğüm adam yerine kızıma bakıp ailemi hatırlamak daha iyi.

Ancak ailemin desteği olmadan bir çocuk yetiştirmek zor ve onlarla bu kadar çok zaman geçirememek daha da zor. Annemle bir fincan kahve içmek ve babamla uzun bir yürüyüş yapmak kadar basit olsa da, onlarla değerli yetişkin zamanları geçirmeyi çok isterdim, çünkü ebeveynlerimizin ne kadar süre yanımızda olacağını asla bilemeyiz, değil mi? Ancak zaman geçtikçe ve eski yaşam tarzımdan kopuşum gün geçtikçe arttıkça, bir daha asla geri dönemeyeceğimi ve hiçbirini göremeyeceğimi biliyorum.

Bu çok riskli.

Sonuç olarak burada doktorum, ev sahibim ve kapı komşum dışında kimseyi tanımıyorum ve bu da pek bir destek ağı sayılmaz. Belki bugün başka bir anneyle tanışırım ve bebeklerimizle oyun oynamak için düzenli olarak buluştuğumuzda, bir fincan kahve ya da belki bir kadeh şarap eşliğinde dünyayı düzene sokarken sıkı arkadaş olabiliriz. Şu anda toplum merkezinin dışında oyalanmamın nedeni yeni bir arkadaş edinme olasılığı konusundaki gerginliğim. Eski, kendine güvenen ben şimdiye kadar çoktan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bu kapılardan içeri girmiş, karşılaştığı herkesi sıcak bir şekilde selamlamış ve beni tanıdıktan sonra tekrar görmek isteyecek insanlarla birçok ilginç sohbet gerçekleştirmiş olurdu. Yeni ben çok farklı, kaygı ve kendinden şüphe ile dolu ve neredeyse ilgi odağı olmaktansa bir şebboy olmayı tercih eden biriyim. Gerçekte kim olduğumu ve ne sakladığımı anlamasınlar diye insanlara açılmaktan bu kadar korkar ve kendime bu kadar güvenirsem arkadaş edinmemin daha zor olacağına hiç şüphe yok. Sanırım denemek zorundayım, yoksa çok uzun bir süre çok yalnız kalacağım.

Ancak, yalnız hissetmenin özgür hissetmek için ödenmesi gereken küçük bir bedel olduğunun da farkındayım. Ellerim kelepçeli olmadığı ve kızımı kendim büyütebildiğim sürece çok fazla şikayet edemem.

Ancak dışarıda şikayet etmeye hakkı olan biri var ve o da Alice, rahmetli kocamın metresi ve kısa bir süre önce benim komplolarım sayesinde kendisi de kelepçelenmiş bir kadın. Drew'i öldürmekle suçladığım kadının cezasının silinmesinin ardından hapisten çıktığını biliyorum, bu adalet sisteminin gözünde masum olduğu için olması gereken bir şeydi, ancak o zamandan beri bana pek çok sorun yarattı. Alice parmaklıklar arkasındayken ben istediğim gibi yaşamakta özgürdüm, memleketim Manchester'da geniş bir evde oturuyordum ve kendimi oldukça havalı hissediyordum

Cinayetden paçayı kurtarmak ve hem bana ihanet eden kocamdan hem de onun çekici metresinden mükemmel bir intikam almak hakkında. Şimdi Alice dışarıda ve ben arafta yaşıyorum, ki bu hiç de böyle olmamalıydı.

Drew ve Alice'in arkamdan yaptıkları yüzünden hâlâ kendimi mağdur hissediyorum; bugün hâlâ bunun bedelini ödüyorum. Peki ya Alice? Özgür olduğu için mutlu olduğunu sanmıyorum. Yalanlarım ortaya çıkmadan önce hem mahkemede hem de hapishanede cehennemi yaşadı ve bu nedenle intikam almaya niyetli olduğunu varsaymak zorundayım. Eminim şu anda dışarıda, benim çöküşümün hayalini kuruyor, polisi doğrudan bana yönlendirebileceği ve ardından tutuklanıp hapse atılmama tanıklık edebileceği bir yol planlıyor. Onun yerinde olsaydım tam olarak bunu yapacağımı biliyorum.

Alice beni bulmak için yanıp tutuşuyor olmalı, ama ben de saklanmak için aynı derecede yanıp tutuşuyorum.

Hangimizin galip geleceğini sadece zaman gösterecek.

Doktorun karısı mı?

Yoksa doktorun metresi mi?

iki

Penceremden Arberness'e bakıyorum ve İngiltere'nin kuzeyindeki bu köyün eskiden nasıl farklı olduğunu düşünüyorum. Bir zamanlar çok sessizdi. Sakin. Huzurluydu. Artık öyle değil, ya da en azından benim için öyle değil.

Çünkü bugünlerde tek duyabildiğim şey ağlamak.

Pencereden ve artık pek de bağdaştıramadığım bir özgürlük sunan dış dünya manzarasından başımı çevirdiğimde, beşiğinde yatan melek gibi ama enerji emici çocuğumu görüyorum ve derin bir iç çekiyorum. Bebeğim sevimli görünebilir - şu anda hala kel, ancak ben de sarışın olduğum için sarı saç tutamları şüphesiz yakın - ama o zor bir iş.

Evelyn yine uyandı ve yine ağlıyor ve ben kendimi tamamen bitkin hissediyorum, *Tekrar.*

Beşiğe yaklaşıp sıkıntılı bebeğimi yatıştırmaya çalışmam gerektiğini bilsem de bir an için erteliyorum çünkü onu uyutalı sadece on dakika oldu. Bu süre zarfında annelik görevlerime yeterince ara veremedim. Sadece çocuğumun uyumasını istiyorum ve aynı derecede önemli olarak uyumak istiyorum, ancak görünen o ki ikisi de şu anda geçerli seçenekler değil. Bu nedenle, sekiz aylık Evelyn'in gözlerinin yaşardığını gördüğümde, yorgunluktan ve ebeveynliğe bir günlüğüne de olsa ara verme isteğimden dolayı ben de ağlamak istiyorum.

Bir bebek sahibi olmayı hiç planlamamıştım ve kesinlikle Doktor Drew Devlin'in bebeğine sahip olmayı da planlamamıştım. Doktorla olan ilişkim ilk günden beri bir hataydı ve beklenmedik her türlü şeyin olmasına yol açtı, ama Evelyn içlerinde en beklenmedik olanı olabilir. Hamileliğimin beni gafil avladığını söylemek hafif kalır. Beni Arberness'e kadar takip ettikten sonra doktorun ofisinde Drew ile olan talihsiz randevum

O zamanlar asla tahmin edemeyeceğim kadar geniş kapsamlı yansımaları oldu. Bu yasadışı buluşma sadece Drew'in karısının kocasının benimle yine bir işler çevirdiğini öğrenmesiyle sonuçlanmakla kalmadı, aynı zamanda içimde küçük bir hayatın büyümeye başlamasına neden oldu. Bunun etkisi neredeyse sahte hapis cezam kadar hayatımı değiştirdi.

Hapishane zordu ama en azından orada birkaç saat düzenli uyuyabiliyordum. Ama şimdi, dinlenmeyi reddeden bir bebekle yaşamak, işlemediğim bir suç yüzünden yıllarca parmaklıklar ardında kaldığım zamankinden bile daha fazla bunalmış hissetmeme neden oluyor.

Fern ile yaşadıklarımı yeni bir anne olmakla kıyaslamamanın aptalca olduğunu biliyorum ama o kadar yorgunum ki elimde değil. Gözlerimin kan çanağına döndüğü kadar düşüncelerim de bulanık ve henüz kimseye itiraf etmemiş olsam da, burada neler olduğu çok açık.

Cidden zorlanıyorum.

Evelyn'i kucağıma alıp yatıştırmayı ertelemeye devam ederken, doğduğundan beri bunun benim için ne kadar zor olduğunu düşünüyorum. Bana bebeklerin doğumdan sonraki ilk hafta çok uyudukları ve sonraki haftalarda yirmi dört saatlik bir süre içinde on iki ila on altı saat arasında dinlenme eğiliminde oldukları söylendi. Benim deneyimim böyle olmadı; Evelyn neredeyse hiç uyumuyor, bir seferde yarım saatten fazla dinlenmiyor. Bu, internette yeni annelerin uyku programlarından ve bebeklerinin bütün geceyi rahat ettirilmeden geçirebildiklerinden bahseden makaleleri okuduğumda hem kıskançlık hem de kızgınlık hissetmemin birçok nedeninden sadece biri. Sosyal medya benim için bir başka hayal kırıklığı kaynağı oldu çünkü 'en iyi bebek hayatını yaşayan' annelerle dolu gibi görünüyor, gece boyunca uyuyan ve hiç yaygara yapmadan restoranlara hatta tatile götürülebilen bir çocuğa nasıl sahip olunacağına dair ipuçları paylaşıyorlar.

Gerçekten mi? Bu başarılabilir mi? Bebeğimi bir kerede otuz dakikadan fazla uyutabilir miyim ya da onu çılgılık attırmadan toplum içine çıkarabilir miyim? Bilemiyorum. Belki de. Denemek için bile çok yorgunum.

Sağlıklı bir çocukla kutsandığım için kendimi şanslı hissetmem gerektiğini biliyorum, ancak aynı zamanda bu kadar zor olduğu için kendimi şanssız hissediyorum ve bu benim olağandışı yaşam koşullarım hesaba katılmadan önce bile geçerli. Babasız bir çocuk yetiştiriyorum çünkü Evelyn'in babası biz daha ona hamile kaldığımızı öğrenmeden öldü ve bu pek çok annenin yaşaması gerekmeyen trajik bir durum. Gelecekte Evelyn'in bana babasını sormaya başlayacağı günden şimdiden korkuyorum ve kesinlikle o günden korkuyorum

Haber raporlarını okuyacak ve ona tam olarak ne olduğunu ve neden olduğunu öğrenecek kadar büyük. Annesi karısının arkasından iş çevirdiği için babasının bir plajda öldürüldüğünü bilmek yetişkinlik döneminde onun üzerinde nasıl bir etki yaratacak? Sanırım en büyük korkum, Evelyn kendi başının çaresine bakabilecek duruma geldiğinde, benden nefret ettiğini ve bir daha benimle konuşmak istemediğini söylemesi. Bu da şu anda yaşadığım her şeyi tamamen zaman kaybı gibi gösterecek.

Elbette çocuğumun beni sevmesini istiyorum ama geçmişte yaptıklarım ve anne babasının haberlerde bu kadar çok yer alması nedeniyle bu mümkün mü? Her çocuk istikrarlı bir yuva istemez mi? Ne yazık ki Evelyn'e bunu veremem çünkü benim ve ona sahip olmak için yaşadığım sürecin istikrarlı bir yanı yok. Ufukta çok fazla istikrar olmasını da beklemiyorum, özellikle de benim sıkıntılı zihinsel durumumla.

Ağlama sesleri daha da yükseliyor ama ben hala bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyorum, işte bu yüzden yatak odasının kapısı açılıyor ve bu evi paylaştığım üçüncü kişi olarak yardım geliyor. Bu benim yeni erkek arkadaşım. Bir bebeğe bakma konusunda benden daha becerikli olduğunu şimdiden kanıtlamış bir adam, bu konuda beni yenmek için fazla bir şey gerekmiyor. Yeni erkek arkadaşım aynı zamanda Evelyn'in babasının ölümünü araştıran ve Fern'in yalanlarına kanarak bu suçtan dolayı parmaklıklar ardına atılmama aptalca yardım eden adam. Sonunda yaptığı hatanın farkına vardı ve serbest bırakılmama yardımcı oldu. Affetmeyi öğrendiğim bir adam çünkü ortak bir noktamız var ve o da Fern'in ikimize de kazık atmış olması. Aynı zamanda anne olacağımı öğrendiğimden beri bana hem bebek öncesi hem de sonrasında yardımcı olan bir adam.

Ben Dedektif Tomlin.

Beşiğe uzanırken 'Şışt, sorun yok kızım, gel buraya' diyor, kravatı bebeğimin ve battaniyesinin üzerinden aşağı sarkıyor ve beyaz gömleği onu kucağına alırken kırışıyor. Drew'in cesedinin sahilde bulunmasından kısa bir süre sonra onunla ilk karşılaştığımda bu adamın oldukça pejmürde görüldüğünü hatırlıyorum, ama o zamandan beri görünüşüne biraz çeki düzen verdi. Sanırım bunu benim için yaptı, artık etkilemesi gereken biri var, ki sürekli bu kadar yorgun olmasaydım bunu daha çok takdir ederdim.

Evelyn'i kaldırır kaldırmaz ağlaması kesildi. Genelde böyle olur - sadece kucağına alınmak ister - bir bebeği günün her saati kucağına almanın imkansız olduğu gerçeği olmasaydı bu çok sevimli olurdu. Ancak

Erkek arkadaşım bebeğimi kucağına alıp ona tatlı sözler fısıldarken, ben bunu imkansız bulurken onun neden bu kadar kolaymış gibi göründüğünü merak ediyorum.

Tomlin'in benim yapamadığım görevleri layıkıyla yerine getirmesini izlerken, olabileceğimi düşündüğüm mükemmel anne olamadığımı fark ettiğimde her zamanki gibi utanç, pişmanlık ve üzüntü hissediyorum. Ama aynı zamanda başka bir şey daha hissediyorum. Bu rahatlama, çünkü onun burada olması sorunla uğraşmak zorunda olmadığım anlamına geliyor; bu yüzden kendimi stresli durumdan uzaklaştırarak odadan çıkıyorum.

"İyi misin? Tomlin beni ayrılırken gördüğünde soruyor, sonra Evelyn'i susturmaya geri dönüyor, Evelyn ayağa kalktığı için büyük olasılıkla altını değiştirmek ve tekrar beslemek gerekecek.

"Evet, birkaç biberon yıkayacağım," diyorum ve Tomlin'in bebeği bana verip yıkamayı kendisinin yapmasını teklif etmesine fırsat vermeden aşağıya iniyorum. Gerçek şu ki bir molaya ihtiyacım var ve mutfakta sıkıcı işler yapıyor olmak, uykusuz geceler geçirdiğim o yatak odasına geri dönmekten daha iyi.

Sahip olduğum bu küçük zaman aralığını proaktif olmak için kullanmalı ve Tomlin'e söylediğim gibi gelecekteki beslemelere hazırlık için birkaç biberonu sterilize etmeye çalışmalıyım, ama bunun yerine mutfak masasındaki bir sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum. Bugün Tomlin'in izin günü, bunun için minnettarım çünkü burada her şeyi tek başıma yapmak zorunda değilim, ama bu yine de kolay olduğu anlamına gelmiyor. Buradan çıkıp kirli bebek bezleri, gaz çıkarma ya da huzursuz bir çocuğu sakinleştirmeye çalışmak dışında bir şeyler yapabilmek için neler vermezdim. Bu haliyle, aslında kapana kısılmış durumdayım ve bu yüzden bazen Fern'in bana iftira atmasından sonra içinde bulunduğum fiziksel hapishanenin aksine, bugünlerde bir tür zihinsel hapishanede olduğumu düşünüyorum.

Hayal kırıklığına uğramış ve ağlamaklı bir halde ellerimi mutfak masasına vuruyorum ama kimi kandırıyorum ki? Böyle hissetmemin tek nedeni yeni sorumluluklarıma uyum sağlamakta zorlanmam değil.

Böyle hissediyorum çünkü nefret ettiğim kadın hâlâ dışarıda, özgür ve hayatını yaşıyor.

Fern'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyorum ve polisten bu kadar uzun süre nasıl kaçabildiğini de anlamış değilim. Bildiğim tek şey, onun özgür olduğu her saniyenin, yaşadıklarına ve bu yolda incittiği erkeklerin anısına bir hakaret daha olduğu.

Fern bir seri katil, onu tarif etmenin başka bir yolu yok.

Drew'i onu aldattığı için öldürdü, kocam Rory'yi de planının bir parçası olarak kullandı.

Daha sonra Rory'yi öldürdü çünkü muhtemelen onun kendisi için bir yük haline geldiğini düşünüyordu.

Bu da yetmezmiş gibi, Drew'in eski bir arkadaşı olan ve ondan bir itiraf almayı umarken erkek arkadaşı gibi davranan Greg'i öldürdü. Öldü ama boşuna değil, çünkü gizlice kaydedip Tomlin'e gönderdiği itiraf benim hapisten çıkmamı sağlayan şeydi, bu yüzden sonsuza dek minnettar kalacağım. Yine de bu mesele çözülmekten çok uzak; Fern Greg'i öldürdükten sonra ortadan kayboldu ve şu ana kadar henüz ortaya çıkmadı.

Ama yapacak. Sonsuza kadar saklı kalamaz. Hata yapacak. Bir hata yapacak. Yapmaması gereken bir şey yapacak. Fern'i tanırıyorsa, kendine yardım edemeyecektir. Her zaman iyi yaşamın tadına varmıştır ve bir süre mücadele etse de, bu şekilde uzun süre kalacağından şüpheliyim. Onun gibi bir kadın çok ısrarcı ve çok hırslıdır ve bu iki özellik onun çöküşü olabilir.

Benim için sorun zaten çok uzun sürüyor olması. Polis onu bulma konusunda bir yere varamıyor gibi görünüyor, bu da büyük bir sorun, çünkü ya aramaktan vazgeçerlerse? Kendime onu bulduğumda kendimi daha iyi hissedeceğimi söylüyorum çünkü o zaman bir kapanış yapabilirim ama bunu başarabilecek miyim?

Olmayabileceğimi düşünmek korkutucu.

Bu arada, fırsatım varken bu şişeleri gerçekten sterilize etmem gerekiyor.

Çünkü Evelyn yukarıda yine ağlıyor.

Bir dakika içinde ben de aynı şeyi yapmaya başlayabilirim.

ÜÇ

Umduğum gibi, Cecilia duyusal sınıfı seviyor gibi görünüyor. Parlak renkli marakayı yüzünün önünde salladığımda gülümsüyor ve tefe vurduğumda kıkırdıyor. Hepsinden önemlisi, tüm ışıklar söndürüldüğünde ve tavana bir dizi parlayan yıldız yansıtıldığında büyüleniyor, bu da Cornwall'daki yıpranmış bir toplum merkezinde karanlık bir odada oturmak yerine uzayda seyahat ediyormuşuz gibi hissettiriyor.

Bu nedenle, ders bitip herkes ayrılmaya hazırlanırken, bunun onun için kesinlikle buna değdiğini düşünüyorum ve benim için de kesinlikle buna değdiğini söyleyebilirim. Bu dersin giriş ücretini ödemek için çok kısıtlı fonlarımın içine dalmak zorunda kaldım, ancak her iyi ebeveynin yapacağı gibi bu parayı kendime harcamaktan fedakarlık ederek kızım için böyle küçük tavizler verebilirim.

Paylaştığımız dairede Cecilia ile oturarak geçirdiğim onca zamandan sonra insanların arasında olmak ihtiyacım olan bir şeydi ve çeşitli müzik aletlerinin yüksek sesle çalınması arasında sohbet etmek için çok fazla şansım olmasa da, birkaç başka anneyle küçük bir konuşma yaptım. Onlara sahte ismini verdiğimde ya da sahte geçmişimi anlattığımda benden şüphe etmeleri için hiçbir sebepleri olmadığından eminim. Anlattığım hikaye, Cecilia'nın babasından ayrıldıktan sonra kuzeyden buraya taşındığım ve burada yeni bir hayata başlamak istediğim, çünkü burası çocukken tatil yaptığım yerdin ve her zaman bir gün bu bölgede yaşamayı hayal etmişim.

Her ne kadar geceleri yatağımda dönüp dururken bir kişinin yalanlarımı gördüğünü ve polisi arayıp İngiltere'nin en çok aranan kadını bulduklarını söylediğini hayal etmek çok kolay olsa da, gerçek şu ki böyle bir korku pek de gerçekçi değil. Eskisi gibi görünmüyorum, yeni saç rengim, belirgin makyaj eksikliğim ve

Eskiden giydiğim modaaya uygun kıyafetlerin aksine bol, şık olmayan kıyafetler. Yanımda bir bebek olması da çok yardımcı oluyor çünkü polisin bildiği kadarıyla ben tek başına dolaşan bekar bir kadınıam. Kaçmaya başladığımda kimsenin hamile olduğumdan haberi yoktu, bu yüzden halka yanında bebeği olan bekar bir anneyi aramalarını söylemiyorlar. Cecilia'yı ekstra bir kılık değıştirme pelerini istediğim için yanımda tutmamış olsam da, onun varlığının saklanmama yardımcı olduğunu inkar edemem, çünkü gazete haberlerinin hiçbirinde çocuğum olduğundan bahsedilmiyor. Umarım bu şekilde kalır çünkü belki de o zaman asla bulunamam.

Ancak gazete haberlerine göre benim davamla bağlantılı birinin bir bebeği varmış ve bunu öğrendiğimde şok olduğumu söylemek hafif kalır. Benim bebeğim hala bir sır olsa da, Alice'in bebeği hakkında her şeyi biliyorum. Basında çıkan haberlere göre, çocuğunun babası benim tarafımdan da biliniyor.

Ben Drew.

Alice herhangi bir gazeteciyle konuşup bunu resmiyete dökmediği için haberlerde sadece söylenti olarak yer alıyor ama hepsi de Arberness'te iterken resmedilen çocuğun babasının rahmetli kocam ve ben bu ilişkiyi muhteşem bir şekilde sonlandırmadan önce ilişki yaşadığı adam olduğunu varsayıyor. Sanırım Alice'in rahmetli kocası Rory'nin ölümünden önce ondan gebe kalmış olma ihtimali de var ama bu gazetelerde pek de iyi bir hikaye oluşturmuyor.

Doktorun Bebeği

Bu başlık diğerlerinden daha fazla dikkat çekiyor.

Peki ya doğruysa? Drew'in dışarıda bir yerde bir kızı olması ve Alice'in ona annelik yapması umurumda mı? Kendime hayır diyorum ama daha önce gecenin bir yarısı uyanıp bu konudan rahatsız olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama ne yapabilirim ki? Büyütmem gereken kendi bebeğim var, bu yüzden ona odaklanmalıyım ve ayrıca Alice'in çocuk sahibi olması iyi bir şey olabilir. Eğer anne olmakla meşgulse, bu beni aramakla da meşgul olduğu anlamına gelebilir.

Çıkışa doğru ilerlerken, sınıfta kısa bir süre konuştuğum anne Kirsty saçıma iltifat ediyor ve nerede yaptırdığımı soruyor. Bir an donup kalıyorum çünkü gerçek şu ki bu bir peruk, ancak şüphe uyandırmadan bunu söyleyemem.

"Bir arkadaşım beni ziyarete geldiğinde benim için yaptı," diyorum. "O bir kuaför.

Benden daha pahalı bir bebek arabasına sahip olan anne, "Çok güzel," diyor ve bir an için uzanıp saçlarıma dokunacağından korkuyorum, ki bu gerçekten de illüzyonu mahvetmekle tehdit ederdi. Bunu yapmıyor ve dışarı çıkarken sohbet uyku programlarına geçerken sırrım güvende. Kirsty'nin daireme kadar bana eşlik edip etmeyeceğini merak ediyorum. Umarım değildir çünkü yaşadığım yeri görmesini istemiyorum; bu çok istenmeyen bir durum. Yine de herhangi bir gariplikten kurtuluyorum çünkü o ve sevimli bebeği beni kordon boyunca yarı yolda bırakıyor, çok geniş ve pahalı evlerle dolu olduğunu bildiğim bir sokağa dönmek istiyorlar. Vedalaşıyoruz ve gelecek haftaki derste birbirimizi görmeyi dört gözle beklediğimizi söylüyoruz. Sonra yine Cecilia ve ben kaldık. Kiraladığım daireye geri dönüyoruz, ki burası yeni arkadaşımın gittiği yerden kesinlikle çok farklı.

Burası benim evim.

Eğer öyle demeye cesaret edebilirsem.

Şu anda ikamet ettiğim kasvetli yere şöyle bir bakmak bile kalbimi hüznle doldurmaya yetiyor, çünkü ne kadar büyük bir çöküş yaşadığımı gösteren bir şey varsa o da işte tam burasıdır. Şu anda Cecilia'yı içinde yaşamaya bile uygun olmayan bir dairede büyütüyorum ve etrafımdaki köhne ortamı gördükçe hüznü bir iç çekiyorum.

Bazı kapıların önündeki çöp torbası yığınları, yerde duran devrilmiş alışveriş arabası kadar çirkin. Ön kapıma yaklaşırken, dairelerden birinden gelen yüksek sesli müzik de buranın ambiyansına hiçbir şey katmıyor. Bu müziğin gece boyunca bangır bangır çalması alışılmadık bir durum değil; belli ki küçük bir çocuğun ebeveyninin yatma vakti geldiğinde tam da ihtiyacı olan şey bu.

Bebek arabasını bu 'sevimli' mekânın derinliklerine doğru iterken, gözlerim kirli tuğla duvarlardan birine yaslanmış boş bir şarap şişesine takılıyor. Yanlışlıkla kafasına kukuleta geçirmiş genç bir adamla göz göze geldiğimde bakışlarımı hızla kaçırmak zorunda kalıyorum. Belalı birine benziyor ama tuhaf bir şekilde fark ediyorum ki, eğer etkileşime girecek olsaydık, muhtemelen aramızdaki en tehlikeli kişi ben olurum.

Bu köyün çoğu bölümünden farklı olarak, resim mükemmelliğinde olan ve kartpostalların ön yüzünü süsleyen bölümler, burası çok fazla sevilmeyen bir bölgedir. Burası, uçurumun tepesinde oturup muhteşem manzaralar sunan çökmekte olan evlerden çok farklıdır.

Deniz manzaralı ve garaj yolunda pahalı arabaların durduğu büyük mülklerden metaforik olarak milyonlarca mil uzakta. Geçmişte yaşadığım Manchester'daki geniş evlerden ya da Arberness'te ön kapımın hemen karşısındaki muhteşem su manzarası sunan devasa bir evden kesinlikle farklı. Ancak zaman değişti ve şu anda karşılayabileceğim tek şey bu, umarım sonsuza kadar karşılayabileceğim tek şey bu olmaz.

Küçük dairemın ön kapısına ulaştığımda anahtarımı çıkarıp mütevazı evime girmeye hazırlanıyorum. Ancak bunu yapamadan önce yanımdaki kapının kilidinin açıldığını duyuyorum ve içeriden komşum Victoria'nın gülümseyen yüzünün çıktığını görüyorum.

'Selam Teresa! Küçük Cecilia nasıl?' Victoria bana soruyor. Ben de gülümsüyorum çünkü dost bir yüz görmek güzel, özellikle de küçük kızımı seven bir yüz.

Victoria, Cecilia'nın bebek arabasının üstünden mırıldanmakla meşgulken, 'Harika gidiyor, teşekkür ederim' diyorum ve komşuma çocuğumla bu eğlenceli etkileşimi kurma fırsatı veriyorum.

Victoria benden beş yaş küçük, kısa bir süre önce benim gibi kırk yaşına girme kavramıyla boğuşmaktan hâlâ biraz uzak. Yeni bir anne olarak uykusuz geceler geçirmeden önce sahip olduğumu hissettiğim bir güzelliğe ve koşuşturmanın getirdiği tüm streslere sahip. Ben her gün mevcut yaşam koşullarımla mücadele ederken, Victoria her zaman pozitif görünüyor ve parlak gözleri, göz kamaştırıcı kızıl saçları ve geniş gülümsemesiyle haritanın bu kasvetli küçük bölümünde gerçek bir ışık huzmesi. Tabii ki gerçek ben hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ona göre ben de onun gibi şanssız bir kadının ve mali durumumu ve genel olarak hayatımı daha sağlıklı bir hale getirene kadar burada yaşıyorum.

Victoria, Cecilia'nın yanağını gıdıklarken, 'O muhteşem,' diyor. Küçük kızım bundan hoşlanıyor ve bunu biliyorum çünkü komşumuzu güzel bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. Bu gülümseme sadece son birkaç hafta içinde ortaya çıktı, ancak ilk gördüğümde kalbimi eritti ve bugün de eritmeye devam ediyor.

"Az önce bir duyu sınıfına gittik, değil mi? Bir yetişkinle sohbet ettiğim ama sanki bebekle konuşuyormuşum gibi konuştuğum o annelik tarzıyla söylüyorum.

Ebeveynler bunu neden yapar? Bilmiyorum ama ben de farklı değilim.

"Vay canına, kulağa eğlenceli geliyor! Victoria ciyak ciyak bağılıyor ve komşumun küçük sohbetlerimizi sevdiği her zaman belli oluyor. Bir günü neşelendirmek için çok şey gerekir.

ama güzel bir kız çocuğu işimi görüyor. Yine de kendi daireme girsem iyi olacak çünkü halletmem gereken bazı işler var, bu yüzden komşuma mümkün olan en kibar şekilde bunu bildiriyorum. 'Bunu içeri alsam iyi olacak. İçimde kirli bir bebek bezi varmış gibi bir his var. Değişime ihtiyacı var,' diyorum ve bu her zaman insanların Cecilia'nın üzerine titremeyi bırakıp onu tekrar bana bırakmalarını sağlamak için işe yarıyor gibi görünüyor.

"İkinize de iyi günler, yakında görüşürüz," diyor Victoria, Cecilia'yı bir kez daha överek ve sonunda bebek arabasından inip evimize girmemize izin vererek.

İçeri girdiğimde, kapımın eşiğindeki dostane etkileşimden kaynaklanan hoş duygular, kasvetli konutuma baktığımda hızla dağılıyor. Bu stüdyo daire ucuz olduğu kadar da küçük ve Cecilia'yı çocuk arabasından çıkardıktan sonra ana yaşam alanına girebilmek için dar koridorda çocuk arabasının yanından geçmem gerekiyor.

Önceki evlerimde olduğu gibi odadan odaya dolaşıp tüm farklı dekoratif temaları ve mobilya parçalarını görebilmek bir yana, burada neredeyse her şey aynı odada yer alıyor. Oturma odası, mutfak ve yatak odası aslında tek bir odada toplanmış durumda, yani sahip olduğum diğer tek oda solumdaki kapıdan girilen küçük banyo. Yatağım, mutfak tezgahının karşısında duran bir koltuğun yanında, hepsi bu kadar.

Ne kadar az yer varsa taze bebek bezleri ve ıslak mendil torbalarıyla doldurulmuş. Eskiden koltuğun yanındaki halının üzerinde bulunan küçük alan şimdi Cecilia'nın alt değiştirme minderiyile kaplanmış durumda. Tezgahın altındaki pratik olmayan küçük buzdolabı, çorba ve fasulye konserveleri ve hayatımı idame ettirmek için aldığım diğer ucuz ürünlerle dolu tıka basa dolu dolapları tamamlıyor. Burayı ilk gördüğümde yatağımın ayak ucunda küçük bir alan vardı, şimdi orayı Cecilia'nın beşiği kaplıyor. Burası o kadar sıkışık ki bazen ağlamak, hatta çığlık atmak istiyorum ama bu durumumu değiştirmeyecek. Tek yapacağım Cecilia'yı ya da beni duyarsa yandaki Victoria'yı panikletmek olacak ve ben bunu yapmak istemiyorum. Bu yüzden sinir krizi geçirmektense alt dudağımı ısırarak kendimi rahatsız koltuğa bırakıyorum ve bebeğimi emzirmeye başlıyorum.

Güzel kızımın yüzüne bakarken kendime nerede yaşadığımızın ya da ne kadar paramız olduğunun onun umurunda olmadığını söylüyorum. Tek istediği annesinin sevgisi ve ben ona bunu verebilirim, çünkü bu bedava.

Bu bir şans çünkü şu anda ona verebileceğim tek şey bu, ancak bunun yakında değişebileceğini umuyorum. Henüz fazla ilerleme kaydedememiş olsam da üzerinde çalıştığım bir şey var. İlerleme eksikliğinden bahsetmişken, mutfak musluğumdan gelen *damlama-damlama-damlama* sesi, ev sahibimin kendisinden defalarca istediğim şeyi hala yapmadığının ve sızdıran cihazı tamir etmediğinin kanıtı. Bu da demek oluyor ki, bir kez daha sinir bozucu bir telefon görüşmesi yaparak, görevlerini yerine getirip getirmeyeceğini ve zor durumdaki kiracısı için bu sorunu çözüp çözmeceğini sormam gerekecek.

Buranın sahibi olan altmışlı yaşlarındaki ürkütücü adam Nigel ile konuşmaktan nefret ediyorum, çünkü bana müstehcen sözler söylemediği zamanlarda, buradaki pek çok sorundan birini ne kadar çabuk çözeceğine dair yalanlar söylüyor. Burada yaşamayı biraz daha katlanılabilir kılabilir tek şey, buranın bana saygılı davranan dost canlısı bir kişiye ait olması olurdu. Bu haliyle burası, iyi gününde beceriksiz bir ev sahibi, kötü gününde ise düpedüz şehvet düşkünü bir can sıkıcı olan sapık, yaşlı bir adama ait. Yeni bir anne olarak, gözlerimin altındaki koyu halkalar, akan göğüslerim ve karnımdaki çatlaklarla, hamilelikte aldığım ve henüz veremediğim fazla kilolardan bahsetmiyorum bile, bir süre erkeklerin fazla ilgisini çekmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama Nigel'in en iyi halimle görünmemem konusunda hiçbir endişesi yok gibi görünüyor. Durum her ne olursa olsun, ona biraz şans versem benimle yatağa girer, planladığımdan değil. Bir aylık kirayı param yerine vücudumla ödemeye karar verirsem bundan oldukça hoşlanabilir ama bu asla olmayacak. Ne yazık ki paramla ödeme yapmak gün geçtikçe daha da zorlaşıyor; elimde kalan para da hızla tükeniyor ve yakında Nigel hayatımı gerçekten zorlaştıracak.

Bu farkındalık düşüncelerimi damlayan musluktan uzaklaştırıp gelecek planıma geri döndürüyor. Belki de çok ihtiyacım olan parayı kazanmanın bir yolu olabilir ve bu da Cecilia'yı Victoria'ya bırakarak asgari ücretli bir işe girmemi gerektirmez, ki iyi bir bebek bakıcısı olsa bile bunu yapmak istemiyorum.

Tek gereken benim banka hesabının şifresini bulmam.

Merhum kocamın adına olan banka hesabı ama en önemlisi polisin bilmediği bir hesap, bu yüzden içindeki paraları henüz dondurmadılar ve umarım hiçbir zaman da dondurmayacaklar. Bu bir offshore hesabı, Drew tarafından açılmıştı çünkü bir zamanlar sürekli artan vergi faturasını azaltmanın bir yolunu bulmuştu ve içinde ne kadar para olduğundan tam olarak emin olmasam da, internetten erişmek için şifreyi bulabilirsem, sadece

Bakiyeyi ekranda görebileceğim ama çekmenin bir yolunu bulabileceğim.

Zor olacak ama kendime bunu yapabileceğimi söylemeliyim. Ayrıca, buraya gelmek için zaten bazı zor şeyler yaptım. Örneğin sahte kimlik belgelerimi almak. Bu hiç kolay olmadı.

Aslında, düpedüz tehlikeliydi.

DÖRT

FERN

DOKUZ AY ÖNCE

Genellikle, bir kadın çocuk beklediğini öğrendiğinde, bu durum kendi kendine düşünme ve günlük yaşamlarına bir bebeğin sorumluluğunu da ekledikleri zamana ne kadar hazır olduklarına dair dürüst bir değerlendirme dönemine yol açar. Ben de farklı değilim ve bu talihsiz bir durum çünkü anne olmak için uygun bir konumda olmadığımı fark etmem uzun sürmedi. Eğer polis tarafından yakalanırsam, muhtemelen çocuğum benim tarafımdan değil, koruyucu hizmetler tarafından yetiştirilecek. Bu yüzden hızlı bir şekilde bazı değişiklikler yapmam gerekiyor.

Buradaki sorun, seçeneklerimin son derece sınırlı olması.

Kaçak olmak insana böyle şeyler yaptırıyor.

Birkaç gün önce bu hostelin banyosunda yaptığım hamilelik testinin pozitif çıkmasıyla şoke olduktan sonra, o zamandan beri sersemlemiş durumdayım. Ancak bu zamanı tamamen boşa harcamadım çünkü proaktif olmaya çalışmak ve durumumu iyileştirmek için gereken netliğe sahip oldum. Bebeğimi doğurmaya karar verdikten sonra, bunun anne olmak için tek şansım olabileceğinin farkında olduğumdan, benim durumumdaki birine genellikle ne olacağını düşündüm. Bariz cevap, taramalar için hastane randevuları, doktorda rutin kontroller ve doğum tarihim yaklaştıkça ebelerle yapılan sayısız konsültasyon. Ancak, herhangi bir sağlık kuruluşunda gerçek ismimi verdiğim anda polisle temasa geçileceği düşünüldüğünde tüm bunlar imkansız görünüyor. Hamileliğimin ilerleyişini güvenli bir şekilde izlemek istiyorsam - ultrason sırasında bebeğimi ekranda görmek ve yaklaşan sorumluluğumla en iyi nasıl başa çıkabileceğim konusunda bir ebeyle dürüst tartışmalar yapmak - o zaman tek bir şeye ihtiyacım var.

Yeni bir kimlik.

Böyle bir şeyin ucuza gelmeyeceğini biliyorum, bu bir sorun, ancak ilk sorun bu tür belgeleri nereden temin edebileceğim. En azından sahte bir pasaporta ve ehliyete ihtiyacım var, ancak ideal olarak, bu ülkede benim gibi bir anne adayına sunulacak ücretsiz tıbbi bakımdan tam olarak yararlanabilmem için bir Ulusal Sigorta numarası ve bir NHS numarasına da ihtiyacım var. Bu tür şeyleri nasıl elde edeceğime dair hiçbir fikrim olmadığından, çoğu insanın cevap aradığında başvurduğu yere başvuruyorum.

İnternet.

Bir gece hostelin alt katındaki ortak salondaki bilgisayarda otururken, "nasıl sahte para alınır" diye yazdım.

Pasaport' ve internet bana en iyi seçeneğimin dark web olduğunu söylüyor. Ancak, suçluların serbestçe dolaştığı internetin böylesine karanlık bir bölümüne nasıl erişebileceğime dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden çıkmazda olduğumu anladım.

Bu konuda gerçekten yapabileceğim bir şey yok mu?

Ben bilgisayarı kullanmayı bitirdikten kısa bir süre sonra bu hosteldeki erkek çalışanlardan biri gelip benimle sessizce konuşana kadar durumun böyle olabileceğini düşündüm.

Uzun saçlı ve kirli sakallı genç adam bana "Biliyor musun, arama geçmişini gerçekten silmeliydin," diyor ve sadece buradan geçmekle kalmayıp seyahati için fazladan para kazanmak için bir süre kalan ortalama bir sırt çantalı gezgin gibi görünse de, bu beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren şey, bundan sonra ne söyleyeceği.

"İnternette tam olarak nelere baktığınızı görebildim," diye devam ediyor, yüzünde hafif bir sırıtma, sanki süper bir bilgisayar korsanıymış ve sadece ortak bir cihazda tarayıcı geçmişimi temizlememekle büyük bir hata yaptığım gerçeğinden yararlanan meraklı bir adam değilmiş gibi.

"Az önce bir suçlunun kaçıyla ilgili bir film izledim ve merak ettim," diyorum, kötü bir bahane uydurmaya çalışarak, ama sakallı sırt çantalı adam bana bir tehdit oluşturmak yerine, bana yardım edebileceğini söylüyor.

"Birkaç aydır burada çalışıyorum ve sizin gibi pek çok insanın buraya geldiğini gördüm" diyor, konuşurken sırıtmayı bırakıp ciddileşiyor. 'Birkaç ince fark var, ama çok ortak noktanız var. Hepiniz kendi içinize kapanıyorsunuz, kimseyle göz teması kurmuyorsunuz. Ayrıca lavaboda saç boyası lekeleri bırakıyorsunuz.

Zeki olduğumu düşünmeme rağmen, bu adamın bir şeyden ya da birinden saklandığını anladığını fark ettiğimde göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Eğer o bunu anlayabiliyorsa, başka kim anlayabilir ki?

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum ama o hemen araya giriyor.

"Rol yapmayı bırak çünkü bunu duymama gerek yok. Kim olduğunuzu ya da ne yaptığınızı bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Tek bildiğim, sahte belge almak için iyi bir nedeniniz olması gerektiği ve bu konuda size yardımcı olabileceğim.

Bir yanım sahte kimliğe ihtiyaç duyan biri olduğumu inkâr etmeye devam etmek istiyor ama benim için attığı potansiyel can simidini görmezden gelemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve devam etmesine izin veriyorum.

"Yeni hayatına başlamak için ne istersen alabileceğin birini tanıyorum," diyor ve sanki bana polisin öğrenmesi halinde hepimizi hapse attırabilecek yasadışı bir evrak işi değil de taze meyve almanın bir yolunu önermiş gibi gülümsüyor.

Başka seçeneğim olmadığından ve yalan söylemeye devam etmenin anlamsız olduğunu düşündüğümünden, bunu istediğimi söyledim ve Dmitri ile bu şekilde tanıştım ya da en azından istediğimi elde edebilecek adam için bana verilen isim buydu.

Ama ben sahte isim kullanabiliyorsam, o da kullanabilirdi.

Dmitri ile Kuzey Londra'daki mütevazı bir gökdelenin beşinci katındaki dairesinde buluşmaya gittiğimde, onun gerçekten de her şeyi ele geçirebilen bir adam olduğunu anlıyorum. Etrafta bir yığın pasaport, düzinelerce ehliyet ve çok sayıda Ulusal Sigorta kartı görüyorum; Dmitri dolandırıcılık yetenekleriyle son derece gurur duyuyor gibi görünüyor. Bana ihtiyacım olan her şeyi bulabileceğini söylüyor ve ona listemi verdikten sonra sorun olmayacağını söylüyor.

Ama bir şeyler olacak.

Fiyat etiketi.

"Yedi bin pound," diyor Dmitri bana gayet açık bir yüz ifadesiyle, gelecekteki misillemelerden korkmadan yeni bir başlangıç yapabilmem için gereken her şey için teklif ettiği fiyat.

"O kadar param yok," diye dürüstçe cevap verdim. 'Yapabilseydim öderdim ama yapamam.

'O zaman gitmekte özgürsünüz. İhtiyacın olan şeyi başka bir yerde bulmakta sana iyi şanslar. Dmitri blöfümü görüyor, benim ona onun bana olduğundan daha fazla ihtiyacım olduğuna inanıyor ama ben de durumu tersine çevirip onun blöfünü görmeye çalışıyorum.

"Sen ve buradaki küçük operasyonun hakkında polise isimsiz bir ihbarda bulunmamı engelleyen nedir?" diye soruyorum, bu usta suçluya üstü kapalı tehdidimi iletirken kalp atışlarım hızlanıyor. "Eğer bunu yaparsam, tutuklanırsın.

Dmitri'nin ruh hali bir anda karardığında bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlıyorum.

"Böyle bir şey yaparsan sonun benden daha kötü olur, seni temin ederim," diye homurdanıyor ve bu dairede onunla yalnız olduğumu ve bana zarar vermeye kalkarsa kaçamayacağımı bildiğim için onu tehdit etme fikrinden hemen vazgeçiyorum.

"Lütfen. O kadar param yok," diye yalvarıyorum, dürüstlüğü dönerek.

Dmitri beni bir aşağı bir yukarı süzerken bir an için bunu düşünüyor.

'Güzel bir kadınsın ya da en azından her ne yaptıysan yapıp saklanmak zorunda kalmadan önce öyle olduğunu söyleyebilirim,' diyor. 'Bu yüzden bir taviz vermeye hazırım. Beş bin pound. Gidebileceğim en düşük miktar bu. Kabul et ya da etme. Ama unutma, bana bu parayı verirsen, hayatının geri kalanını huzur içinde sürdürebilirsin.

İndirim için minnettarım ve alabileceğim en iyi şeyin bu olduğunun farkındayım, çok az seçeneğim kaldı.

"Sana parayı getireceğim," diyorum meydan okurcasına ama bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilemiyorum. 'Sadece bana belgeleri hazırla, ben de parayı alıp gele y i m . Yemin ederim.

Bu düdü ve o zamandan beri her saatimi gerekli parayı nasıl bulabileceğime kafa yorarak geçirdim, böylece ihtiyacım olanı alabilir ve bebeğim doğmadan önce hayatımı bir düzene sokabilirim. Ne yazık ki henüz inandırıcı bir fikrim yok.

Şu anda Londra'daki kalabalık pansiyon odamda yatağında uzanmış, polisten, medyadan ve şu anda süpermarketlerdeki tüm gazetelerin ön kapaklarından fotoğrafımı tanıyabilecek herhangi bir halk üyesinden kaçmaya çalışıyorum. Sırtım duvara dönük, odadaki diğer herkese dönük ve uyuyormuş gibi yapıyorum ama tamamen uyanığım, zihnim gelecekle ilgili korku ve endişeyle işkence görüyor ve bu yüzden etrafımdaki odada devam eden konuşmaları duyabiliyorum.

Burası bütçe bilincine sahip uluslararası gezginler düşünülerek tasarlanmış sekiz yataklı bir yurt odası olduğu için mahremiyet bir seçenek değil. Biraz huzur ve sessizlik için çaresiz olmama rağmen, şu anda yirmili yaşlarında üç Amerikalı sırt çantalı gezginin Avrupa seyahatlerine başlarken bekledikleri tüm eğlence hakkında konuşmalarını dinliyorum. Anladığım kadarıyla eğlenceli bir seyahat olacağı benziyor çünkü Londra'dan sonra Paris, Roma ve Atina gibi harika şehirleri ziyaret etmeyi planlıyorlar. Bu bana aynı zamanda pahalı bir gezi olacağını da söylüyor ve bana kıyasla çok genç görünen bu üç Amerikalının böyle bir macerayı nasıl finanse edebileceklerini merak etmem için fazla zaman gerekmiyor. Ancak heyecanlı gezginlerin konuşmalarını dinlemeye devam ettiğimde cevabımı alıyorum. Şu anda odada sadece dördümüz varız ve benim uyuduğumu varsaydıkları için rahatça konuştuklarını tahmin ediyorum.

İşime yarayabilecek bir şeyi bu şekilde öğreniyorum.

Kadınlardan biri, ailesinin bu seyahate çıkması için nasıl para ödediğinden ve bu seyahati gerçekleştirirken ona ne kadar para verdiklerinden açıkça bahsediyor. Kadın, babasının kendisine binlerce pound verdiğini ve şu anda bu paranın çoğunu üzerinde taşıdığını, çünkü havaalanında ne kadarını üzerinde saklayabileceğini görmenin havalı olacağını düşündüğünü söylediğinde arkadaşlarının kıskançlığı artıyor. Ancak tüm dikkatimi çeken bu değil çünkü o böbürlenmeye devam ettikçe benim de dikkatim onun ayrıcalık hikayesine odaklanıyor; belki de bana tüm sorunlarımın cevabını veriyordur.

Böbürlenmiş kadının arkadaşları, her ne kadar kendileri de dezavantajlı bir geçmişten geliyor gibi görünseler de, açıkça kıskançtırlar ve içlerinden biri bir kumarhaneye gidip paralarının bir kısmını eğlenerek geçirmelerini önerir. Hatta filmlerde gördükleri gibi, Hugh Grant ya da Jude Law tipinde, güzel aksanı ve arsız gülümsemesiyle büyüleyen zengin bir İngiliz beyefendisiyle tanışma fikrini bile araştırırlar. Ancak zengin kadın onlara sabah erkenden yola çıkacaklarını, bu yüzden biraz uyumaları gerektiğini hatırlatır, yine de yakında oraya vardıklarında Paris'in gece kulüplerinde çok çılgın bir akşam geçireceklerini vaat eder, tabii ki hepsi babasının parasıyla.

O kadar paraları varken bu üçünün neden lüks bir otelde değil de burada kalmayı tercih ettiklerini merak ediyorum ama tahminimce eve dönüp arkadaşlarını gördüklerinde 'gerçek bir sırt çantalı gezgin deneyimi' yaşadıklarını iddia edebilmeleri içindir ve bu, beş yıldızlı tatil köylerinde uyurken pek de mümkün olmayan bir şeydir. Benim için sorun yok ve sırtım kadınlara dönük yatmaya devam ederken, odanın ışığı sönmeden önce onların yatmaya hazırlandıklarını duyuyorum.

Yarım saat sonra hepsinin uyuduğuna eminim.

Yavaşça dönüp onlara baktığımda karanlıkta silüetlerini görüyorum; bu ucuz yerde ranzaları süsleyen ince şiltelerle birlikte gelen ince çarşafların altında huzur içinde yatan üç beden. Yatağımdan kalkacak cesareti toplayabilmem için birkaç dakika daha geçmesi gerekiyor. Sessizce giyinip eşyalarımı topladıktan sonra kendimi hazır hissediyorum.

Şimdi tek yapmam gereken, övünen turistin elinde olduğunu iddia ettiği parayı bulup bulamayacağıma bakmak.

Zengin babaya sahip olduğunu düşündüğüm kadının yatağının yanında yerde duran sırt çantasına doğru sürünerek ilerlerken

Bu kadınlardan herhangi biri uyanır ve beni eşyalarını karıştırırken yakalarsa planım mahvolur. Sadece paralarını alma şansım ortadan kalkmakla kalmayacak, muhtemelen polisi arayacaklar ve ben kaçarken, tekrar kaçabilecek miyim? Ama çaresizim, o yüzden bu riski alacağım. Sırt çantasının fermuarını yavaşça açıyorum, dikkatlice içine uzanıyorum ve nakit para gibi hissettiren herhangi bir şey için etrafı yokluyorum. İçinde bir sürü kıyafet var ama elimi büyük zarfa attığımda aradığım şeyi bulmuş olabileceğimi düşünüyorum.

Dikkatli bir şekilde zarfı çıkarıyorum, içine hızlıca bir göz atıyorum ve görüyorum 20 sterlinlik banknotlar, uyuyan sırt çantalı gezginlerden uzaklaşıp kapıya yönelmem için gereken tek şey. Ancak odadan çıktıktan sonra zarfın içine gerçekten bakıyorum ve ne kadar aldığımı görüyorum.

Çok fazla.

Ama yine de yeterli değil.

Bu zarftaki 3.000 sterlin ve elimde kalanlarla birlikte, Dmitri'nin bana söylediği rakamın 700 sterlin kadar altında kalacağım, ama bu rakama yaklaşmak için yapabileceğim başka bir şey yok, o yüzden bunun yeterli olacağını umuyorum. Kapısına kadar gelen bu kadar parayı geri çevirmeyeceğine eminim, bu yüzden şimdi evine gidip bu teoriyi test etmek niyetindeyim.

Yurttan ayrılırken ve oraya bir daha asla geri dönemeyeceğimi bildiğim için, bir yanımda o kadının parasını çaldığım için kendimi suçlu hissediyor. Ama sonra, ne kadar şımarık olduğunu duyduktan sonra, sempati azalıyor ve ondan aldığım büyük bir meblağ olsa da, babasına sadece bir telefon edeceğimi ve kayıp paraların çabucak yerine konacağını hissediyorum. Ayrıca, ona değerli bir ders verdim ve Avrupa'daki seyahatlerine devam ederken bunu hatırlaması iyi olacaktır.

Bir grup yabancıyla aynı evde yaşarken eşyalarınıza karşı çok ama çok korumacı olun.

Londra'nın kuzeyine giden metroya bindikten sonra, Dmitri'nin dairesine kadar olan yolculuğumun geri kalanını yürüyerek yapıyorum ve oraya vardığımda saat gece yarısını geçmiş oluyor ve dairesinin zilini çalacak düğmeye bastığımda kapıyı açıp açmayacağını merak ediyorum. Açıyor ve dahili telefondan parasını aldığımı söylediğimde beni içeri alıyor ve aniden, yeni bir takma isimle yeniden başlayabilme ve doğmamış çocuğumu huzur içinde büyütebilme hayalimin artık o kadar da imkansız olmadığını hissediyorum. Dmitri bana ücretinin hala eksik olduğunu ve bunu azaltmaya niyetli olmadığını söylediğinde bu rüya çabucak kayboluyor.

Tabii...

"Hayır, kesinlikle olmaz" diyorum, az önce ikimizin 'farkı kapatmak' için yatak odasına gitmemizi önerdikten sonra, ama Dmitri bu cevabı beğenmiyor ve bana doğru adım atıyor, tehditkar görünüyor ve bana onun gibi bir adamla uğraşmanın çok tehlikeli olacağını hatırlatıyor. Benim için hazırladığı belgeleri alıp kapıya doğru koşmayı düşünüyorum ama bu o Amerikalı sırt çantalıdan çalmak kadar kolay olmayacak. Bu konuda akıllı davranmam gerektiğinin farkındayım.

Yoksa, bu daireden asla canlı çıkamayabilirim.

"Tamam, yapacağım. Hadi yatak odasına gidelim," diyorum gururumu ayaklar altına alarak ve karşımda duran adama istediği cevabı vererek.

"Biraz düşündükten sonra evet diyeceğini biliyordum," diyor memnun bir gülümsemeyle ve parmağını bana doğru sallıyor. "Özgürlük şansından vazgeçemeyecek kadar çaresizsin.

Bununla birlikte Dmitri dönüp yatak odasına yöneliyor ve ben de isteksizce onu takip ediyorum. Ancak yatak görüldüğünde, bu adamdan ve onun iş yapma yöntemlerinden tiksindiğimi hissediyorum. Yatak odasının kapısına yaslanmış bir beyzbol sopası gördüğümde, onu alıp kaderimi değiştirebileceğim tek fırsatı değerlendirerek Dmitri'nin kafasına doğru salladığımda ve yere düşerken haykırışını duyduğumda neredeyse tiksindiğim kadar tiksindim.

Sopanın kafatasına çarparken çıkardığı ses mide bulandırıcıydı, ama hasta adam ayağa kalkmadan önce buradan çıkmazsam bana ne olacağını düşündüğümde de bir o kadar mide bulandırıcı hissediyorum. Az önce yaptığım şeye inanmakta güçlük çekiyorum, ancak açıkça bir devrilme noktasına ulaşmıştım. Aldatan kocamdan yalancı eski erkek arkadaşına kadar erkekler tarafından itilip kakılmaktan bıkmıştım, içgüdüsel olarak tepki verdim ve kontrolü tekrar ele geçirdim.

Ama henüz bitmedi.

Sahte belgelerimin oturma odasındaki masanın üzerinde durduğu yere koşup onları ve az önce ona ödediğim parayı alırken kalbim küt küt atıyor. Sonra bir saniye bile yavaşlamadan kapıya koşuyorum, Dmitri ayağa kalkmadan önce buradan gitmeye kararlıyım ve o bana her türlü korkunç ismi takarken, ona indirdiğim darbenin etkisinden hala kurtulamamışken dairesinden çıkmayı başarıyorum.

Beni merdivenlere götürecek kapıyı bulamadığım için çok gergin bir an yaşıyorum ve daha iyi bir seçeneğim olmadığı için asansörün düğmesine basmak zorunda kalıyorum. Asansörün gelip beni alması için çok gergin bir bekleyiş.

Zemin kata indiğimde Dmitri'nin kafasından kanlar akarak dairesinden fırladığını görüyorum. Ama asansörün kapıları o bana ulaşamadan kapanıyor ve büyük ihtimalle beni yakalamak için merdivenleri kullanacak olmasına rağmen, ondan önce zemin kata ulaşıyorum. Sokağa çıktığımda, bu geç saate eşlik eden karanlığın da yardımıyla onu şehirde kolayca gözden kaybedebiliyorum.

Başardım. İhtiyacım olanı aldım. Yeni bir kimlik altında yeni bir hayata başlayabilirim.

Bu, taşıdığım çocuğa en iyi anne olmak için yapmam gerekeni yaptığım anlamına geliyor.

Bir annenin yapabileceği tek şey bu değil mi?

Yine de çoğu anne gittiği her yerde ölüm ve yıkım izleri bırakmaz, değil mi?

BEŞ

ALICE

MEVCUT GÜN

Mükemmel anne olmaya çalışmanın getirdiği baskıdan bunaldığım için evden çıktım ve bebeğimi erkek arkadaşımın evinde bıraktım. Tomlin Evelyn'le birlikte ve dışarı çıkmamdan memnun olmasa da ona bunu yapmak zorunda olduğumu çünkü bir molaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Yalan söylemiyordum ama kalmamı tercih ederdi ve bazı şeyleri konuşabilirdik. Bebekle mücadele ettiğimi açıkça görebiliyor ve eğer istediği gibi olsaydı, doğum sonrası depresyon geçiriyor olabileceğim ihtimalini tartışmamı isterdi. Şimdilik bu tür zor konuşmalardan kaçınmaya niyetliyim, bu yüzden evden ayrıldım ve Arberness'in merkezine doğru yol alıyorum.

Drew'in cesedinin sahilde bulunduğu ve buranın polis memurları ve gazetecilerle dolup taşıdığı o karanlık dönemi saymazsak, köy her zaman olduğu gibi sakin. Bazen o günler çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama bazen de Arberness'in İngiltere'de en çok konuşulan yer haline geldiği günler daha dünmüş gibi geliyor. Bu sokakların yeniden olması gerektiği gibi seyrek nüfuslu olduğunu görmekten çok memnunum ve kaldırıma park etmiş polis arabaları ya da medya minibüsleri olmadan burası çok daha huzurlu bir ortama sahip.

Ancak, köyün merkezine doğru ilerlerken ortalık sessiz olsa da, Evelyn'in beşiğinden gelen ağlama seslerini duyabildiğimi hissediyorum. Bunun mümkün olmadığını biliyorum çünkü artık evimle aramda duyamayacağım kadar mesafe var ama sanki hayalet ağlamalar duyuyor gibiyim. Muhtemelen son birkaç haftadır bebeğimin avazı çıktığı kadar bağırmasından başka bir şey duymadığım için beynim bana oyun oynuyor ve gerçekte orada olmasa bile aynı şeyi duymamı sağlıyor. Bu bana kesinlikle bir molaya ihtiyacım olduğunu söylüyor ve şu anda gitmekte olduğum kahve sabahı bana çok arzu ettiğim o küçük kaçış için ideal bir fırsat sunuyor.

Haftalık köy kahvesi sabahının yapıldığı kilise salonuna gidiyorum ve eskiden haftalık normal rutininin bir parçasını oluşturan bir şeyi yapmak iyi olacak. Her ne kadar artık eskiden olduğu gibi toplantı için hazırlık yapmaktan ve katılımcıların iyi ağırlandığından emin olmaktan sorumlu olmasam da, oraya girip bu köydeki kadınlara ait bazı tanıdık yüzler görmek güzel olacak. Eskiden çok severdim

Bu etkinliği her hafta düzenliyordum, ancak hapse girdiğimde buna son vermek zorunda kaldım ve tahliye olduktan sonra geri dönmek için kendimi rahat hissetmem biraz zaman aldı. İnsanların hakkımda dedikodu yapabileceğini düşündüm ama neyse ki yüzümü tekrar gösterdiğimde herkes son derece nazikti. Bu yüzden kilise salonuna ulaştığımda ve bazı arkadaşlarımı görmek için içeri girdiğimde iyimser hissediyorum.

İçeri girer girmez tanıdığım bazı yerel sakinleri görüyorum ve sağlığımı kontrol etmek için yanıma gelmeden önce bana sıcak gülümsemeler sunan iki nazık kadın olan Dorothy ve Ethel'e el sallıyorum. Bana Evelyn hakkında her şeyi soruyorlar ve yeni bir anne olarak en harika zamanı geçiriyor olmam gerektiğini söylüyorlar, ben de numara yapıyorum ve evet, bunun bir rüyanın gerçekleşmesi olduğunu ve her dakikasını sevdiğimi söylüyorum. Sonra bana nasıl olduğumu soruyorlar ve Fern ile geçen yıl yaşıadığım onca dramdan sonra şu anki ruh halimi kastettiklerini biliyorum.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Zor oldu ama şimdi işler biraz daha kolaylaşıyor.

Dorothy, "Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum, üstelik yeni bir bebeğiniz var," diyor.

Ethel, "Sen Süperkadın olmalısın," diye ekliyor; bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlaması gereken ama aslında sadece daha kötü hissetmemeneden olan bir ifade, çünkü bunun gerçekten ne kadar uzak olduğunu biliyorum.

Sahte bir gülümsemeyle 'Bunu bilmiyorum ama oraya varıyorum,' diyorum.

Keşke buna inansaydım ve odaya bakarken Fern'in buraya arkadaş edinmek isteyen yeni bir köy sakini kılığında geldiği zamanı hatırlıyorum. Kocasıyla ilişki yaşıadığım kadınla havadan sudan konuşmak zorunda kalmak acı vericiydi ve her saniyesinden nefret ediyordum ama şimdi o günün anısından daha da nefret ediyorum çünkü geriye dönüp baktığımda Fern'in sadece benimle oyun oynadığını biliyorum. O sırada benden habersiz, kim olduğumu ve kocasıyla neler yaptığımı çok iyi biliyordu; burada olması ve benimle arkadaş olması planının bir parçasıydı. Bu plan, beni ve kocamı akşam yemeği için evine davet etmesiyle devam etti ve oturmak zorunda kaldığım o dayanılmaz yemek de hafızamda uzun süre yaşayacak. Fern zekiydi ve beni kandırdı, tıpkı başta polis olmak üzere birçok insanı uzun süre kandırdığı gibi ve burada olmak bana o kadını ve bu köyde oynadığı oyunları hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor.

Sık sık burada, acımasız geçmişimin hatırlatıcılarıyla dolu bu yerde kalmanın benim için kötü bir fikir olup olmadığını düşündüm. Ama yapılacaklar listeme bir ev taşıma işini ekleyemeyecek kadar bunalmış durumdaydım ve hayatımdaki bu ekstra stres muhtemelen bardağı taşıran damla olacaktı, bu yüzden şimdilik burada kaldım. Ancak kesin olan bir şey var; Arberness'te olduğum sürece geçmişin hayaletleri beni rahatsız etmeye devam edecek.

Kendime bir fincan kahve doldurup daire şeklinde dizilmiş plastik sandalyelerden birine otururken buraya geldiğim için pişmanlık duyuyorum; belki de buna hazır değildim. Yanıma kimin oturduğunu gördüğümde pişmanlığım daha da artıyor. Çünkü solumda Agatha var, hiçbir zaman neşeli bir ruha sahip olmamış bir kadın. Doktorun karısının bu toplantıya geldiği ilk gün Fern'in yanında oturduğunu hatırlıyorum ama hafızam beni yanıltmıyorsa Fern o toplantının büyük bir bölümünü bana bakarak geçirmişti. O zamanlar bunun sebebinin odada kendisiyle aynı yaşta olan tek kadın olmam olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden de benim kahve sabahına katılan ve daha büyük yaş aralığında olan diğer katılımcılardan daha 'yeni arkadaş malzemesi' olduğumu düşünüyordu. Şimdi biliyorum ki beni sadece düşman olarak gördüğü için izliyordu ve eski bir deyişte olduğu gibi, 'dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut'. Tam kendimi Agatha'yla yapacağım büyük olasılıkla sıkıcı bir sohbe hazırlarken, sağımdaki boş sandalyeye oturanın kim olduğunu görüyorum. Audrey, bir başka tanıdık yüz, ama aynı zamanda Fern burada yaşarken ona yakın olan biri.

Tam olarak ne kadar yakındı?

Kapı komşularıydı.

Agatha'yla olan konuşmamdan kibarca sıyrılmayı başarak Audrey'e dönüyorum. Burada olduğumu fark ettiğinde, üzerine bir hüznün çöktüğünü görüyorum. Ama ben acıma ve sempati istemiyorum, çünkü zaten yeterince zarar görmüş hissediyorum, bir de kendimi kurban gibi hissetmek istemiyorum. Bu yüzden, o bana nasıl olduğumu sormadan önce, ben ona bu soruyu soruyorum. Seri katil olduğu ortaya çıkan bir kadınla bu kadar yakın yaşadığı gerçeğini kabullenmekte zorlandığını duymuştum. Audrey de Fern'in evinde bulunmuş ve onun maskaralığına kanmıştı ve bir canavarla böylesine yakın bir temas, insanın ruh sağlığı üzerinde derin bir etki yaratabilir. Bilmem gerekirdi.

'Ben iyiyim canım. Tüm o korkunç olayları geride bıraktım ve o kadının yaptıklarının bu köyden aldığım keyfi ve o gelmeden önce burada biriktirdiğim tüm harika anıları mahvetmesine izin vermeyeceğim.

'O' kelimesine yaptığı fazladan vurguyu fark etmedim ve bununla ilgili bir sorunum yok çünkü Audrey'nin Fern'e duyduğu küçümseme kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Nasılsın? Audrey o zaman soruyor ve ben de ona karşı diğerlerine karşı olduğumdan daha dürüst oluyorum.

"Zor bir durum. Onu yakalayana kadar rahatlayamayacakmışım gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Polis son zamanlarda size herhangi bir bilgi verdi mi?

"Hayır. Birkaç yanlış ipucu var ama başka bir şey yok.

"Bu utanç verici. Ne yapıyorlar?

"Bilmiyorum.

Audrey de Fern'in hâlâ serbest olmasına en az benim kadar kızgın, bunu konuşurken mavi gözlerinin kısılmasından ve yüzündeki kırışıklıkların daha da belirginleşmesinden anlayabiliyorum.

'Bu kadın halk için bir tehlike ve ne kadar çabuk hapse atılırsa o kadar iyi,' diye devam ediyor Audrey. 'Şimdiye kadar başka bir yoksul topluluğa sızmış ve başkalarına zarar veriyor olabileceğini düşünmek. Bu beni hasta ediyor.

"Sen ve ben," diyorum kahvemden bir yudum almadan önce. Kafein ruh halimi biraz olsun düzeltiyor ama yine de Evelyn'le geçireceğim uykusuz bir geceyi daha atlatmamı sağlayacak miktarda olmadığını biliyorum. Buraya evdeki sıkı çalışmamı unutmak için geldim, bu yüzden kahve sabahının tadını çıkarmaya odaklanıyorum ve telefonum çalana kadar oldukça iyi bir iş çıkardığımı hissediyorum. Arayanın kimliğini kontrol ediyorum. Arayanın kim olduğunu gördüğümde yerimden sıçıyorum ve hızla dışarı çıktıktan sonra odanın kenarına koşarak diğer kadınların duyamayacağı bir yerde aramayı yanıtlıyorum.

Ne oldu? Bir şey mi buldunuz? Southampton'da mı?" Hattın diğer ucundaki adama kısık sesle soruyorum.

Pek sayılmaz. Sadece bir güncelleme için aradım. Ne yazık ki Fern olduğundan şüphelendiğim kadın o değil.

"Lanet olsun! Bağırıyorum ve sesimi alçaltmayı planlamama rağmen sonunda patlıyorum ve odanın diğer tarafındaki çemberde oturan tüm kadınlar beni duyuyor.

Arayan kişiye geri dönmeden önce hepsi yüzlerinde endişeli ifadelerle bana bakarken özür dilemek için elimi kaldırdım.

'Bu tam bir zaman kaybı oldu. Sonuç alamıyorsunuz, bu yüzden daha fazla para göndermeyeceğim. Unut gitsin!

Adamın geri dönüş şansı olmadan telefonu kapatıyorum ve bir an için telefonumu yere fırlatmak istiyorum. Ama bu sadece dikkatleri daha da üzerime çekecekti ve herkesin hala bana baktığını düşünürsek, muhtemelen sakinleşmeye çalışmalıyım.

"Bunun için üzgünüm," diyorum yerime geçerken. Belki de hepsi benim sorunlu geçmişimi bildiği için, kimse aramanın ne hakkında olabileceğine dair ayrıntılar için beni sıkıştırmaya cesaret edemiyor. Bu iyi bir şey çünkü söylememeyi tercih ederim.

Onlara Fern'in izini sürmesi için özel bir dedektif tuttuğumu, ancak malları ortaya çıkaramayınca onu kovmak zorunda kaldığımı söylememeyi tercih ederim.

Etrafımda çeşitli konuşmalar devam ederken, polisin Fern'i bulmasını beklemekten vazgeçip kendi başımın çaresine baktığımdan beri müfettişlere nasıl 2.000 sterlinden fazla para harcadığımı düşünüyorum. Bu parayı kendime, bebeğime, evime harcayabilirdim, hatta Arberness'ten bir süreliğine uzaklaşmak için bir tatil bile yapabilirdim. Bunun yerine, Fern'i bulup adalete teslim edeceklerine dair bana söz veren bir kişiye aktardım, ancak tüm çabalarına rağmen Fern hâlâ saklanıyor. Az önce acımasızca görevden aldığım müfettişle son konuştuğumda bana bir ipucunun peşinden Southampton'a gideceğini söylemişti ama bir kez daha hiçbir şey çıkmadı. Bana haksızlık eden kadının bu anlamsız ve şu ana kadar sonuçsuz arayışına daha ne kadar para yatırmak istediğimden emin değilim. Keşke polis lanet olası işini yapsa da serbest çalışan kiralamak zorunda kalmasam ama işte buradayım, çaresizim ve Fern'i durdurmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama polisin Fern'i bulma konusunda neden bir ilerleme kaydedemediğini keşfediyorum. Çok zor biri ve Tomlin'de gördüğüm gibi, bazen istediğiniz bir sonuca ulaşmak için elinizden gelenin en iyisini yapmanız, onu gerçekten elde edebileceğiniz anlamına gelmiyor.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki Audrey omzuma hafifçe vurup iyi olup olmadığımı sorana kadar kahve sabahı toplantısının sona erdiğini fark etmiyorum. Bir mazeret bildirip ayrılmadan önce ona iyi olduğumu söylüyorum. Giderken bana Evelyn'e sarılmamı söylüyor.

Yapacağımı söyledim ama bunu yapmayacağım.

Oraya varana kadar evi düşünmek istemiyorum.

O eve geri dönüp Evelyn'in ağlamalarını dinlemekten korkuyorum. Tüm bunlardan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Kendimi kapana kısılmış hissediyorum.

Acaba Fern de aynı şekilde mi hissediyor?

Hayatı kaçak yaşamak, elbette zorunda.

ALTI

Drew'in offshore banka hesabının şifresini doğru tahmin etmeye çalışarak geçirdiğim nafile bir akşamın ve Cecilia'nın beşiğinde garip sesler çıkararak beni uyandırması sayesinde uykusuz geçen bir gecenin ardından, bugün rahat bir gün geçirebileceğimi umuyordum. Planım bütün gün evde kalmak, mümkün olduğunca kestirmek ve genel olarak düşük bir profil çizmekti. Bir bebekle genellikle olduğu gibi, planlar düzenli olarak değişiyor ve bu yüzden evimde kalmak yerine tekrar dışarı çıkmaya hazırlanıyorum.

Ama bu eğlenceli bir yolculuk olmayacak.

Cecilia'nın bu sabah sıcak hissettiğini fark ettikten sonra son birkaç saattir ateşini izliyorum ve endişe verici bir şekilde ateşi yükseliyor gibi görünüyor. Yerel doktorun muayenehanesine yaptığım hızlı bir telefon görüşmesi sonucunda bana muhtemelen bir şey olmadığını ancak endişeleniyorsam bebeğimi hızlı bir kontrol için getirebileceğimi söylediler. Bırakıp riske girmektense güvenli seçeneği tercih eden ilk anne olduğumdan şüpheliyim, bu yüzden Cecilia'yı hızlı bir şekilde bakılabilmesi için getirebileceğimi söyledim. Gitmek istemememe rağmen, her ihtimale karşı kızımın hasta olması ve ilaç tedavisi görmesi ihtimaline karşı güvenli tarafta durmam ve onu kontrol ettirmem gerektiğini biliyorum.

Ne yazık ki doktora gitmek yalanlarımın ortaya çıkması ve gerçek kimliğimin açığa çıkması için bir fırsat daha demek. Kendime şu ana kadar kimsenin benden şüphe etmediğini, dolayısıyla bugün her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Umarım doktor bana çok fazla soru sormaz ve sadece Cecilia'ya elinden gelen en iyi bakımı vermeye odaklanır ve şansım yaver giderse bu sadece beş dakikalık bir randevu olur ve ben de farkına bile varmadan eve dönmüş olurum.

Evimden çıkarken Victoria'nın merhaba demek için dışarı çıkmaması için dua ediyorum çünkü zaten geç kalıyorum ve buradan yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen on dakika içinde doktorda olmam gerekiyor. Neyse ki ondan bir iz yok. Ancak kapımın önündeki zeminde çok sayıda boş bira kutusu ve sigara izmariti var ve görünüşe göre bazı yerel gençler dün gece burada eğlenceli bir gece geçirmiş, oturup içki ve sigara içerek bu düzensiz alanı daha da düzensiz hale getirmişler. Dün gece yarısından hemen sonra birkaçının müzik çaldığını duydum, ancak dışarı çıkıp gürültüyü azaltmalarını istemekten daha iyisini biliyordum. Komşularımdan birinin bunu bir kez denediğini biliyorum çünkü onlara daha saygılı olmaları için bağırdığını duydum, ancak buna tek karşılıkları ön kapısına bir sürü yumurta atmak oldu, bu da bana onları kendi hallerine bırakmamın daha iyi olacağını söyledi.

Bebek arabasını mütevazı doktor muayenehanesine doğru itiyorum, Cecilia ile sohbet ediyorum çünkü internette okuduğuma göre bebekle sohbet etmek gelişimine yardımcı oluyormuş, her ne kadar bu aşamada bana geri dönen pek bir şey olmasa da. Cecilia her zamanki gibi değil ve yol boyunca bana gülümsemiyor ya da kıkırdama sesleri çıkarmıyor, bu da doktora vardığımda ve resepsiyon görevlisine burada olduğumuzu bildirdiğimde endişemde daha haklı hissetmemen neden oluyor.

Sessiz bekleme odasında yerimi aldıktan sonra Cecilia'yı elimden geldiğince meşgul etmeye çalışıyorum ama aynı zamanda kendimi de meşgul etmeye çalışıyorum çünkü böyle bir ortamda Drew'i hatırlamamak mümkün değil. Saygın bir doktor olarak burası onun doğal yaşam alanıydı, halkın sıradan üyelerinin sağlık endişelerini getirdikleri ve tüm tıbbi bilgi ve deneyime sahip kişinin onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için dua ettikleri bir yerdi. İnsanlar hayatlarını her gün dünyanın her yerinde doktorların ellerine teslim ediyor, kaderleri bir reçete yazılması, yeni semptomun endişelenecek bir şey olmadığına dair dostça bir teşhis veya en endişe verici olanı daha ileri bir araştırma için acil bir sevk gibi çok sayıda seçenekle belirleniyor. Çoğu insan gibi ben de doktora gitmekten hiçbir zaman keyif almadım; zihnim genellikle ölümcül bir hastalık teşhisi konulduğu ve semptomlarım hafif antibiyotiklere yanıt veriyor gibi görünse bile bir sonraki doğum gününe kadar yaşayamayacağımın söylendiği her türlü korkutucu görüntüyle mantıksız bir şekilde doluyor. Pratik olmaya çalışıyorum ama paranoyanın beni ele geçirmesine izin vermemek mümkün değil ve şimdi endişelenmem gereken kendimden başka biri var. Cecilia'nın milyonda bir bebeğin yakalandığı tropikal bir ateşi olduğunu hayal ediyorum ve her an buradaki doktor

ambulans çağırmak için. Gerçekçi olmak gerekirse, böyle bir şey olmayacak ve yerel doktorlarının muayenehanesini ziyaret eden çoğu hastanın tamamen iyi olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum çünkü Drew bana durumun böyle olduğunu söyledi. Uzun ve çoğunlukla seçkin tıp kariyeri boyunca binlerce insan görmüş olmalı ve bazen bana bu insanların çoğunun onu görmeye geldiklerinde aslında zamanını boşa harcadıkları hakkında bir yorumda bulunurdu.

Drew zaman zaman işten eve döndüğünde çantasını yere bırakır, yorgun bir şekilde kravatını çözer ve soğuk bir bira aramak için buzdolabını açarken "Bir grup hastalık hastasıyla eğlence dolu bir gün daha" yorumunu yapardı. Bazen işinden zevk almıyormuş gibi davransa da, aslında işini sevdiğini biliyordum. Çünkü hiçbir hastasının onu görmeye geldiğinde sahip olmadığı bir şeye sahipti.

Gücü vardı.

Sıcak bir gülümseme ve yaygın bir tıbbi rahatsızlıkla ilgili kibar bir açıklamayla insanların içini rahatlatabilirdi ve bu gücü kullanmaktan hoşlandığını biliyorum. İş akşam yemeği partilerine geldiğinde, insanlar ne iş yaptığını öğrendiklerinde büyük ve zeki görünmekten kesinlikle keyif alıyordu. İşindeki güç, ofisinin ötesine geçip topluma yayılıyor ve onu birçok sosyal durumda hiyerarşinin en tepesine yerleştiriyordu. Bu güçten hoşlanan tek kişi o değildi, çünkü ben de hoşlanıyordum.

Böylesine asil bir mesleğin hem bana hem de eşime kazandırdığı saygının tadını çıkarmak, ister gösterişli bir etkinlikte olsun isterse sigorta poliçesi yaptırmak gibi basit bir işle uğraşırken evliliğimle ilgili soruları yanıtlarken olsun, yapmaktan hoşlandığım bir şeydi. Drew'un yüce unvanı beni de yüceltiyor, toplum merdiveninin daha yüksek bir basamağına çıkmamı sağlıyordu ve ben de asla bir züppe olmamaya ya da başkalarına tepeden bakmamaya özen gösterirken, kolumda Drew kadar başarılı bir erkeğin olmasının getirdiği nadir havanın tadını çıkarıyordum.

İşler iyi giderken doktor eşi olmak.

Ne günlerdi ama.

Ne yazık ki, o günler çoktan geride kaldı ve Cecilia'nın adı bugün görüştüğümüz erkek doktor tarafından söylendiğinde, yerimden kalktım ve bebeğimi hayatındaki ilk ama kesinlikle son kontrollerinden biri için içeri taşıdım.

Bu doktor ne Drew kadar yakışıklı, ne boynundaki stetoskopla o kadar gösterişli, ne de benim doktor kadar hükmedici.

geç kocam önümde duruyor ve gülümsüyor. Yeterince hoş görünüyor ve gerçekten tek umursadığım kızımın ateşinin endişelenecek bir şey olup olmadığını söyleyip söyleyemeyeceği.

"Küçük bir kontrol yapalım, olur mu? Doktor Morgan, Cecilia'yı odanın köşesindeki yatağa yatırmamı sağladıktan sonra, "Biraz kontrol edelim, olur mu?" diyor. O ateşini ölçerken ben de geri çekilerek ona çalışması için gereken alanı sağlıyorum. Ama orada dururken, bunun gibi başka bir doktorun muayenehanesine ve odanın köşesindeki başka bir yatağa korkunç bir şekilde geri dönmekten kendimi alamıyorum. Çünkü Drew'un Arberness'teki muayenehanesinde Alice'le seviştiğini duymuştum. İlişkinin devam ettiğini o an öğrendim ve nihayetinde aşırı intikam planımı harekete geçirmeme neden oldu.

O gece kocamı kontrol etmek için işyerine gitmemiş olsaydım kim bilir neler olurdu? Belki her şey farklı olabilirdi. Drew hala hayatta olabilirdi. Muhtemelen burada, Cornwall'da sahte bir isimle yaşıyor ve çocuğumu tedavi etmeyi bitirdikten sonra bu doktorun tıbbi geçmişimi çok fazla kurcalamamasını umuyor olmazdım. Hayat çok daha farklı olabilirdi. Ama olan oldu ve tüm bunlardan güzel bir kızla çıktığımı düşünürsek, bunu etkileyebilecek hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim.

Teresa?

Doktorun dikkatimi çekmeye çalışması beni hayallerimden kopardı.

Özür dilerim. Ne dedin?

'Sadece endişelenecek bir şey olduğunu sanmadığımı söylüyordum. Ona göz kulak olun, iyi su içtiğinden emin olun. Ama bence iyi olacak.

"Oh, tamam. Harika!"

Kulağa hoş geliyor ve Doktor Morgan yataktan kalkarken ben de koşup Cecilia'yı kucağıma alıyorum. Bu randevu bitmek yerine, doktor dikkatini bana çevirdi.

"Bebek iyi. Annem nasıl?" diye soruyor ve bu nazik, samimi bir soru olsa da hemen gergin hissediyorum çünkü buraya kendimden bahsetmeye gelmedim.

"Ben mi? Oh, iyiyim, teşekkürler," diye cevap veriyorum kapıya yönelmeden önce. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Affedersiniz?"

Kapıya varmadan donup kalıyorum. Bununla ne demek istedi?

"Yeni bir anne olmak zordur. Sadece nasıl olduğunuzu ve konuşmaya ihtiyacınız olup olmadığını merak ediyordum. Genel kanının aksine, biz doktorlar aslında insanları önemseriz.

Doktor Morgan kendi şakasına kıkırdıyor sonra. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ama hâlâ son derece rahatsızım. İşte bu yüzden bütün gün dairemde kalmak istedim. Tek başıma kalırsam kimse beni açmaya çalışamaz.

'Ben iyiyim, teşekkür ederim' diyorum. 'Yani yorgunum ve biraz stresliyim ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Bebek sahibi olmanın kolay olacağını hiç düşünmemiştim.

"Peki, eğer eminseniz. Sohbet etmek istersen kapım her zaman açık. Burada tüm dikkatinizin Cecilia'nın üzerinde olduğunu biliyorum, ki bu çok doğal, ancak kendinize de dikkat etmeyi unutmayın. Kızınız büyürken sahip olabileceği en önemli şey mutlu bir annedir.

Nazik sözleri için doktora tekrar teşekkür ediyorum ve biraz rahatlıyorum; sadece nazik davrandığını ve kaçak olduğumdan şüphelendiği için geçmişimle ilgili bilgi aramadığını görebiliyorum. Sonra oradan ayrılıyorum ve ancak Cecilia'yı çocuk arabasına geri koyup tekrar sokağa çıktığımda biraz daha rahatlayabiliyorum, kalp atışlarım yavaşlıyor ve göğsümdeki o artık tanıdık gerginlik bir kez daha azalıyor. Zor ama birinin beni ifşa etmesi konusunda stresli olmadığım bir zaman olacağını hiç sanmıyorum. Bunun bir daha başka biriyle dürüst ve içten bir konuşma yapmamı imkânsız hale getireceğini biliyorum ama olabilecek tek yol bu.

İngiltere dışında işlerin benim için daha kolay olabileceğinin farkındayım; burada daha az insan beni ve hikayemi tanıyacak ve *korkunç doktorun karısı* için tetikte olacak. Yine de yurtdışına gitmeyi düşünmek başka bir şey, oraya gerçekten gitmek başka bir şey. Henüz sınır kontrolünde şansımı deneyip yurtdışına kaçmayı ciddi olarak düşünmedim. Ancak riskli de olsa bu benim için bir seçenek ve Cecilia biraz daha büyüdüğünde ve bu ülkedeki ücretsiz sağlık hizmetlerine o kadar da ihtiyaç duymayacağımı hissettiğimde yapabileceğim bir şey. Ancak elbette her şey olabilir ve elim her an zorlanabilir, bu yüzden asla asla deme.

Eve dönerken birkaç paket daha bebek bezi almam gerektiğini hatırlıyorum çünkü evdeki stok azalmaya başlamıştı, bu yüzden süpermarkete uğradım. Ayrıca ev dışında geçireceğimiz fazladan on dakikanın, ben onu iterken çocuk arabasında uyuklamaya başlayan Cecilia'ya bir zararı olmayacağını düşünüyorum.

Dördüncü koridorda ihtiyacım olan bebek bezlerini buluyorum ve kollarımdan birinin üzerinde asılı duran sepetime atıyorum. Tam yürümek üzereydim ki koridorun diğer ucunda beni izleyen bir adam fark ediyorum. Onu beni dikizlerken yakaladığımı görünce bakışlarını hızla kaçırıyor ve bu beni ondan daha da şüphelendiriyor. Mümkün olduğunca çabuk hareket etmeye karar vererek, onun tersi yönde yürüyorum ve mağazanın önündeki kasalara doğru ilerlerken farklı bir koridora giriyorum. Ancak oraya vardığımda, adamı başka bir koridorun sonunda tekrar fark ediyorum ve hala bana bakıyor, bu da paranoyamı aşırı hızlandırmaya başlıyor.

Kim olduğumu biliyor mu? Beni takip mi ediyordu? Gizli polis memuru mu? Diğer meslektaşları beni dışarıda mı bekliyor? Bu süpermarketin dışına adımımı atar atmaz tutuklanacak ve Cecilia'nın bir minibüsün arkasına bindirilip doğruca hapishaneye götürülürken benden uzaklaştırılmasını izlemek zorunda mı kalacağım?

Terli avuçlarım taşıdığım sepeti tutmamı engelliyor ama bunun benim için nasıl bir son olabileceğini düşünürken alışverişlerimi düşürmek endişelerimin en küçüğü.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Kasadaki güler yüzlü çalışanın sorusu beni korkutucu senaryolarla ilgili hayaller kurmaktan başka bir şey yapmaya zorluyor; bebek bezlerini taşıma bandına yerleştirip benim için taramasına izin veriyorum. O bunu yaparken ben de gizemli adama doğru bakıyorum ama artık onu göremiyorum.

Nereye gitti?

Etrafıma baktığımda onu bulamıyorum ve personel ona ne kadar borcum olduğunu söyleyince aramayı bırakıp cüzdanımı çıkarmak zorunda kalıyorum.

Azalan paramla bebek bezlerinin parasını ödedikten sonra onları bir alışveriş torbasına atıp çocuk arabasının altındaki sepete koyuyorum. Ardından, adamın artık beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma bir kez daha baktıktan sonra, olabildiğince hızlı bir şekilde çıkışa yöneliyorum.

Belki de hiçbir şeydi. Belki de önemsiz biriydi. Umarım, iyi olacağım.

Sonra süpermarketin dışına çıkıyorum ve adamın beni beklediğini görüyorum.

"Merhaba," diyor ve bana gerçek adımla seslenmesini ve oyunun bittiğini söylemesini beklerken vücudumdaki her kas geriliyor.

Ben cevap veremeyince adam tekrar konuşmadan önce Cecilia'ya bakıyor.

'Özür dilerim, bunu alışkanlık haline getirmedim ve meşgul olduğunuzu görebiliyorum. Sadece merak ediyordum, bir ara bir şeyler içmeye gitmek ister misin?

Bekle, ne? Bu kadar mı? Bana çıkma mı teklif ediyor? Tüm o bakışlar, gelip benimle konuşmak için cesaretini toplamaya çalışması mıydı?

Pardon?

Bir içki? Ya da bir kahve, eğer bebek bakıcısı bulamazsan. En kolayı neyse. Düşündüm de, belki istersen bir ara buluşabiliriz.

Vay canına, gerçekten sadece bir adam bana çıkma teklif ediyor. Uyku sersemi, ayakları yerden kesilmiş ben. Şu anki halimle beni çekici bulması gülünç ama gerçekte kim olduğumu bilen bir polis memuru olmasından kesinlikle daha iyi.

"Özür dilerim. Şu anda böyle bir şeye ayıracak vaktim yok," diyorum ve kıbarca gülümseyip çocuk arabasını iterek, aşık olmayan şanssız adamı süpermarket kapısında tek başına bırakıyorum.

Ancak eve döndüğümde, yanımda bir bebekle bebek bezi almaya çıktığım sırada birinin beni tavlamaaya çalışmasına gülebiliyorum. Ancak, benim için flört etmenin, ilişkilerin ve hatta genel olarak eğlenenin, sonsuza kadar olmasa da muhtemelen uzun bir süre için kartların dışında olduğunu hatırladığımda kahkahalar kısa sürede kayboluyor. Bu gülmeyi durdurmaya yetiyor ve Cecilia birkaç saattir ağlamamış olsa da, ikimiz için de yeterince gözyaşı dökmek üzere olduğumu hissediyorum.

Beni sadece bir randevuya götürmek isteyen cesur adamla olan o kısa etkileşim, herkes gibi olmadığımın kanıtıdır. Onların yaptığı şeyleri yapamam. Ben normal değilim ve asla da olmayacağım.

Yaşadığım hayat sona erdi.

Bana kalan hayatın asla dolu olduğu söylenemez.

YEDİ

ALICE

Güneş batarken ve huzursuz geçmesi muhtemel bir gece daha yaklaşırken, Tomlin'in Evelyn'e yardım etmek için burada olmasından memnunum. Fern'i bulma konusunda ilerleme kaydedemediği için özel dedektifimi kovduğumdan beri berbat bir ruh hali içindeyim ve bu yüzden bir bebeğe bakmak için yalnız bırakılmayı kabullenemiyorum. Erkek arkadaşımın özel dedektif tutmamla ilgili hiçbir fikri yok, bu da demek oluyor ki karanlık ruh halimin aşırı yorgunluğumdan kaynaklandığını varsayıyor ki bu da doğru. Bir dedektiften, özellikle de benimle aynı evde yaşayan bir dedektiften sır saklamakla iyi yapmış olabilirim, ama belki de yapmamışımdır. Tomlin de en az benim kadar uykusuz ve benim ve Evelyn'in sorunlarıyla uğraşmanın üzerine bir de yoğun bir işi olduğunu düşünürsek, arkasından sinsice bir şeyler çevirdiğimi keşfetmek için çok fazla bant genişliği kalmadığını söylemek yanlış olmaz.

Ama son zamanlarda özel dedektiflere olan tutkumu bilmeyen sadece o değil. Bana cinayet iftirası atan kadının izini sürmeleri için sözde uzmanlara iyi para ödediğimi kimseye söylemedim çünkü en iyi ihtimalle beni bundan vazgeçirmeye çalışacaklarını ve en kötü ihtimalle de intikam alma konusunda tehlikeli bir saplantım olduğunu ve sağlıklı bir şekilde hareket etmediğimi düşüneceklerini hissediyorum. Son zamanlarda birkaç PI denedim ve hiçbiri yardımcı olmadı, tabii yardımcı olmaktan kastım sadece genel sıkıntı ve hayal kırıklığı durumuma katkıda bulundukları değilse. Ama işe yaramaz özel dedektifimin bana Southampton'ın çıkmaz sokak olduğunu söylediği o telefon konuşmasını kafamda yeniden canlandırırken, ne yaptığıma konsantre olamıyorum, bu yüzden neredeyse Evelyn'i kaynar su dolu bir banyoya indirecektim.

"Ne yapıyorsunuz siz? Çok sıcak!" diye bağırarak Tomlin, bir kolunu uzatarak Evelyn'in ayaklarının suya temas etmesini engelledi.

döküldü. Birdenbire hayallerimden koptum ve onun haklı olduğunu fark ettim. Banyoya koyduğumuz sarı bir lastik ördeğimiz var ve sevimli bir oyuncak gibi görünse de, aynı zamanda bir termometre görevi görüyor, suyun sıcaklığını gösteriyor ve bebekler için tavsiye edilen sıcaklık olan otuz yedi dereceye getirmemize yardımcı oluyor. Bundan daha sıcak olursa Evelyn'i yakabilir; ne yaptığımı tam olarak dikkat etmediğim için lastik ördeğin kırmızı yanıp söndüğünü ve su sıcaklığının şu anda kırk derecenin üzerinde olduğunu görmedim.

Tomlin bana dik dik bakarken, şüphesiz neden konsantre olmadığımı ve çocuğumu neredeyse derisini haşlayabilecek suya düşürmeme neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyor, başımı sallıyorum ve özür diliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanabiliyorum ve Evelyn ağlamaya başladığında, muhtemelen bu banyoya hazırlanırken tüm kıyafetlerini çıkardığım için üşüdüğü için, Tomlin banyoya biraz daha soğuk su koymamı söylemeden önce onu benden alıyor.

Söylediklerini yapıyorum, çünkü emirleri körü körüne uyguladığımdan değil, bu durumda yapılacak en doğru şeyin bu olduğu açık. Ördeğin sıcaklığı düştükçe, banyo Evelyn'in içine girmesi için güvenli hale geliyor. İçine girdiğinde ağlaması kesiliyor ve sığ suda oturmaktan memnun görünüyor, gözleri artık normal, güvenli, sarı rengine geri dönen lastik ördekte. Ben kızım kadar mutlu hissetmiyorum çünkü bu benim işe yaramaz bir anne olduğumun bir başka örneğiydi. Yapmak üzere olduğum hatayı fark etmek için Tomlin yanımda olmasaydı kim bilir neler olurdu? Bu ebeveynlik işinde ne kadar işe yaramaz göründüğümden nefret ederek, ilk kez olmamakla birlikte, geçmiş deneyimlerimin de bu sorunun sorumlusu olabileceğinden korkuyorum. Fern'in yalanlarının bana verdiği zihinsel ve fiziksel zarar, beni eski benliğimin bir kabuğu haline getirdi. Düzgün bir şekilde işlev gösterememem iyi bir anne olma şansımı yok ediyor olabilir mi? Bir annenin çocuğu için yapabileceği en iyi şeylerden birinin bu olduğunu düşünüyorum, ancak ben bundan çok uzağım, her gün milyonlarca endişe içinde kayboluyorum ve çocuğumun iyi yönlerine odaklanamıyorum çünkü sadece o doktorun karısının bana yaptıklarıyla ilgili kötü yönleri görebiliyorum.

Yanımda diz çökerken ona bakıyorum ama bana bakmıyor. Evelyn'i yıkamakla ve ona cıvı cıvı sesler çıkarmakla meşgul, bu da beni daha da işe yaramaz hissettiriyor çünkü aynısını yapmak yerine bir kez daha endişeli düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Bu yüzden kendimi bu durumdan muaf tutmaya karar veriyorum ve gidip başka bir yerde kafamı boşaltmaya çalışıyorum.

Evelyn doğduğunda hızla oluşturduğum alışkanlık çünkü en azından kısa bir süre için işe yarayan tek başa çıkma mekanizması bu gibi görünüyor.

Tomlin bana gidip biraz uzanmamı, kendisinin de Evelyn'i yatmaya hazırlayacağını söylüyor. Bu kulağıma müzik gibi geliyor, ben de yatak odasına yöneliyorum, sonra da yorgunluktan yere yığılıyorum, başımı yumuşak yastığıma koyuyorum ve ağrıyan bedenim kısa süre sonra sıcak yorganla örtülüyor. Evelyn'i gün boyunca bu kadar çok tutmak sırtıma zarar veriyor, hamileliğin son dönemlerinde bu kadar ağırlık taşıdığım için vücudumun bir kısmı zaten acı çekiyordu. Bir noktada bir masöre gitmem gerektiğinden şüpheleniyorum ama önce iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var. Tomlin'in yardımlarıyla bunu başarabilirim.

En azından telefonunun çaldığını duyana kadar öyle düşünüyordum.

Zil sesini duyunca vücudum anında buz kesiyor çünkü hemen tanıyorum ve çalanın hangi telefon olduğunu çok iyi biliyorum. Bu onun kişisel telefonu değil. Bu onun iş telefonu ve bunun tek bir anlamı olabilir. Elbette, bu konuda haklıyım çünkü Tomlin'in bu gecenin iyi bir gece olmadığını söylediğini ve onun yerine bunu yapabilecek başka birinin olup olmadığını sorduğunu duyduğumda, neyin geleceğini zaten biliyorum.

Beklenmedik bir şekilde işe çağrıldı.

Bu da Evelyn ile yalnız kalacağım anlamına geliyor.

Tomlin'in aramayı sonlandırdığını duyuyorum ve buraya gelip karakoldaki amirlerinden biriyle yaptığı konuşmayı bana anlatmasının an meselesi olduğunu biliyorum ama o zamana kadar sahip olduğum son huzur anlarını en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Yorgun bedenim bu sıcak ve rahat yataktan kalkmak istemiyor ama yakında başka seçeneği kalmayacak çünkü umduğum gibi beş ya da altı saat uyumak yerine bütün gece Evelyn'i beslemek ve yatırmak için yatıp kalkmak zorunda kalacağım. Bekar anneler bunu nasıl yapıyor? Zihinlerinin ve bedenlerinin günden güne nasıl tükendiğini hayal bile edemiyorum ama bildiğim bir şey var.

Dünyadaki en zor iş bu olmalı.

Tomlin kucağında bebeğimle yatak odasının kapısında belirdiğinde, o da en az benim kadar gergin görünüyor. Nazik yüzündeki ifade beni daha da kötü hissettiriyor çünkü Evelyn'e tek başıma bakmam için beni terk etmekten rahatsız olduğunu görebiliyorum. Zor durumda olduğum onun için acı verici bir şekilde açık, bu yüzden çok fazla yardım ederek hayatımı kolaylaştırmaya çalışıyor, ancak işte olduğu sürece benim için yapabileceği pek bir şey yok.

"Az önce çağrıldım," diyor sessizce.

"Biliyorum. Seni telefonda duydum.'

'Carlisle'da bir olay oldu. Ekstra yardıma ihtiyaçları var.

"Tamam. Git işte.

"İyi olacak mısın? Tomlin gergin bir şekilde soruyor, bir esnemeyi bastırmadan önce elini yüzünde gezdirirken kendi yorgunluğunun belirtilerini gösteriyor. Son zamanlarda birçok esnemesini bastırdığını gördüm ve sanırım bunu, benim çok daha kötü hissettiğimi bildiği halde bana ne kadar yorgun olduğunu gösterdiği için kendini kötü hissettiği için yapıyor.

Kendimi zorla yataktan kaldırıp Evelyn'i bana vermesini söylemeden önce 'İyi olacağız' diyorum. Banyodan sonra bir havluya sarıldı ve ben onu uyutmaya çalışmayı düşünmeden önce altını değiştirmem, beslemem ve gazını çıkarmam gerekiyor, bu da bana tekrar yatmadan önce en az bir saat çalışmam gerektiğini söylüyor. Şu anda erkek arkadaşımın yerinde olmak için neler vermezdim. Birazdan evden çıkacak, arabasına binecek ve uzaklaşacak ve sonraki birkaç saatini diğer yetişkinlerin yanında yetişkin işleri yaparak geçirecek. Elbette, yardım etmeye gideceği olay tüyler ürpertici olabilir; bir dedektif olarak çalıştığı iş kolunda pek çok korkunç şey gördü. Seçme şansım olsa, bu gece onunla yer değiştirdim sanırım, sırf ortam değişikliği için çaresizlikten. Ama bu bir seçenek değil ve Evelyn'i bana teslim ettikten sonra Tomlin hızla takım elbisesini giyiyor, oldukça modasız görünümlerinden biri ve sonra gitmeye hazır.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim," diyor bana, Evelyn'i giydirirken beni izlerken yakaladığımda yorgun yüzündeki o gergin ifade hâlâ duruyor.

"Sadece git," diyorum, bana ilk çağrıldığını söylediğinde ona söylediğim şeyi yorgun bir şekilde tekrarlayarak, ama bunu onu iyi olacağıma ikna etmek için söylemediğimi, aksine tamamen bıktığımı, ancak bu konuda başka seçeneğim olmadığını anladığından eminim. Bunu fark etse de etmese de Tomlin evden çıkıyor ve arkasından kapanan kapının sesi artık yine tek başıma olduğumun işareti.

"Bu gece annen için iyi bir kız olacak mısın? Evelyn'e soruyorum, bana gerçek kelimelerle cevap veremeyeceğinin farkında olarak, ama sesimin en azından küçük bir gülümsemeye ya da çocuğumun yaptığım tüm zor işler için beni takdir ettiğini hissettirecek herhangi bir şeye yol açabileceğini umarak. Olan tek şey Evelyn'in ağlamaya başlaması ve ben ağzına bir biberon koyup süt pompalayana kadar son derece tedirgin kalması. Onu sakinleştirmek için yapabildiğim tek şey bu gibi görünüyor, ama en azından sessiz,

ve beslemeyi bitirdiğimde, gerçekten uyuyacakmış gibi görünüyor.

Ebeveynlik tanrılarına sessiz bir dua ederek Evelyn'i beşiğine yatırıyorum ve yakın zamanda uyanmayacağını umuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, huzurlu görünüyor, bu yüzden kendimi de çabucak yatağa sokuyorum ve sonra annelik görevlerim tekrar gerekene kadar en azından birkaç saat uyumak için hızlı bir dua daha ediyorum. Sadece on beş dakika uyuyabiliyorum çünkü Evelyn uyanıyor ve çığlık atmaya başlıyor, bu da benim kendi çığlığımı atmadan önce hayal kırıklığı içinde altımdaki yatağa vurmama neden oluyor.

Kızımın daha ilgili ve sakin bir şekilde ilgilenebilecek sabra sahip olmayı her şeyden çok isterdim. Herkes için bu kadar zor mu? Kişisel koşullarım ne olursa olsun ve Fern hakkında ne tür bahaneler üretirsem üreteyim, gerçek şu ki Evelyn'in tek istediği annesinin ona iyi bakması, ancak ben bu konuda çok başarısız oluyorum. Keşke Tomlin burada olsaydı da devreye girebilseydi diyorum ama o zaten kilometrelerce uzakta, yani şimdi iki seçeneğim var. Evelyn'i kucağıma alıp onu tekrar uyutmaya çalışmalıyım. Ya da kapıyı arkamdan kapatarak odadan çıkabilir ve Evelyn'e kendi kendini yatıştırması için bir şans verebilirim. Daha sonra her şeyin biraz daha sessiz ve dolayısıyla biraz daha kolay olduğu alt kata inebilirim. Onu uzun süre bırakmazdım, sadece sakinleşebilmem ve tüm sürece yeniden başlamak için biraz enerji toplayabilmem için yeterli bir süre.

İki dakika sonra mutfakta oturuyorum, radyo açık ve önümdeki masada bir kadeh şarap var. Evelyn'i hala biraz duyabiliyorum, ama müzik ağlamalarının çoğunu bastırıyor ve kendimi suçlu hissetsem de, şarabın tadı güzel ve beni şu anda bir erime krizi geçirmekten alıkoyan tek şey. Yerleşmesi için ona birkaç dakika vereceğim, sonra gidip onu kontrol edeceğim.

Telefonumla daha fazla teselli ararken mesajlarımı kontrol ediyorum ve kontrol ettiğimde bir arkadaşımın yeni bir mesaj aldığını görünce şaşıyorum ama memnun oluyorum - hapisanedeki korkunç deneyimimden çıkan tek olumlu şey.

Gelen kutumdaki isim Siobhan, parmaklıklar ardında arkadaş olduğum tek mahkum ve ikimiz de tehlikeli suçlular ve aşırı hevesli gardiyanlarla çevriliyken günlerimizi birlikte konuşarak geçirdiğimizden beri işler çok değişti. Eski patronunu öldürmeye teşebbüs suçundan hapis yatıyordu ama bu korkutucu gerçeğe rağmen bana karşı çok nazikti ve adalet yerini bulup serbest bırakılmadan önce uzun süre çürüdüğüm o karanlık yerdeki tek ışık kaynağıydı. Siobhan'ın kendisi de

Benden hemen önce serbest bırakıldı ve o zamandan beri İrlanda'ya geri döndü ve tıpkı benim yapmaya çalıştığım gibi hayatını yeniden kurmaya çalışıyor. Birbirimizi kontrol eden mesajlarla iletişimimizi sürdürdük ve Evelyn doğduğunda bana nazikçe bir tebrik kartı gönderdi. Görünen o ki Siobhan beni hala bir arkadaş olarak gördüğünü göstermek için bir adım daha ileri gitmek istiyor çünkü mesajını okuduktan sonra gelip beni ziyaret etmek istediğini öğrendim.

Kısa bir tatil için İngiltere'ye geleceğini ve onu bir ya da iki gece misafir edip edemeyeceğimi merak ettiğini yazdı. Evet demekten mutluluk duyarım. Hızlı bir cevap yazarak, onu görmenin harika olacağını ve istediği kadar benimle kalabileceğini söyledim. Kısa bir süre Tomlin'e bu konuda danışmayı düşünüyorum çünkü o da burada yaşıyor ama şu anda burada değil. Ayrıca, suç geçmişi göz önüne alındığında, Tomlin'in cinayete teşebbüsten hüküm giymiş bir kadının özel hayatımıza girmesinden hoşlanmayabileceğinin de farkındayım. Siobhan'ı polisin, savcılarının ve jürinin söyleyebileceğinden çok daha iyi tanıyorum ve o sadece bir kez yasaları çiğnemiş bir kadın değil.

O bir arkadaş ve böyle bir zamanda edinebileceğim tüm arkadaşlara ihtiyacım var.

Siobhan'a mesajımı geri gönderiyorum ve yakın gelecekte onu göreceğim için heyecanlanıyorum. Ama heyecanlandığım tek şey bu; radyodaki şarkı biterken Evelyn'in yukarıda hâlâ ağladığını duyuyorum.

Kahretsin, gidip onu kontrol etmeliyim. Bunu yapmadan önce, acaba erkek arkadaşımı da kontrol etmeli miyim? Bu gece bir olaya çağrıldığını biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum ve onu neşelendirmek için benden gelecek dostça bir mesajın cesaretlendirmesine ihtiyacı olabilir. Bu yüzden ona kısa bir mesaj göndererek iyi olduğunu umduğumu ve Evelyn'le eve dönmesini sabırsızlıkla beklediğimizi söylüyorum. Bu sadece küçük bir şey, ama onu ve son zamanlarda benim ve bebeğim için yaptıklarını takdir ettiğimi göstermenin küçük bir yolu. Çoğu zaman öyle görünmeyebilir, özellikle de ezilen dedektiflere, ama ona minnettarım. Sadece bu kadar mı yoksa ona aşık da mıyım? Emin değilim ama bu cevap her şeyi anlatabilir. Tomlin güvenilir, Drew'den çok daha az öngörülemez ve sadık ama kendi kusurları da olan rahmetli kocam Rory'den çok daha eli açık biri. Ama yeni erkeğime duyduğum saf, zonklayan tutku ve aşka gelince? Belki hayır, en azından henüz değil. Ama bir bebek büyütmenin ortasında böyle bir şeyi hissetmeye kimin vakti var ki?

Ona mesaj gönderdiğim için kendimi daha iyi hissediyorum ama cevap vermiyor, şüphesiz bunun için çok meşgul.

Ancak bu gece onun sorunları olsa da benim de pek çok sorunum var. Evelyn'i bir kez daha yatıştırmak için yorgun argın yukarı çıkıyorum.

SEKİZ

TOMLIN

Beni rahatsız eden ne Arberness'ten Carlisle'a gece geç saatlerde yaptığım yolculuk ne de bu gece işten izinli olmam gerekirken beklenmedik bir telefonla gelip meslektaşlarıma yardımcı olmam. Aklımı kurcalayan ve direksiyonu gereğinden fazla sıkmama neden olan şey Alice ve onun bebeğiyle olan bağı ya da daha doğrusu *bağısızlığı* hakkındaki endişelerim.

İngiltere'nin kuzeyindeki bu sessiz yolda ilerlerken, sakinlerinin mışıl mışıl uyuduğu evlerin önünden geçerken, Alice ve Evelyn'in de uyuyor olmasını umuyorum, ancak bu pek olası değil. Bu akşam çağrılmış olmam can sıkıcı çünkü ben bebeğe bakarken Alice'in dinlenmesi için bir fırsattı ama işim buna engel oldu. Profesyonel hayatımın özel hayatıma ilk kez müdahale edişi değil bu, ancak iş/yaşam dengesinin tadını çıkarabilen çok fazla dedektif yok. Ayrıca bu kadar çok hata yaptıktan sonra işine devam edebilen çok fazla dedektif de yok, bu yüzden sanırım hala kazançlı bir işte çalıştığım için minnettar olmalıyım.

Her zaman yapabileceğim en iyi işi yapmaya çalışmama ve polis teşkilatını gururla temsil etmeme rağmen, kariyerim boyunca bazı şeyleri yanlış yaptım. Dedektiflik makamına yükseldiğim düşünüldüğünde öyle görünmeyebilir ama işimde mükemmel değilim. Ama herkes öyle midir? Bu iş kolunda hata yapan tek kişi ben değilim, ancak ne yazık ki benim hatalarım çok yüksek profilli oldu, bu da bugünlerde ünümün benden önce geldiği anlamına geliyor. Bir suç mahalline girip her davayı çözebilen adam olarak bilinmektense, artık

Birleşik Krallık'ın bu bölgesinin uzun zamandır gördüğü en büyük soruşturmayı fevkalade bir şekilde batıran adam.

Fern'in zekice planına kanarak ve Alice'i Drew'in cinayetinden suçlu bularak masum bir kadının hapse gönderilmesine yardımcı olmam yeterince kötüydü. Ancak hatamı fark edip düzeltmeye çalıştığımda bile Fern'i gözaltına alamadım ve serbest kaldığı sürece her zaman onun gözetiminde kaçmasına izin veren dedektif olarak bilineceğim. Bu kadar büyük bir dava kariyerimi ilerletebilirdi ama bunun yerine kariyerimi mahvetti; artık kendimi kariyer basamaklarında ilerlerken göremiyorum. Sahip olduğum işi kaybetmemek için elimden geleni yaptım ve hala elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışsam da, bu yeteneğimin halk, medya ve bazı meslektaşlarım tarafından sorgulanması can sıkıcı.

Kimse yanlış anlayan dedektif olmak istemez ama o benim.

Daha önce olanları düşününce, insanların yanlışlıkla hapse gönderilmesine yardım ettiğim masum kadınla bir ilişkim olduğunu öğrendiklerinde şaşkınlıklarına şaşmamalı. İdeal olan aşk hayatımı gizli tutmaktı ama Fern Devlin'in Arberness'i haber atlatmak için en ilginç yerlerden biri haline getirmesinden bu yana Arberness'te haber peşinde koşan bir ya da iki gazeteci hep olduğu için bu pek mümkün olmadı. Birkaç hafta önce Evelyn'i sahilde yürüyüşe çıkardığımızda Alice ve ben ilk kez bu şekilde birlikte görüntülendik. Yeni aşkımın halk ve meslektaşlarım için sürpriz olduğunu söylemek hafif kalır ama benim için de sürprizdi çünkü bir zamanlar mahkum edilmesine yardım ettiğim bir kadınla aşk yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Bununla birlikte, son bir yıl içinde acı bir şekilde netleştiği üzere, hayat son derece öngörülemez ve ben kimim ki ikinci bir tahminde bulunmaya çalışayım? Alice'le olan ilişkim tamamen profesyonelceydi - Drew'in cesedi bulunduktan sonra onunla ilk tanıştığım andan Carlisle hapishanesinden salıverildiği ana kadar, hayatına yeniden başlamak için Arberness'e geri dönerken yanlış anladığım için en içten özürlerim kulaklarında çınlıyordu. Alice'in kendisini yanlışlıkla hapse gönderdiği için polise dava açmayı düşündüğü ortaya çıktığında işler daha kişisel bir alana kaymaya başladı. Bunu kimse istemiyordu, sadece güçlü bir davası olduğu ve çok paraya mal olacağı için değil, aynı zamanda tüm soruşturmaya dahil olan herkese daha da büyük bir utanç getireceği ve muhtemelen birkaç iş kaybına neden olacağı için. İşte bu yüzden bu işi ben üstlendim.

Alice'i dava açmamaya ikna edip edemeyeceğimi görmek için gidip onunla konuşmaya karar verdim, bu zor bir satışı ve muhtemelen üstlerim tarafından yapmamam tavsiye edilen bir şeydi, ancak tüm davayı ne kadar kötü bir şekilde batırdığımız göz önüne alındığında, sadece benim ve işverenlerimin üzerindeki baskıyı azaltmaya çalışmak için bir şans almaya karar verdim. Medya zaten tepemizdeydi ve haberlerinde bizi yerden yere vuruyordu, ancak vergi mükelleflerinin parasının haksız yere hüküm giymiş bir kadına ödeme yapmak için kullanıldığının bildirilmesi durumunda ortaya çıkacak olan kamuoyu onaylamamasının bu kadar güçlü olmasına ihtiyacımız yoktu.

Alice'i görmeye gittiğimde, onu hamileliğinin son dönemlerinde, iri yumrularını kucacağında tutarken ve ebeveynliğe hazır olup olmadığından tam olarak emin olmayan bir kadın gibi görünürken buldum. Beni kapısının önünde görmekten pek memnun değildi, ki bu anlaşılabilir bir durumdu, ancak onu söyleyeceklerimi dinlemeye ikna etmeyi başardım ve bunu yaptıktan sonra Fern'in yaptıklarından dolayı acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını göstermek için elimden geleni yaptım. Alice'e karşı acımasızca dürüst oldum, yanlış yaptığım için pişmanlık duymadığım tek bir gün bile olmadığını ve Alice'in polisi suçlaması son derece makul olsa da, aslında suçlanması gereken tek bir kişi olduğunu ve onun da hala yakalamaya çalıştığımız kişi olduğunu açıkladım. Şaşırtıcı bir şekilde Alice de benimle aynı fikirdeydi ve polise dava açma fikrinin kendisinden çok avukatına ait olduğunu itiraf etti. Bana maddi olarak iyi durumda olduğunu, çünkü kocasının hayat sigortasının ödeme yaptığını, ayrıca Drew'in hayat sigortasından gelen paranın bir kısmının, çocuğunu doğurduğu için kendisine ödenme ihtimali olduğunu, ancak bu paranın Fern kaçtığından beri beklemede olduğunu söyledi. Ancak çok meşgul, çok yorgun ya da doktorun karısından nefret ettiği için paraya kafayı takamayacak kadar hırslı olduğu açıktı. Geçinmesine yetecek kadar parası vardı ve bu da gerçekten istediği şeye, yani Fern'e odaklanmasını sağlıyordu.

Alice'in kendi sorunları olsa da, bunların bana ve mesleğime yönelik olmadığını görmek rahatlatıcıydı. Bir dedektif olarak bana ve meslektaşlarıma karşı nefret dolu bir kadın bulmak yerine, tüm nefretini Fern'e saklıyor gibi görünüyordu ve ortak bir zemin bulabileceğimiz konusunda, belki de bu yüzden işler sonunda şu anki haline geldi.

O toplantı sırasında Alice'in bekar bir anne olarak yaşam konusunda zorlandığını ve endişeli olduğunu fark ettim. İşte o zaman onun davasında çalışan bir dedektiften daha fazlası olmaya başladım. Yardım etmeyi teklif ettim, çünkü yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Dedim ki

gidip onun için market alışverişı yapabilir ya da evinde yapması gereken birkaç işi tamamlayabilirdi. Ayrıca bir sorunu olduğunda ve konuşacak birine ihtiyaç duyduğunda gece ya da gündüz beni aramasını teklif ettim. Arberness'te bazı arkadaşları ve Manchester'da birkaç aile üyesi olmasına rağmen, çoğunlukla tek başına mücadele etmeyi tercih ediyor gibi görüldüğünün farkındaydım. Bu teklif, Fern'in ikimize de yaptıklarından dolayı yaşadığımız şok, keder ve utancı birlikte ele aldığımız ve ondan intikam almanın lezzetli yollarından bahsederek kendimizi eğlendirdiğimiz çok sayıda gece yarısı telefon konuşmasına yol açtı.

Meslektaşlarımın Alice ile artan ilişkimi keşfetmelerinden ve davasında çalıştığım bir kadınla ilişki kurmamın özellikle profesyonelce olup olmadığını sorgulamalarından çekiniyordum, ancak bunu öğrenmelerine ve şaşırmalarına rağmen bana karşı olumsuz bir şey söylemediler. Sanırım patronlarım yakın zamanda gazetelerde Alice ile sahilde çekilmiş fotoğraflarımızı gördüler ama görmezden gelmeyi tercih ettiler, şüphesiz haklarında dava açılmadığı için rahatlamışlardı.

İntikamımızla ilgili konuşmalar yoğunlaştıkça, bana kalırsa bu intikam Fern'in işlediği suçlardan dolayı yakalanıp hapse atılmasını istemekten ibaretti, bu yüzden bu tür konuşmaları yaparken kendimi hiç kötü hissetmedim. Bu konuşmalar arttıkça Alice'le birbirimize daha da yakınlaştığımızı fark ettim. Alice Evelyn'i doğurduğunda daha da yakınlaştık ve doğumda yanında olmasam da ona yiyecek paketleri, çiçekler gönderdim ve anneliğe geçişini mümkün olduğunca kolaylaştırmaya çalışırken daha da fazla yardım teklifinde bulundum.

Tamamen özverili davranmadığımı itiraf etmeliyim çünkü kendi hayatımda da yalnızdım, işten eve döndükten sonra dört gözle bekleyecek çok az şeyi olan bir dulдум. Alice'ten etkilendiğimden bahsetmiyorum bile. O her zaman bir erkeğin başını döndürebilecek bir kadın olmuştu, sarı saçları ve mavi gözleri Drew Devlin'i kendi kendini yok etme yoluna sürükleyen çekici özelliklerinden sadece birkaçıydı. Ayrıca Alice'in de yalnız olduğunu göremeyecek kadar aptal değilim ve hayatındaki koşullar farklı olsaydı büyük olasılıkla benimle bu kadar ilgilenmezdi. Olduğu gibi, Fern ile ortak geçmişimiz sayesinde birbirimize bağlanmış iki mücadeleci ruhtuk. İlişkimiz bu şekilde başladı ve şimdi de bizi birbirimize bağlayan şey bu, her ne kadar bir çift için tam olarak romantik bir temel olmasa da. Başlangıç olarak, çok fazla fiziksel ilişkimiz olmadı. Bu çoğunlukla Alice'in biz bir araya geldiğimiz sıralarda bir bebek sahibi olmasına bağlanabilir. Böyle bir şey yaşamak

bir kadın için afrodizyaktır ve vücudunun yaşadıklarından sonra doğrudan benimle yatağa atlamak istemesini beklemiyordum. Zaman geçtikçe daha samimi olacağımızı umuyordum, ancak bu henüz tam olarak gerçekleşmedi; Alice böyle bir şey için doğru zihinsel alanda değil, yani sevgiliden çok ev arkadaşı gibiyiz.

Yoluma devam ederken, onunla olan ilişkimin uzun sürmeyeceğine dair içimi kemiren bir endişe hissediyorum. Aramızdaki ilişkinin gergin olduğuna ve bu gerginliğin Evelyn'e bakmakta zorlanmasından kaynaklandığına hiç şüphe yok. Kendi adıma konuşacak olursam, küçük kızın bir tür üvey babası olma rolümü çok seviyorum ve ona elimden geldiğince yardım etme fırsatının tadını çıkarıyorum. Baba olacağımı hiç hayal etmemişken, bir çocuğun hayatını etkileme fırsatı bulduğum için minnettarım; içimde Alice'le aramızın düzelmesini ve böylece Evelyn büyüdükçe bir aile olabilmeyi umut eden büyük bir parça var. Ancak bunu göreceğiz; bugünlerde Alice ve benim yaptığımız tek şey tartışmak gibi geliyor, uykusuzluk ve işim için gereken bağlılık işlerin kolay olmadığı anlamına geliyor.

Bununla birlikte, elimde potansiyel bir koz var. Yapabilirsem, Alice'in benimle daha fazla birlikte olmak istemesini ve ona ne kadar değer verdiğimi fark etmesini sağlayacak bir şey. Bu, onun ve polis teşkilatındaki meslektaşlarımın haberi olmadan gizlice üzerinde çalıştığım bir şey.

Şu anda benim için Fern'i bulmaya çalışan eski bir arkadaşımın yardımını aldım.

Çoğu erkek arkadaş, partnerlerinin gözüne girmeye çalıştığında, onlar için bir şeyler satın alabilir. Çiçekler. Çikolatalar. Mücevherler. Belki bir randevu gecesi. Akşam yemeği ve sinema. Bunun gibi herhangi bir şey genellikle işe yarayabilir. Şu anda Alice'e verebileceğim ve onu gerçekten neşelendirecek tek bir şey olduğunun farkındayım ve bunun peşinden gitmekten başka seçeneğim yok.

Alice Fern'in yakalanmasını çok istiyor, bu yüzden ona her şeyi gölgede bırakacak bir hediye verebileceğimi umuyorum.

Şu anda benim için davayı takip eden eski dostum Ian, dedektiflikten emekli olmuş ancak kısa süre önce haberlerde mesleki sıkıntılarımı duyduktan sonra benimle temasa geçen eski bir meslektaşım. Bana sempatisini sundu ve güçlü kalmamı söyledi ama aynı zamanda başka bir şey daha önerdi.

Yardım edin.

Bana bir emekli olarak hayattan sıkıldığını ve bir meydan okuma aradığını söyleyerek Fern'in izini bulmaya yardım edip edemeyeceğini merak etti. Ortada kesinlikle

Hem o zaman hem de Şimdi bu ülkedeki polis gücünün karşı karşıya olduğu daha büyük bir dava. Kendisine teşekkür ettim ama görevine bu kadar ciddiyle sarılacağını beklemiyordum. Ancak o bunu yaptı ve Fern'i henüz bulamamıŐ olsa da, Şu anda dışarıda, bunu yapmak için gayretle  alıŐıyor. En önemlisi de, benim buradaki çabalarımı engelleyen ve engellemeye devam eden polisin siyasetinden ve bürokrasisinden uzak bir Şekilde  alıŐıyor ve bu yüzden ilk atılımı onun yapacağından umutluyum.

Alice'e Ian'dan bahsetmedim çünkü umarım yakında iyi haberler aldığımızda bunun büyük bir sürpriz olmasını istiyorum. O zamana kadar yapabileceğim tek Şey, o ve Evelyn için evde işleri olabildiğince kolaylaştırmaya çalışmak ve aynı zamanda o sinsi, ölümcül kadın sayesinde kolayca elimden alınabilecek işime tutunmaya çalışmak.

Neredesin Fern? Seni

bulacağız.

Bu sadece bir zaman meselesi.

DOKUZ

FERN

Dairemdeki bozuk musluğun damlamasını dinlemekten daha sinir bozucu olan tek şey, ev sahibim Nigel'in gelip bakmasını istemek zorunda kalmak. Bu kötü karakteri her an kapımda bekliyorum. Bu nedenle sabahlığımı çıkarıp vücudumun her yerini örten düzgün kıyafetler giymeye özen gösterdim ki Nigel'in çıplak etime bakıp aşırı heyecanlanma ihtimali olmasın. Daha önce bana birkaç kez asıldı, bekâr ve müsait olduğuna dair birkaç güçlü ipucu verdiğiinden bahsetmiyorum bile. Bu teklifleri derhal reddettim çünkü bu adamın etrafında olmak tüylerimi diken diken ediyor, ancak korkutucu olan şu ki, bir sonraki kira ödememin tarihi yaklaşırken, tüm tutarı nasıl ödeyebileceğimi görmekte zorlanıyorum. Bu da Nigel'in yakında ona başka bir şekilde ödeme yapmam konusunda uygunsuz önerilerde bulunmayacağı anlamına geliyor.

Kelimenin tam anlamıyla onunla yatmak ya da sokağa atılmak ve Cecilia yanımdayken evsiz yaşamak arasında bir seçim yapmak zorunda kalabilirim.

Bunun olmamasını sağlamak için ihtiyacım olan tek motivasyon bu ve işte bu yüzden Cecilia beşiğinde uyuklarken, kısa süre önce ucuza satın alabildiğim ikinci el dizüstü bilgisayarın başına geçtim ve Drew'in offshore hesabının şifresini kırmaya çalışıyorum.

Merhum kocamın fonlarına ulaşmaya çalışmak bu kadar zor olmamalı ve normal şartlarda da olmazdı, ancak bu durum normal olmaktan çok uzak. Tüm bunların ne kadar garip olduğunu vurgulamak için, rahmetli kocamın hayat sigortası poliçesinin, meyvelerinden yararlandığım poliçenin

beni aldattığı kadın için yeniden dağıtılabılır. Drew'in çocuğunu doğuran Alice, onun yokluğunda bebeğini büyütmek için paranın bir kısmını alma hakkına sahip olabilir ve benim olması gereken parayı harcama düşüncesi beni öfkeliendiriyor. Ben yıllarca Drew ile birlikteydim, onunla evlendim, birlikte bir hayat kurduk, o ise öylece gelip gitti, onunla birkaç kez yattı ve şimdi ne olacak? İlişkisinden zengin mi olacak?

Şaka gibi. Geleceği tahmin edebilseydim, sigorta parasının her kuruşunu harcardım, böylece Alice'in erişebileceği hiçbir şey kalmazdı, ama hiçbirimizin kristal küresi yok.

Yine de, bilseydim bile, o zamandan beri olanlara dayanarak bana gösterdiği şeye muhtemelen inanmazdım.

Dışlerimi sıkarak kendime başka bir kadının mali durumunu unutmamı ve kendi mali durumumu iyileştirmeye odaklanmamı söylüyorum ve bu köhne dizüstü bilgisayarını Drew'in gizli banka hesabına girmemi sağlamak için kullanabilirsem durum böyle olacak. Ama bu laptopun ucuz olmasının bir sebebi var. Tuşlardan birkaçı çalışmıyor, biri eksik ve ENTER'a bastığımda yapması gerekeni yapma ihtimali yarı yarıya. Bunu satın almam gerekiyordu çünkü internete bağlanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ve param ancak buna yetiyordu. Ancak, bu şifreyi kırmam için zaman azalıyor ve yakında bu dizüstü bilgisayar çok ihtiyaç duyduğum fonları toplamak için satın aldığım dükkana geri satmak zorunda kalabilirim, bu yüzden hızlı çalışmalıyım.

Şifreyi tahmin etmeye gelince, uzun zaman önce tüm bariz seçenekleri tüketmiştim. Drew'in en sevdiği spor takımları, çocukluk hayvanlarının isimleri ve benim için kullanmış olabileceği takma isimler gibi şeyleri girdim ama hiçbir sonuç alamadım. En sevdiği numara ya da renk gibi şeyleri de denedim, ancak bunlar da beni bir yere götürmedi. En can sıkıcı olanı da, rahmetli kocamın çevrimiçi hesabını güvence altına almak için metresinin adını kullanıp kullanmadığını merak ederek Alice'in adını da denedim. Bu da işe yaramadı, bu da aynı ölçüde rahatlatıcı ve sinir bozucuydu.

Tahmin edilmesi zor bir şifresi var, ki bu tür şeylerin asıl amacı da bu zaten, ama neden sadece adını ve ardından 123'ü kullanan bir salak olmasın ki? Öürken bile bu adam bana eziyet ediyor ve ilk defa bu hesaba erişmek için ihtiyacım olan harf ve rakam kombinasyonunu asla tahmin edemeyeceğimden korkuyorum. Bu hesap olmadan finansal olarak mahvolacağım ve Cecilia'nın başını sokacak bir çatı sağlayamamakla kalmayıp onu beslemek için bile gerekli paradan yoksun kalacağım.

Hacklemeye çalıştığım sadece offshore hesabının şifresi değil. Drew'in kişisel e-posta hesabına da erişmeye çalışıyorum çünkü oraya girebilirim, banka hesabındaki 'Şifremi Unuttum' düğmesine tıklama ve yeni bir hesap açma şansım olabileceğini düşünüyorum. E-postalarına girmeye de henüz yaklaşmadım ama yanımda mışıl mışıl uyuyan huzurlu genç kıza bir kez bakmak bile denemeye devam etmem için yeterli.

Düşün, Fern, düşün. Daha önce denemediğim başka ne deneyebilirim?

Yenilenen umutla, en sevdiği TV programındaki karakterlerden birinin adını ve ardından şanslı numarasını giriyorum, ancak bu işe yaramıyor. Sonra Drew'in favori yazarlarından birkaçını deniyorum, ama yine bir şey yok. Bu kodu kırmak için şu ana kadar sonuçsuz kalan arayışında olumlu olan bir şey varsa, o da e-posta hesabının, kullanıcı kilitlenmeden önce yalnızca belirli sayıda tahmine izin veren sistemlerden birine sahip olmamasıdır. Bu bana tahmin etmeye devam etme fırsatı veriyor, ancak bu beni henüz bir yere götürmüyor. Ancak, banka hesabı için durum farklı, çünkü orada yirmi dört saatlik bir süre içinde sadece beş deneme hakkım var, bu yüzden orada denediklerim konusunda çok daha seçici olmak zorundayım. Bu yüzden bu işin daha uzun sürebileceğinin de farkındayım.

Sinir bozucu bir şekilde, bir dakika sonra ön kapımda bir hareket duyuyorum ve yaptığım işe ara vermek zorunda kalacağımı biliyorum çünkü misafirim gelmek üzere.

Ev sahibim ne yaptığımı gizlice göz atamasın diye dizüstü bilgisayarımı kapattıktan sonra kalkıp kapıya doğru gidiyorum, bilgisayar ekranımdakilerden çok kıvrımlarıma göz atmaya çalışacağının bilincindeyim. Ama kapı açılmadan önce oraya varamıyorum bile; Nigel, kibarca kapıyı çalıp kendi evimde kapıyı açmama izin vermektense, buranın anahtarını kullanmayı tercih ettiğine açıkça karar veriyor. Teknik olarak bu dairenin sahibi o, ama öylece içeri girmesinden hoşlanmıyorum ve bunu ona bildirdiğimden eminim. Özür diliyor ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, içeri daldığı için üzgün olmaktan çok, beni soyunmuş bir halde yakalamadığını fark ettiği için üzgün.

"Musluk nasıl?" diye soruyor, bol kazağıma ve eşofman altıma bakarken yüzündeki hayal kırıklığı belli oluyor, muhtemelen bugünkü ziyareti için neden biraz daha çaba göstermediğimi merak ediyor.

"Hâlâ sızdırıyor," dedim ve Cecilia'nın yanına dönüp yanına otururken, bilinçaltımda bir şeyler yapmam gerektiğini hissederek, ona bir göz atmasına izin verdim.

Artık bu dairede bizimle birlikte bir erkek olduğu için küçüğüme karşı biraz daha koruyucu olmalıyım. Ya da belki de Nigel'a yakın zamanda bir bebeğim olduğunu ve bu nedenle bana karşı herhangi bir cinsel ilerleme düşüncesinin aklından en uzak şey olması gerektiğini hatırlatmaya çalışıyorum.

Nigel musluğu incelemek için lavabonun üzerine eğilirken, "Parlak zırlı bir şövalyeye ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor. Beni kurtarmaya gelmesi fikrinden etkilenmemiş bir şekilde ona gözlerimi devirdiğimi görmüyor.

'Tamir etmek uzun sürer mi? Yapmam gereken bazı işler var,' diyorum, bunu hızlandırmayı umarak, ama Nigel ya beni duymuyor ya da tamamen görmezden geliyor. 'İşler nasıl? Bütün gün burada sadece küçük bir çocukla olmaktan sıkılmış olmalısın.

Nigel, "Arkadaşlık için bir tane," diyor ve yüzünde müstehzi bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Musluğu tekrar sormadan önce 'Ben iyiyim' diye cevap verdim.

"Hmm, sanırım yeni bir tane sipariş etmem gerekecek," diye duymak istemediğim bir yanıt geldi.

'Şimdi tamir edemez misin? Geceleri beni uyutmuyor.'

"Musluk mu, bebek mi?

Bunun cevabı her ikisi de ama söylemiyorum.

Nigel bana 'Yakında yeni bir tane ile döneceğim' dedi.

"Ne kadar yakında?

"Bilmiyorum. Bir ya da iki gün.'

"Daha hızlı yapamaz mısın?

"Ne kadar motive olduğuma bağlı," diyor Nigel ve midemi bulandıran o müstehzi gülümsemesi yine geri dönüyor.

"Bir ya da iki gün yeterli," diye hemen cevap veriyorum ve bu konuşma zincirini anında kapatıyorum.

Nigel lavabonun altını kontrol ederken, son uykusundan uyanmaya başlayan Cecilia'nın göğsüne elimi koyuyorum ve şifreyi tahmin etmem için fırsat penceresinin şimdilik yine kapanıp kapanmadığını merak ediyorum, çünkü önümüzdeki bir saat kadar annelik görevinde olmam gerekebilir. Ama Nigel lavabodaki işini bitirirken gözleri kapalı kalıyor; bana buradayken benim için yapabileceği başka bir şey olup olmadığını soruyor, bu soruya eşlik eden göz kırpmaya gerek yoktu. Ona iyi olduğumu söyledim ve çıkışı gösterdim.

Gittiğinde biraz rahatlıyorum ama sadece biraz çünkü yakında musluğu tamir etmek için geri geleceğini biliyorum, tıpkı yakında kira ödemesini talep edeceğini ve şu anda yanımda olmadığını bildiğim gibi. Bu yüzden

hızla dizüstü bilgisayarını tekrar açıyorum ve işe geri dönüyorum.

Banka hesabı ve e-posta hesabı arasında gidip gelerek birkaç kombinasyon daha deniyorum ve henüz denemediğim bir isim aklıma gelene kadar hiçbirisi işe yaramıyor. Bu isim Drew için bir şey ifade ediyor ama benim için de bir şey ifade ediyor, bu yüzden bu ismi düşünürken tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Anlaşıldı.

Bu Drew'in en sevdiği tenisçinin adı, yani Roger Federer'in ve ben de bunu onun parolası olarak denemenin denemeye değer olduğunu düşünüyorum. Ama bu isim bana aynı zamanda Drew'in ölümünden sonra beni kandıran adamı da hatırlatıyor. Greg, Roger sahte adıyla Drew'in bir arkadaşıydı. Drew'in cinayetiyle ilgili gerçeği öğrenmek için erkek arkadaşım gibi davranmış ve ben onu öldürene kadar neredeyse yalanlarımı ortaya çıkarmıştı. İhtiyacım olan son şey, onu kırık bir bira şişesiyle bıçaklayarak öldürdüğüm o otel odasına geri dönmekti, ama şu anda elimde olan bu. Ancak, bu ismi henüz şifre olarak denemedim, bu yüzden hemen değiştiriyorum.

RogerFederer - yanlış şifre.

Federer123 - yanlış şifre.

Roger123 - yanlış şifre. Rogerfan123 - yanlış şifre. Federerfan123...

İnanamıyorum! Girdim! Tamam, sadece Drew'in e-posta hesabına girdim ama hemen banka hesabına gidip aynı şifreyi denedim ve orada da işe yarayacağını umdum. Ne yazık ki çalışmıyor ama en azından eski e-postalarına erişerek şifre sıfırlama bağlantısı talep edebilirim ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum. Bunu yapmadan hemen önce, gözlerim rahmetli kocamın gelen kutusundaki e-postaların bazı konu başlıklarına takılıyor ve tanıdığım bir ismi görüyorum.

Alice.

Drew'un eskiden gittiği tenis kulübü ya da ara sıra indirim teklifleri aldığı bir restoran gibi bazı yerlerden gelen birkaç genel bülten e-postasının arasında, metresinin adının da gelen kutusunda durduğunu görüyorum. Görünüşe bakılırsa, Drew Alice'ten daha dün bir e-posta almış, ki bu garip görünüyor çünkü neden ölmüş bir insana e-posta göndersin ki?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, o yüzden e-postayı açıyorum ve açtığımda merhum doktora gönderdiği kısa ama tatlı olmayan mesajı görüyorum.

Senden nefret ediyorum!

Bu kadar. E-postada sadece bu yazıyor. Alice, Drew'un asla görmeyeceğini bile bile neden böyle bir şey göndersin ki? Tabii o adama duyduğu nefretin her türlü mantıklı düşüncenin önüne geçtiği bir an yaşamıyorsa. Vay canına, gerçekten ciddi olmalı. Ama sadece o değil; ben de Drew'dan nefret ediyorum, Alice'in de aynı şekilde hissettiğini görmek biraz sürpriz oldu. Sık sık ilişki yaşadığı adamın yasını tuttuğunu, her şeyin farklı bir şekilde sonuçlanmasını ve onunla her türlü yasadışı eğlenceyi yaşamaya devam edebilmek için hala hayatta olmasını dilediğini hayal ederdim. Sanırım öyle değil ve böyle bir e-posta görmek bana Alice'in hayatının hiç de iyi gitmediğini düşündürüyor. Yani, mutlu bir insan ölü bir adama agresif e-postalar göndermez, değil mi?

Özellikle de sabahın üçünde.

Bu gelen kutusunda başka ne tür olası yazışmalar olabileceğini merak ederek, kocamla aralarında başka kaç e-posta gönderildiğini görmek için onun adıyla bir arama yapıyorum. Bunu yaptığımda birkaç sonuç alıyorum, özellikle de kocam hala hayattayken gönderilmiş iki e-posta.

İlkine bakıyorum ve Drew'dan Alice'e bir e-posta olduğunu görüyorum. Mesajda, onunla temasa geçtiği için özür diliyor ama sadece onunla konuşmak istediğini ve kocası görebileceği için telefonuna mesaj atmak yerine bunun en iyi yol olduğunu düşündüğünü söylüyor. Mesajın tonundan Drew'un Alice'ten bir yanıt almaya hevesli olduğu anlaşılıyor çünkü ondan kendisine bir şans daha vermesini istiyor. Bu şaşırtıcı bir durum, çünkü anlaşıldığı kadarıyla Drew onu görmek için yanıp tutuşuyor ama Alice onu görmek için o kadar da yanıp tutuşmuyor olabilir. Bir sonraki mesaja tıkladığımda Alice'in ona cevap verdiğini ve birbirlerini görmeyi bırakmaları gerektiği konusunda söylediklerinde ciddi olduğunu ve her iki partnerin de bizim arkamızdan yaptıklarının adil olmadığını düşündüğünü söylediğini gördüğümde bunu doğruladım.

Okuduklarım karşısında hayrete düştüm çünkü Alice'in kendisinden başka kimseyi düşünmeyen bir yuva yıkıcı olduğu imajı her zaman aklımda olmasına rağmen, burada onun çok farklı bir yönünü görüyorum.

Bu onun hakkındaki düşüncelerimi değiştirir mi?

O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum ama bu çok kısa yazışmadan Drew'un onu aktif olarak takip eden kişi olduğu anlaşılıyor. Sanırım

daha sonra yaptığı şeyle mükemmel bir şekilde uyuşuyor. Bu e-postaların tarihlerine bakarak, ikimizin Arberness'e taşınmamızı önermeden önce gönderildiklerini ve bu taşınmanın tamamen metresiyle tekrar yakınlaşmaya çalışmasıyla ilgili olduğunu görebiliyorum. Alice'in Manchester'dan taşındığında ilişkisini bitirmeye çalıştığını ve böylece ilişkisini dondurduğunu düşünmüştüm, ancak burada açıkça görebiliyorum ki, ondan önce bile bu konuda çekinceleri vardı.

Belki de ona karşı çok sert davrandım.

Drew ona yaptıklarımı hak ediyordu, ama Alice hak ediyor muydu?

Geçmişte aldığım herhangi bir intikamla ilgili olarak aniden güven bunalımı yaşamamdan hayır gelmez, bu yüzden e-postaları kapatıyorum ve artık onlara bakmamaya karar veriyorum. Geçmişe değil geleceğe odaklanmam gerekiyor ve bu yüzden daha fazla zaman kaybetmiyorum. Drew'in offshore hesabının web sitesine geri dönüyorum ve 'Şifremi Unuttum' düğmesine tıklıyorum. Bana sıfırlamam için bir bağlantı göndermeyi teklif ediyor, Drew'un e-posta hesabına tam erişimim olduğu için bunu yapmakta sorun yaşamıyorum ve bir dakika sonra yeni giriş bilgileri oluşturuyorum. Bundan bir dakika sonra, çalışıp çalışmadığını görmek için nefesimi tutmadan önce onları ilk kez deniyorum.

Öyle.

Ben de

varım.

Ancak bazı sorunlarımın çözülmek üzere olduğunu düşünmek bir yana, bir şeyin farkına vardım.

Belki de daha yeni başlıyorlar.

ON

ALICE

Dün gece hiç uyumadan ve Evelyn'e bakmama yardım edecek bir erkek arkadaşım olmadan çok çalıştım. Hâlâ Tomlin'in işten eve dönmesini bekliyorum. On iki saatten fazladır yok ve bu sabah bana nasıl olduğumu soran bir mesaj göndermiş olsa da, ondan duyduğum tek şey bu. Karakolda işler yoğun olmalı ama burada da yoğunlar. Bir beslenmeyi daha bitirirken, evden çıkıp biraz temiz hava almak için can atıyorum. Ancak Evelyn'i çocuk arabasına koyup yürüyüşe çıkarma umudum varken, havanın başka fikirleri var ve onu yağmurda dışarı çıkarmak istemiyorum. Üşüyecek ve ıslanacak ve bu da ona ağlaması için başka bir sebep verecek, zaten buna ihtiyacı da yok gibi görünüyor. Yine ağlıyor, yüzü kıpkırmızı ve minik kirpiklerinin ucunda küçük gözyaşları var ve her zaman olduğu gibi onu kucağıma alıp sallayarak sakinleştirmeye çalışsam da işe yaramıyor.

Şu ana kadar günümü geçirmemi sağlayan tek şey kafeindi, ama o bile artık yeterince güçlü değil. Evelyn'i bir süreliğine uyuttuktan sonra kendime bir kadeh şarap dolduruyorum ve doyurucu bir yudum alıyorum. Bunu yaptıktan sonra, Siobhan'ın cevap verip vermediğini görmek için mesajlarımı tekrar kontrol ediyorum ve Siobhan cevap veriyor, beni ziyarete ne zaman geleceğine dair henüz kesin bir tarih vermese de yakında geleceğini ve planları netleştğinde bana haber vereceğini söylüyor. Ben de ona bunun kesinlikle sorun olmadığını, çünkü ne zaman gelirse gelsin beni görebileceğini söyledim. Onu Evelyn'le tanıştırdıktan kısa bir süre sonra Siobhan'ı köye götüreceğim ve Tomlin bebek bakıcılığı yaparken barda çok uzun bir gece geçireceğiz. Tam da ihtiyacım olan şey.

Bir yetişkin aktivitesi.

Mutluluk.

O zamana kadar ağlayan bir bebekle yalnız başıma içmek zorunda kalıyorum ama iki kadehten sonra dışarıda bir arabanın park ettiğini duyuyorum. Pencereye gidiyorum, Tomlin'in nihayet işten döndüğünü görüyorum ve kendisi yorgun görünse de, o yokken benim de meşgul olduğumu düşünerek kapıdan içeri girip ne kadar uykulu olduğunu söylememesi gerektiğini muhtemelen daha iyi biliyor.

Son zamanlarda birbirimizi biraz hırpalıyoruz, bu yüzden hepimizin iyiliği için içeri girdiğinde onunla daha fazla çaba göstermeye ve barışı korumaya karar verdim. Belki de içtiğim şarabın etkisiyle ruh halim düzelmiştir ama her neyse, o içeri girdiğinde yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirip son vardiyasının nasıl geçtiğini soruyorum.

Tomlin bana yaklaşıp yanağıma bir öpücük kondurmadan önce "Yorucu," diye cevap veriyorum. İkimiz ancak bu kadar fiziksel temas kurabiliyoruz ama güzel bir şey ya da en azından o yüzünde endişeli bir ifadeyle geri çekilene kadar ben öyle sanıyorum.

"İçki mi içiyordun?" diye soruyor ve aniden, o evdeyken işlerin daha kolay olacağını ummama rağmen, daha da kötüleşmek üzere gibi görünüyor.

"Bir kadeh şarap içtim," diyorum omuz silkerek, önemli bir şey değilmiş gibi davranmak için ve belki de öyle olmayacaktı, ama içtiğim sadece bir kadeh değildi. Tomlin bunu görebiliyor çünkü masada bardağımın yanında duran şarap şişesinde pek bir şey kalmamış.

"Ne yapıyorsun? Günün ortasındayız! Tomlin kızgın bir şekilde bağırır. 'Ve Evelyn ile yalnızken içki içmemelisin. Ya onu bir yere götürmek zorunda kalsaydın?

"Nerede?

Bilmiyorum. Doktorun mu? Hastaneye mi? Ayık olmalısın.'

"Ayığım!

"Öyle misin?

"Evet!

'Ya uyuyakalmış olsaydın? Kariyerim boyunca bir ebeveynin bebeğiyle birlikte sarhoşken sızdığı ve korkunç bir şey olduğu kaç örnek duyduğumu biliyor musunuz?

"Oh, aşırı tepki vermeyi bırak. Sadece bir ya da iki kadeh şarap içtim. Hâlâ bebeğime bakabilecek durumdayım.

Bunu söylememe ve bunu kastetmeme rağmen ikna olmuş görünmüyor, bu da canını acıtıyor; kimse bir gardiyan olarak yeteneklerinin sorgulanmasını istemez. Yanıldığını kanıtlamak için Evelyn'i almaya gidiyorum, ancak bunu yaptığımda daha da yüksek sesle ağlıyor ve argümanıma çok az yardımcı oluyor.

"Ne zamandır ağlıyor? Tomlin yardım etmek için içeri girerken bana soruyor.

"Hiç durmuyor!" diye cevap veriyorum, sonra da onu ona teslim etmenin burada durup bir şey anlatmaya çalışmaktan daha kolay olduğuna karar veriyorum.

O bebeğimi sakinleştirmeye çalışırken, ben de ona elimdeki haberleri anlatmaya karar veriyorum, sadece ne kadar kötü bir ebeveyn olabileceğimi konuşurken konuyu değiştirmek için.

"Kalmaya gelecek bir arkadaşım var," diyorum ona rahatça, sadece kulağa hoş geldiğini söyleyeceğini ve detay sormayacağını umarak.

"Kim?"

Öyle bir şans

yok. "Siobhan.

Tomlin kaşlarını

çatar. "Kim o?"

"Hapishaneden arkadaşım," diye cevap veriyorum, keşke bunu rahatça söylemenin bir yolu olsaydı ama yok ve Tomlin bir kez daha bana kaşlarını çatıyor.

"Hapishanedeki arkadaşın mı?"

"Evet, bir sorun mu var?"

Belli ki var ama en azından olmaması gerekiyormuş gibi davranıyorum.

"Neden hapisteydi?"

"Önemli değil. O artık dışarıda ve tıpkı benim gibi hayatına devam etmeye çalışıyor.

"Aynıymışsınız gibi davranmayın. Sen masumdun, o değildi. Arada büyük bir fark var.'

Bunu benim için hecelemesine ihtiyacım yoktu ve bunu ne kadar takdir etmediğimi göstermek için başımı salladım.

"İçerideyken benim için iyi bir arkadaştı ve onu görmek güzel olacak.

"Neden hapisteydi?" diye tekrar sorar, sesinde küçümseme, yüzünde ise belirgin bir ifade vardır.

"Cinayete teşebbüs," diye cevap veriyorum ve bu sözleri söyler söylemez, evimizde böyle bir kişinin bulunmasının iyi bir fikir olduğuna onu ikna etmeme yardımcı olmayacağını anlıyorum.

"Sen deli misin? Hangi dünyada bir katilin bebeğinizin olduğu yere ziyarete gelmesinin akıllıca olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Eski patronunu öldürmeye çalıştı, bir çocuğu çalmaya değil!" diye bağırarak onu savunuyorum. 'Ve o iyi bir insan. Sadece bir hata yaptı.

"O hüküm giymiş bir suçlu ve açıkça tehlikeli biri!"

"Hapse giren herkes kötü bir insan değildir. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısınız. Beni oraya sen gönderdin, unutma ve ben masumdum!"

Bu belden aşağı bir vuruştı ama şimdi söyledim ve bu tartışmada bana yardımcı olduğunu inkar edemem; Tomlin'i susturdu. Böyle bir şeye söyleyebileceği fazla bir şey yok çünkü ben sadece gerçeği söyledim.

Evelyn'in ağlaması giderek artıyor ve muhtemelen etrafında olup biten tüm stresi algılıyor, bu da ikimize de tartışmayı bırakmamız gerektiğini söylüyor. Bunu söylemek yapmaktan daha kolay çünkü ikimiz de yorgunuz ve birbirimize kızgınız, bu yüzden bir molaya ihtiyacımız var. Uzun zamandır bebekle birlikte burada olduğuma göre, mola verecek kişinin ben olmam gerektiğine karar veriyorum ve kapıya doğru gitmeden önce ceketimi alıyorum.

"Nereye gidiyorsun? Tomlin böyle bir zamanda gitmeme şaşırmış gibi bir sesle bana soruyor.

"Süt ve bebek bezine ihtiyacımız var! Kısmen doğru olsa da dışarı çıkmamın tek nedeni bu değil. Evden kısa bir süreliğine ayrılmak için herhangi bir bahaneye ihtiyacım var ve dışarı adımımı attığımda gittiğim için kendimi kötü hissetmiyorum. Köy dükkanına doğru gitmek yerine sahile doğru gittiğimde de kendimi kötü hissetmiyorum. Böyle bir zamanda ve ne kadar stresli olursam olayım, su kenarında olmam gerektiğini hissediyorum, bu yüzden Solway Firth görünene kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Denize ve kuma bakarken uzaktan İskoçya'yı görüyorum ama bu manzara beni hala sakinleştirmeye yetmiyor, bu yüzden yürümeye devam ediyorum ve ilerledikçe yanlış nedenlerle dikkat çeken iki yere daha da yaklaşıyorum.

İlki, bu pitoresk yere bakan evlerden biri. Fern ve Drew'in Arberness'e geldiklerinde taşındıkları etkileyici mülkü görebiliyorum. Buradaki diğer tüm sakinler gibi hepimiz satışa çıkarılan bu büyük ve pahalı eve taşınacak olan çifti biraz kıskanıyorduk. Tam olarak kim olduğunu anladığımda büyük bir şok yaşadım; Drew'in beni buraya kadar takip edip bu evi satın alması, Manchester'da son verdiğim ilişkiyi yeniden alevlendirmek için ne kadar çaresiz olduğunun güçlü bir örneğiydi.

Etkileyici evin önünden geçerken ön pencereye bakıyorum ve içeride koltuklarında oturup televizyon izleyen başka bir çift görüyorum. Beni fark etmedikleri gibi, daha önce Fern'in ev sahipliğini yaptığı bir akşam yemeği partisine davet edildiğimde evlerine girmiş olduğumdan da haberleri yok. Rahmetli kocam Rory ile birlikte katılmışım ve bunun Fern ve Drew ile çifte randevu olması düşünülmüştü, ama şimdi geriye dönüp baktığımda Fern'in kocasıyla olan ilişkim hakkında her şeyi bildiğini ve sadece ikimizle oyun oynadığını, bizi garip bir duruma soktuğunu ve ikimizin yemek masasında birbirimizin karşısında kıvranmamızı izlediğini biliyorum.

Bugünlerde bu evde yaşayan çiftin, şu anda ev olarak adlandırdıkları yerin tüm geçmişini bilip bilmediklerini merak ediyorum. Muhtemelen, çünkü ulusal haberlere konu oldu, ancak bu evin bir zamanlar ölen doktorun ve onu öldürmeyi planlayan karısının evi olduğunu bilseler bile, bu onları bir teklif yapmaktan ve bu teklif kabul edildikten sonra eşyalarını taşımaktan alıkoymadı. Ya da belki de önceki sahiplerinin kötü şöhretli olmasından faydalanarak ve evi satmakla görevlendirilen şanssız emlakçıya yardım ederek evi çok düşük bir fiyata almışlardır. Komik ama bir evin korkunç bir geçmişi olsa bile bazı insanlar bunu umursamıyor, ekstra alan ve prestijli posta kodunu önceki sahipleriyle yaşanmış olabilecek her şeye tercih ediyor. Sanırım o evde kimse ölmedi, yani o kadar da kötü değil.

Bunun nedeni, evin önceki sahibinin hayatını kaybettiği sahilde olmasıydı.

Kuma inerken rüzgâr etrafımı sarıyor, belki de hava tanrılarından, gittiğim yere devam etmektense geri dönüp eve gitmem gerektiğine dair bir işaret. Bu kumsalın belli bir kısmına gitmemden kesinlikle iyi bir şey çıkmaz, ama yine de oraya gidiyorum, yılmadan, belki de aptalca bir şekilde.

Kumun üzerindeki belirli noktaya yaklaştıkça, o meşum gecede buranın nasıl bir yer olduğunu düşünüyorum. Bundan daha rüzgarlı olduğunu hayal ediyorum. Kış ortası olduğu için de daha soğuk. Ve sessiz. Oh, çok sessiz. En azından cinayet silahı bir kafatasına temas edene kadar.

Hedefime ulaştığımda yürümeyi bırakıyorum ve etrafıma bakıyorum. Ama tek gördüğüm kum taneleri ve olması gereken renkteler. Kırmızı lekeler yok - burada olmaması gereken kan izleri çünkü bunlar aylar önce yıkanıp gitmiş. Ama daha önce buradaydılar.

Çünkü burası, Drew Devlin'in ölümüyle sonuçlanan sahilin tam olarak bu kısmı.

Tahmin ettiğim gibi, burada olmamdan iyi bir şey çıkmayacak, ama çok uzun süre oyalandım, kafam Fern, Rory ve Drew'in bu plajda ve doktor ölmeden önce aralarında konuştukları her türlü kötü görüntüyle doldu. Eski kocam eve, benim yanıma gitti ve Fern de evine dönüp polisin korkunç sahneyi keşfetmesini bekledi. O gece ne konuşulduğunu merak ediyorum. Bilmemek en iyisi. Belki bir gün Fern yakalanırsa öğrenirim. Şu anda, bu sahilde kaç tane kum tanesi olduğunu saymam kadar olası geliyor.

Drew'in öldüğü yerde dururken, bu sabah erken saatlerde ona gönderdiğim e-postayı düşünüyorum. Yorgun, kızgın ve çılgın atan bebeğimden bıkmış bir halde, rahmetli doktorun gelen kutusuna kimsenin okumayacağı ama yine de göndermek istediğim gereksiz bir mesaj gönderdim. Ondan nefret ettiğimi söyledim ve tamamen anlamsız olmasına rağmen beş saniyeliğine de olsa kendimi biraz daha iyi hissettim çünkü beni buraya kadar takip eden, ilişkimizi yeniden başlatan ve nihayetinde hayatımın bu şekilde sonlanmasına neden olan adama olan kızgınlığımı ancak bu şekilde giderebilirdim.

Üzücü bir şekilde, Drew'a olan nefretim muhtemelen bebeğimle bağ kurmakta zorlanmamın bir başka nedeni. O benim olduğu kadar onun da bebeği, yani içinde her zaman babasının bir parçası olacak ve ben ona baktığımda onu düşünüyorum. Bu Evelyn'in suçu değil; hiçbir bebek ebeveynlerinin kim olduğunu ya da doğmadan önce ne yapmış olabileceklerini seçmez. Ama bu bir gerçek.

Kızımın babası hayatımı bu kadar zorlaştıran adam.

Çalan telefonumun sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve ceketimin cebinden çıkardığımda beni arayanın Tomlin olduğunu görüyorum. Muhtemelen nerede olduğumu kontrol ediyor çünkü şimdiye kadar süpermarketten dönmüş olmalıydım, ki bu bir sorun çünkü henüz oraya gitmedim bile. Cevap vermemeyi düşünüyorum ama bu onu daha da sinirlendirecek, bu yüzden aramayı bağlıyorum. Ama bağladığımda Tomlin'in bana nerede olduğumu sorduğunu ya da Evelyn'in annesine ihtiyacı olduğunu söylediğini duymuyorum. Onun yerine söyleyecekleri çok daha umut verici.

"Eve gel, bazı haberlerim var," diyor bana ve sesindeki heyecanı fark etmemek mümkün değil. Erkek arkadaşımı bu kadar heyecanlandıran ne?

'Sen neden bahsediyorsun? Ne haberi?' Rüzgar tekrar etrafımda güçlü bir şekilde eserken ona soruyorum.

"Döndüğünde söylerim. "Neden şimdi söyleyemiyorsun?"

"Çünkü sana söylediğimde yüzünü görmek istiyorum.

"Neden bahsediyorsun sen?"

Hattın diğer ucunda bir duraklama var.

"Sanırım bunun bir önemi yok. Ben de sana söyleyebilirim. Tahmin et ne oldu? Sanırım onu bulmuş olabilirim."

"Kim?"

"Sence kim? Fern!" "Ne?"

Tomlin'in bana söylemesini beklediğim onca şey arasında bu sonuncusuydu. Aslında, radarımda bile değildi. Fern'i bulacak biri varsa o da benim diye düşünmüştüm. Ama başardı mı? İmkansız mı başardı? Eğer öyleyse, bu bir mucize. Kesinlikle öyle hissettiriyor.

"Nerede olduğunu biliyorum," diye onaylıyor Tomlin, bu kulaklarıma müzik gibi geliyor ve kumun üzerinde koşmaya başlamadan önce duymam gereken tek şey bu.

Hayatım boyunca eve dönmek için hiç bu kadar hevesli olmamıştım.

ON BİR

TOMLIN

İyi haberler vermek her zaman güzeldir, özellikle de çok değer verdiğiniz bir insana ve özellikle de son görüşmemiz bir tartışmayla sonuçlandıktan sonra. Alice evden ayrılırken bana karşı sinirli hissediyor olsa da, ona söylediklerimden sonra geri döndüğünde bana karşı çok daha farklı hissedeceğine hiç şüphe yok.

İyi haberlerim olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum.

Onun gününü güzelleştirmeyi boş ver; *sanırım Alice'in yılını güzelleştirdim.*

Geri dönmesi için sabırsızlanıyorum ama bu kadar uzun sürmesi yerel süpermarketten biraz daha uzağa gittiğini gösteriyor. Zaten bunu tahmin edebilirdim, çünkü evden çıktığında uzaklaşmaya hevesli olduğu ve geri dönmek için acele etmediği belliydi, ancak bacaklarının onu şimdi olabildiğince hızlı taşıdığından şüpheleniyorum.

Emeklilik döneminde Fern'in izini sürerek meşgul ettiğim eski dedektif Ian'dan telefon almak sürpriz oldu. Genelde onu arayan ben olurum, son durumu öğrenmek isterim ve çoğu zaman da pek bir şey öğrenemediğim için konuşmayı hayal kırıklığıyla bitiririm. Haber alamamasının asla Ian'ın suçu olmadığını, sadece Fern'in saklamakta çok iyi olduğunu hep biliyordum. Ama bugün bana haberleri vardı ve nihayet ön kapının açıldığını duyduğumda bunu paylaşacağım için heyecanlandım.

"Ne oldu? Tutuklandı mı? Alice, Evelyn'i kucakladığım odaya dalarken bana soruyor. Yüzüne kazınmış umut ve endişeyi görebiliyorum, bu da onun böyle bir gelişmeye ne kadar muhtaç yaşadığını daha da açık hale getiriyor.

"Henüz değil," diyorum, ki bu şimdiden kulağa iyi haberden çok kötü haber gibi geliyor. "Ama şu anda yaşadığı isim elimizde.

"Ne?

Teresa Brown. Fern öyle davranıyor ve biz de bunu bildiğimiz için onu bulmak çok daha kolay olacak. Tek yapmamız gereken bu isimde bir kadın aramak.

Alice bir an için bana bakıyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum; onun güzel beyninin dün gece kaç saat uyuyamadığını hesaplamaktan biraz daha heyecan verici bir şeyle uğraştığını görmek harika.

Ne? Teresa Brown? Nasıl...?"

"Adının bu olduğunu nereden biliyorum? Çünkü bizim için onu araması için eski bir arkadaşına para ödüyorum ve o iyi biri.

Alice, Fern'i bulması için birine para verdiğimi söylediğim için daha da şaşırılmış görünüyor, ama ciddi olduğumu göstermek için başımı sallıyorum.

'Onu bulmamızın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu hızlandırmak için hem işte hem de iş dışında elimden gelen her şeyi yapıyorum. Seni seviyorum Alice ve sadece bu olayı kapatmanı istiyorum.

Alice'in kendisinden bir sır sakladığımı için sinirlenmekten çok duygulanmış görünmesi beni rahatlatıyor. Gözlerindeki ışığı açıklamaya devam etmek için olumlu bir işaret olarak alıyorum.

"Ian benim için her türlü şeyi araştırıyor ve Londra, Fern'in CCTV'de yakalandığı son yerlerden biri olduğu için çabalarının çoğunu oraya odaklıyor. Ancak bugüne kadar onun izine rastlamamıştı. Ta ki şehirde sahte kimlik satan bir adamın tutuklandığını duyana kadar.

"Sahte kimlik mi?

'Evet. Fern'in bunca zamandır bizden başarıyla kaçabilmesinin tek yolunun yeni bir kimlik altında yaşıyor olması gerektiği herkes için aşikârdı. Bu yüzden, Londra Met'teki bir bağlantısından Dmitri adında bir kalpazan olduğunu duyduğunda, Ian onunla beş dakika görüşebildi. Oradaki arkadaşına bu şüphelinin üzerinde çalıştığı eski bir davayla bağlantılı olabileceğine dair bir hikaye anlattı ve arkadaşısı da ona bir iyilik yaptı. Ama aslında Ian'ın tek yapmak istediği şüpheliye Fern'in tarifine uyan herhangi birine sahte belge sağlayıp sağlamadığını sormaktı.

"Ve?

"Dmitri'nin ilk başta oldukça uyumsuz olduğu ve hiçbir şeye cevap vermeyi reddettiği açıktı. Görünüşe göre savunması onun basitçe

polis baskını sırasında tüm sahte belgelerin bulunduğu daireyi ziyaret ettiğini ve bunları hazırlayıp satan kişinin kuzeni olduğunu söyledi.

"Bu muhtemelen bir yalan.

"Bu kesinlikle bir yalan. Dmitri çok suçlu. Ama Ian ona bunların hiçbirinin umurunda olmadığını söyledi. Tek umursadığı Dmitri'nin Fern'le temasa geçip geçmediği idi. Ona bir fotoğraf gösterdi ve Fern'in görünüşünü değiştirmiş olabileceğini söyledi ama bunun bir önemi yoktu çünkü Ian ona fotoğrafı gösterir göstermez Dmitri'nin gözleri parlamıştı.

"Onu tanıdı mı?

Evet, söyledi. Ve sonra, Ian ona doğruyu söylerse Dmitri'nin daha az ceza alabileceğine dair bir hikaye uydurduktan sonra, Dmitri Fern'i dairede gördüğünü ve yeni kimliği için ona birkaç sahte belge hazırladığını itiraf etti. Aslında Fern'i teslim ettiği için oldukça mutlu olduğu ortaya çıktı çünkü Ian'a anlattığına göre Fern ona saldırmış ve ondan bir şeyler çalmıştı.

"Ne?

"Evet. Görünüşe göre sahte kimlik için gereken meblağı ödeyememiş ama yine de her şeyden sıyrılmayı başarmış. Dmitri gelecekte onun izini bulmayı planlıyordu çünkü hangi isim altında yaşadığını biliyordu ama belli ki çok geç kalmış çünkü bir süre hapiste kalacak gibi görünüyor. Ama bu bizim için iyi haber çünkü artık Teresa Brown takma adıyla yaşadığını biliyoruz.

"Aman Tanrım! Alice ağlıyor. "Peki şimdi nerede?

"Mesele de bu," diyorum, ortağımın gibi heyecanımın kabarmasını engellemeye çalışarak. 'Henüz elimizde değil ama artık kullandığı ismi biliyoruz, tek yapmamız gereken bu isimle kayıtlı kişileri aramak. Banka hesapları. İstihdam veritabanları. Doktorların hasta listeleri. Nerede saklandığını bulmamız an meselesi.

"Yani biz konuşurken polis onu mu arıyor?

O zaman duraklıyorum çünkü Alice ilk kez bana cevabı biraz zor olan bir soru soruyor.

Pek sayılmaz. Şu ana kadar Ian bana sadece bu gelişmeden bahsetti. Dmitri ile konuşmasını bitirir bitirmez beni aradı. İlk davada Fern'le birlikte çalışan dedektif olduğum için ilk benim duymam gerektiğini söyledi. Ama Met'teki memurlara söylemeyi planlıyor ve bunu yaptığı anda ülke çapında bir insan avı başlayacak. Harika değil mi?"

Alice aniden gülümsemeyi bıraksa ve şu anda olabileceğini düşündüğüm gibi sevinçten zıplamamak için bir nedeni var gibi görünse de, bunun harika olmaktan başka bir şey olduğunu göremiyorum.

"Onu bulan kişi ben olmak istiyorum," diyor metanetle, sanki böylesine telaşlı bir dönemden sonra derin bir sükûnet duygusuna kapılmış gibi.

"Ne?"

"Polise haber vermesek ve onu kendimiz bulsak nasıl olur?" diye soruyor. 'Bu daha da iyi olmaz mı? Yakalandığında ben onun yüzünü görürüm, sen de onu kelepçeleymek dedektif olursun ve geçmişte olanları telafi edersin. Mükemmel olur!'

"Anlamıyorum. Onu polisin aramasını sağlayabiliriz. Daha hızlı olurlar. Onlardan bizden çok daha fazla var.'

'Ama Ian'ın ismi var, o yüzden onu bulabilir, değil mi? Dışarıda Fern'in yaşına ve tarifine uyan çok fazla Teresa Brown olamaz. Tek yapması gereken yeni bir bölgeye taşınmış gibi görünen birini aramak. Onun yardımıyla onu bulabilir ve buraya getirebiliriz!'

Alice açıkça bunun doğru yol olduğunu düşünüyor ama ben ikna olmadım.

'Bu çok riskli,' diye hatırlatıyorum karşımda duran aşırı hevesli kadına. 'Ne kadar çok zaman bırakırsak, Fern'in tekrar kaçma şansı o kadar artar. Haberlerde Dmitri'nin tutuklandığını duyabilir ve kimliğinin açığa çıkabileceğini fark edebilir.

"Hayır, bulamayacak. Onu önce biz bulacağız!"

"Bir de onun bir katil olduğu gerçeği var," diye devam ediyorum. 'Onu bulsak bile ona yaklaşmamız çok tehlikeli. Daha önce de kaçmak için cinayet işledi ve onu köşeye sıkıştırırsak yine aynısını yapacaktır. Senin zarar görme riskini göze alamam, özellikle de Evelyn'i düşünmemiz gerekirken.

Alice meydan okurcasına, "Onunla başa çıkabilirim," diyor ama bahse girerim Drew, Rory ve Greg de üstünlüğü ele geçirip onları ölüme terk etmeden önce tam olarak böyle düşünmüşlerdir.

"İmkânı yok. Hiç şansımız yok. Bunu polise bırakıyoruz.'

"İlk seferinde kaçmasına izin veren aynı polis mi? Alice ağlıyor. 'Ona bu fırsatı bir daha vermeyin! Fern'i herkesten daha iyi tanıyoruz. Bunu biz yapabiliriz. Onu yakalayan biz olabiliriz!'

Alice, polisin Fern'i yakalama şansını çoktan elde ettiği ve bunun pek de iyi sonuçlanmadığı konusunda iyi bir noktaya değinebilir. Biliyorum çünkü o zaman onlara liderlik eden bendim. Hatalar yapıldı ama bir daha olmayacak.

tekrar yapıldı. Yapacaklar mı? Olma ihtimaline karşı, Alice bu meseleyi sonlandırmaya çalışan kişi olmayı hak etmiyor mu? Eğer bunu yaparsa, onun talihsizliğinde oynadığım rolden dolayı hissettiğim suçluluk duygusunu hafifletmek için uzun bir yol kat etmiş olurum.

"Lütfen," diyor Alice bana yaklaşırken ve elini koluma koyduğunda, bu güzel, ikna edici kadının isteklerini reddetmek için kendimi güçsüz hissediyorum. Drew'un Alice'in cazibesine kapılıp evliliğini riske atmasının bir nedeni var ve Greg'in Alice'i hapisten kurtarmak için Fern'e yakınlaşarak hayatını riske atmasının nedeni de aynı. Çünkü Alice bir erkeğe çılgınca şeyler yaptırabilecek türden bir kadın.

O zaman yaptığım çılgınca şeyin tek açıklaması bu.

Pes ediyorum ve Alice'e bu yeni bilgiyi polise vermeyeceğimizi, böylece onu kendimiz arayabileceğimizi söylüyorum. Ian'ın devam eden yardımlarıyla onu bulacak ve saklandığı yerde onunla yüzleşeceğiz. Ama ben de bir şey istemeden kabul etmiyorum.

'Eğer bunu kabul edersem, benim için bir şey yapmak zorundasın,' diyorum. 'Sadece benim için değil, Evelyn için de. Gidip nasıl hissettiğin hakkında biriyle konuşmalısın. Yani bir doktorla. Zorlandığını biliyorsun ve bu son derece anlaşılabilir bir durum ama seni böyle görmekten nefret ediyorum ve yardım almanı istiyorum. Bana söz verir misin?'

O zaman sertçe yutkunuyorum, ağzım kuruyor, böyle bir soru sorduktan sonra hissettiğim endişenin bir belirtisi.

Alice, onun önerdiği hareket tarzını kabul etmeye pek istekli görünmüyor ama Fern'i bulma şansını elde etmesi ya da bunu başka birinin yapması arasında bir seçim söz konusuysa, her zaman bunu kabul edecektir.

"Peki. Yarın gidip birileriyle konuşacağım" dedi ve ben de bu cevaptan yeterince memnun olduğum için ona Ian'ı arayacağımı ve ona yeni talimatlarını vereceğimi söyledim. Bu talimatlar hoşuna gitmeyebilir ama işleri bizim istediğimiz gibi yapması için ona teklif edeceğim ekstra para eminim hoşuna gidecektir.

Evelyn'i gülümseyen annesine geri verirken, Londra'daki eski dostum Ian'ı aramak için telefonumu çıkarıyorum; ona Teresa Brown ismini şimdilik kendine saklamasını ve dışarıdan yardım almadan onu aramasını söylemeye hazırım. Daha sonra onu bulduğunu düşündüğünde beni tekrar arayacak ve biz de yardıma geleceğiz.

Belki Alice haklıdır. Belki Fern'i en iyi biz tanıyoruz ve belki de onu getirmek için en iyi şansa sahibiz.

Bu çok riskli planı kabul etmeme rağmen, haklı olduğumu da biliyorum.

Fern tehlikelidir.

Ama asıl soru şu: Ne kadar tehlikeli?

Görünüşe göre bunu tekrar test etmek üzereyiz.

ON İKİ

FERN

Merhum kocamın offshore banka hesabına erişim sağladığımı görmek heyecan verici olsa da, paraya erişimin ilk düşündüğüm kadar kolay olmayacağını fark ettiğimde o kadar da heyecan verici değildi.

Belki de oldukça safça, eğer hesaba erişimim varsa, banka bilgilerini değiştirebileceğimi ve orada ne kadar para varsa sahte adımla yeni hesabıma aktarabileceğimi varsaymıştım. Ne de olsa, doğru şifreyi bildiğimi göstererek hesaba bakma hakkım olduğunu göstermiş olacaktım ve eğer biri kontrol ederse, muhtemelen giriş yapıp bunu yapanın Drew'in kendisi olduğunu düşünecekti. Bu banka yurtdışı merkezli olduğu için, hesap sahibinin vefat ettiğine dair bir fikirleri olduğundan şüpheliyim, çünkü eşi olarak onlara kesinlikle söylemedim ve bu parayı başka kimse bilmiyor. Ancak birden aklıma, eğer birileri bunu kontrol ettiyse ya da şu anda bu hesabı gizlice izleyen birileri varsa, o zaman parayı Teresa Brown adına bir hesaba göndermenin, gizli tutmak için çok çalıştığım sahte kimliğimi tamamen ele verebileceği düşüncesi geldi. Kendime yeni bir kimlik almak için para harcamak istemiyorum, mümkünse mevcut kimliğimi olduğu gibi korumayı tercih ederim.

Bunu akılda tutarak, belki de bu parayı yeni ismimle transfer etmek çok risklidir. Eğer öyleyse, bu inanılmaz bir utanç çünkü ekranımdaki rakamlara bakıyorum ve orada öylece duran, harcanmayı bekleyen fonlarla yapabileceğim her şeyi düşünüyorum.

Bu hesapta 20,000 sterlinden fazla var.

O parayla neler yapabileceğimi bir düşünsene.

İç karartıcı çevreme bakarken, yapacağım ilk şeyin bu küçük daireyi terk etmek ve kendime yaşayacak daha iyi bir yer bulmak olacağını biliyorum. Bir ev ya da en azından şu anda sahip olduğum gibi tehlikeli bir ev sahibi tarafından kiralanmayan daha iyi bir daire için küçük bir depozito yatırabilirim. Daha fazla alana ihtiyacım var ve Cecilia daha da büyüyecek, bu yüzden tüm eşyaları için fazladan birkaç oda bir nimet olurdu. Eskiden oturmaya alışkın olduğum türden evlere yine de paramın yetmeyeceğini biliyorum, ancak mevcut yaşam koşullarımı iyileştirebilirim. Bu para bize daha güvenli bir bölgeye taşınma şansı verecek ve bu benim önceliklerimin başında geliyor, çünkü kim çocuğunu mümkün olan en iyi ortamda yetiştirmek istemez ki? Ekstra para aynı zamanda yiyecek almaya ya da faturaları ödemeye gittiğimde üzerimdeki baskıyı azaltacak ve en azından kızım biraz daha büyüyene kadar iş bulmayı bir süreliğine ikinci plana atabileceğim anlamına gelecek. Daha fazla para aynı zamanda, eğer ihtiyacım olursa Cecilia'yı haftada bir ya da iki gün kreşe gönderebileceğim ve bunu karşılayabileceğim anlamına gelir ki bu da bana çalışma ya da sadece mola verme fırsatı verir. Ayrıca bütün gün evde benimle birlikte rutubet kokan bir yerde tıkılıp kalmak yerine diğer çocuklarla sosyalleşmesi de güzel olurdu.

Sol tarafımda hala damlayan mutfak musluğunun sesi beni bu fonlara erişmek ve buradan çıkış yolumu satın almak için daha da motive ediyor, bu yüzden iyice düşünmeye başlıyorum.

İşlemin izi bana kadar sürülmeden bu parayı nasıl çekebilirim?

Biraz düşündükten sonra, başka bir banka hesabı açmayı ve parayı oraya taşımayı düşündüm. Ancak bu daha fazla zaman alacak, daha fazla evrak işi gerektirecek ve sahte kimliğimin ortaya çıkma ihtimali artacak. Başka bir şey olmalı, daha hızlı bir şey ve tercihen, sert bakışlı banka çalışanlarına sahte kimliklerimi vermemi gerektirmeyen bir şey.

O zaman bende. Aklıma gelen tek bir seçenek var. Parayı aktarmak için başka birinin banka hesabını kullanmalıyım. Bu şekilde banka hesabı benimle bağlantılı olmayacak, böylece polis parayı takip ederse bana ve yeni kimliğime ulaşamayacak.

Tamam, bana yardım edecek birine ihtiyacım var. Bu paranın bir kısmını ödeyebileceğim, bir tür aracı görevi görecek birine.

Güvendiğim biri olmalı. İdeal olarak bir arkadaş. Ama kim?

Benim durumumda, sahip olduğum tek kişi yanımda uyuyan bebek ve sevimli olmasına ve muhtemelen beni sevmesine rağmen, bir banka hesabına sahip olacak ve benim için nakit çekebilecek aşamada değil. Onun adına bir hesap açabilirim ama aslında hesabı işleten ben olacağım, yani hesaba bağlı olan yine ben olacağım.

Başka kim var orada?

Kapımın çalınması bu düşüncemi böldü ve otomatik olarak kapıyı açmaya gittim, Nigel'in musluğu tamir etmeye gelen tesisatçısı olmasını bekliyordum. Kapıyı açmadan önce duraklıyorum çünkü polisin beni bulup tutuklamaya gelmiş olma ihtimali her zaman var. Bu yüzden yatağımın altında duran çantaya endişeyle bakıyorum. Cecilia'yla birlikte buradan hızlıca kaçmam gerekirse diye her zaman yanımda taşıdığım bir çanta. Acil bir çıkış yapmam gerekirse arka kapıdan çıkarım; bu yol arka sokakta kaybolmamı ve onun ötesinde ana yola çıkmamı sağlar. Elbette polis beni gerçekten bulduysa bu çıkış yollarını çoktan tutmuş ve etrafımı sarmış olabilir ama en azından bir şansım olabilir. Ön kapıdan çıkmaktan daha fazla şansım olduğu kesin.

Ama kapımın gözetleme deliğinden bakarken ve yüzünün önünde kelepçeler sallanan üniformalı bir adamın bana bakmadığını görmek için dua ederken rahatlıyorum çünkü endişelenecek bir şey yok.

Kapımın kilidini açıp eşiğimdeki gülümseyen kadını selamladıktan sonra 'Merhaba Victoria' diyorum. "İyi misin?

Evet, sadece sohbet etmek için uğrayayım dedim. Bir fincan çay ister misin? Eğer yoksa benimkinde biraz poşet çay var.

Güzel bir fikir ve dürüst olmak gerekirse, Drew'in parasıyla ne yapacağımı düşünmekten kurtulabilirim, bu yüzden çay poşetlerim olduğunu teyit edip arkadaşımı içeri davet ediyorum. Daha içeri girer girmez Cecilia'nın beşiğine eğilmiş ve içinde uyuyan meleğe bakıyordu.

Victoria onu uyandırmamak için fısıldıyor ve ben de gülümseyerek çaydanlığı açıp dolaptan iki fincan çıkarıyorum. Başka kimsenin çay içmeye gelmemiş olması büyük şans çünkü iki tabak ve iki çatal bıçak takımıyla birlikte sahip olduğum tek şey iki fincan ve o zaman bile çoğu gün bu kadarına ihtiyacım olmuyor.

Sanırım bir daha akşam yemeği partisi vermem için uzun bir süre geçmesi gerekecek.

"Neler yapıyorsun? Victoria koltuğuma oturup evimin sıkışık iç kısmına bakarken bana soruyor. En azından beni ve nasıl yaşadığımı yargılamadığını biliyorum çünkü onun evi de tıpkı buraya benziyor, tabii birkaç paket bebek bezi hariç.

"Çok değil," diye yanıtlıyorum çayı hazırlarken. Az önce ölmüş kocamın gizli banka hesabının şifresini kırdığımı ve şimdi de bu parayı oradan çekmenin en iyi yolunu bulmaya çalıştığımı söyleyemem. Sonra çay kaşığımı bırakıyorum çünkü birdenbire sorunlarımın cevabının tam burada, bu dairede olabileceğini fark ediyorum.

Koltukta oturan ve uyuyan Cecilia'ya gülümseyen Victoria'ya bakarken, acaba bu zor ikilemimde bana yardımcı olabilir mi diye düşünüyorum. Parayı aktarmak için başka birinin hesabına ihtiyacım var, böylece ileride kayıtlara erişilmesi durumunda yeni ismimi ele vermeyeceğim.

Ya o kişi Victoria ise?

Düşündükçe onu daha uygun bir seçenek olarak görüyorum. Öncelikle, dünyada sahip olduğum tek arkadaşım o; eski arkadaşlarımın hiçbirisi benden bir daha haber alamayacak. Belki daha da ilginç, o da benim kadar paraya sıkışmış durumda, bu yüzden bana bir iyilik yaparsa ona biraz para verebileceğim fikrine kesinlikle açık olacaktır. Hepsinden önemlisi, Cecilia'yı sevdiğini biliyorum, bu yüzden benden şüphelenip beni polise ihbar etmek gibi aptalca bir şey yapmasından endişelenmeme gerek yok. O sadece çok sevdiği bebeğe ve bebeğin annesine yardım etmek isteyecektir.

Elbette Victoria'ya kim olduğumu ve bu iyiliğe tam olarak neden ihtiyacım olduğunu itiraf etmek zorunda değilim. Ona gerçek adımı verme riskini almak ve uğraştığımız banka hesabının öldürmeyi planladığım adama ait olduğunu söylemek istemiyorum. Bunların hiçbirini bilmesine gerek yok. Sadece bir hikaye uydurabilirim. Genelde bu tür şeylerde oldukça iyiyimdir. Ona sadece hesabın vefat eden bir akrabama ait olduğunu ve vasiyetnameyle ilgili sorunlar olduğunu, bu yüzden bunu yapabilmemin tek yolunun bu olduğunu söyleyebilirim. En azından Drew'in adının yazılı olduğu banka hesap özetlerini görmezse yapabilirim ama ona hesap özeti almakla uğraşmamasını, sadece parayı almasını söyleyeceğim. Ayrıca bu konuda büyük ölçüde anonim kalmam gerektiğine dair bazı ağır ipuçları da verebilirim çünkü belki de geçmişimde beni arayan tacizci bir eski erkek arkadaşım vardır ve onun beni ya da bebeğimi bulmasına izin veremem.

Böyle bir yerde böyle bir hikaye pek de orijinal sayılmaz; bu dairelerin, asıl evlerinden kaçan ve yeni bir yerde, bir daha karşılaşmamak için çaresizce yatan, karmaşık hayat hikayeleri olan insanlarla dolu olduğunu hayal ediyorum.

sorunlu geçmişlerinden biriyle ya da bir şeyle tekrar temas kurmak. Victoria'nın kendisinin de anlatacak çok üzücü bir hikayesi var çünkü onunla ilk tanıştığım da doğrudan sormamış olsam da, bir gün geçmişine dair bir fikir verdi ve bu üzücü bir hikayeydi.

Bir dizi kötü ilişkinin kurbanı olan Victoria sık sık yer değiştirmiş, hayatına çeşitli yeni yerlerde yeniden başlamış ve kaçınılmaz olarak kendisi için iyi olmayan başka bir adamla tanışmış ve işler çok zorlaştığında ayrılmak zorunda kalmıştı. Bana Darren adında çok çekici bir adam olan son erkek arkadaşının alkol sorunu olduğunu ve bardan döndüğünde sık sık kötü ruh halinin acısını ondan çıkardığını söyledi. Bir keresinde karşı koymuş ama buna değmeyeceğini hemen anlamış ve bir gece Darren oturma odasındaki kanepede sızmışken eşyalarını toplayıp evden ayrılmış. Cornwall onun bir sonraki durağıydı. O zamandan beri burada ve şu ana kadar yeterince mutlu görünüyor, muhtemelen hayatını kolaylaştırmak yerine daha da zorlaştırabilecek yerel erkeklerden herhangi birine yaklaşımdan kaçındığı için. Tüm bunların ötesinde, Victoria'nın parçalanmış bir aileden geldiğinden şüpheleniyorum. Bir keresinde ailesini sormuştum ama bana babasının nerede olduğunu bilmediğini ve annesinin de nerede olduğunu bilmesini istemediğini söyleyerek hemen konuyu kapattı.

Victoria için üzülmemek elde değildi ve Cecilia ile arasının ne kadar iyi olduğunu gördüğümde ondan hoşlanmamak daha da zordu. İkimizden biri buralarda yaşadığı sürece onun arkadaşı olacağımı düşündüm. Ama belki ikimiz de birbirimiz için arkadaştan daha fazlası olabiliriz.

Belki birbirimize gerçekten yardım edebiliriz.

"İyi misin? Victoria aniden bana soruyor ve ona baktığımda yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum.

"Ben mi? Evet, iyiyim.

"Son bir dakikadır seninle konuşuyorum ve söylediklerimin tek kelimesini bile duyduğunu sanmıyorum," diye açıklıyor Victoria. O anda hayallere dalıp gittiğimi ve söylediklerinin tamamını kaçırdığımı fark ediyorum.

'Ah, özür dilerim. Sadece bir şey düşünüyordum,' diyorum iki çayımızı taşıırken.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Victoria sıcak içeceğini minnetle kabul edip bir yudum alırken bana soruyor, ben de onun karşısında yatağımın kenarına oturuyorum.

"Belki yapabilirsin," diyorum gülümseyerek. "Hadi öğrenelim.

ON ÜÇ

ALICE

Fern'in yeni kimliğinin ortaya çıktığını duyduğumda hissettiğim adrenalinin etkisi, Tomlin'in bana olanları anlatmasının üzerinden yirmi dört saat geçmiş olmasına rağmen henüz geçmedi.

Erkek arkadaşımın Fern'i yakalamak için gizlice çalıştığını öğrenmek büyük bir sürpriz oldu, sadece kendi itibarı için değil benim için de. Tomlin'in Fern'i avlaması için eski bir arkadaşına para ödemesi, hayatımda ihtiyacım olan tek şeyi bana vermek için ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyor ve bu yüzden kendimi ona bunu öğrenmeden önceki halimden çok daha yakın hissediyorum. Ayrıca kendimi suçlu hissediyorum çünkü son birkaç aydır birlikte yaşaması kolay bir insan olmadığımın farkındayım ve Tomlin'in benim çok zor biri olduğuma karar verip beni terk etmediği için ona daha fazla minnettar olmalıyım. Sadece yanımda olmakla kalmadı, bunun da ötesine geçerek bugün kendimi Arberness'teki en mutlu kadın gibi hissetmemi sağlayan bir şey yaptı.

O sürtüğü bulmaya çok yakın.

Artık sahte isimle yaşadığını bildiğimize göre, Fern'i bulmamız an meselesi. Bu yüzden Tomlin'i bu bilgiyi polis teşkilatından gizlemeye ikna edebildiğim için çok mutluyum. Böylece Fern'i bulduğumuzda onu şaşırtan kişi ben olabilirim; o kadını parmaklıklar ardında görmeye o kadar da hevesli olmayan bir polis yerine ben olabilirim. Beceriksiz bir polis Fern'in bulunsa bile tekrar serbest kalmasına istemeden de olsa izin verebilir, oysa ben onun gitmesine izin vermeyeceğim.

Ona sahip olduğumda, o benimdir.

Beni meşgul edecek böylesine lezzetli bir düşünce varken, dün gece pek uyuyamamış olmam şaşırtıcı değil. Ama en azından bu kez uykusuzluğum bebeğimin beni bütün gece uyanık tutmasından başka bir şeye bağlı. Ben

Sonunda Fern'i yakalayıp yere yatırırken yüzüne gülmem ve ona her şeyin bittiğini söylememle bitecekse birkaç huzursuz geceye daha razıyım.

Böyle bir zaman gelene kadar beni meşgul edecek başka bir şey var ve Evelyn'i, hareket etmeye başladığımızda yakında uyuyacağından şüphelendiğim çocuk arabasına koyduktan sonra evden çıkıp köye gidiyorum. Tomlin işte ama bu gece geç saatlerde eve dönecek ve döndüğünde öğrenmek isteyeceği ilk şey dün aldığım doktor randevusuna gidip gitmediğim olacak. Ona evet dediğimden emin olacağım, böylece Evelyn doğduğundan beri kendimi nasıl hissettiğimi birileriyle konuşma konusunda ona verdiğim sözü tuttuğumu kanıtlayacağım.

Bir tıp uzmanına duygularımı açmayı ve ifade etmeyi dört gözle beklediğimi söyleyemem ama erkek arkadaşımın haklı olduğunu biliyorum. İlişkimizin, bebeğimin ve kendimin iyiliği için bunu yapmalıyım. Depresyonda mıyım yoksa sadece mücadele mi ediyorum bilmiyorum ama içimi dökmekten zarar gelmez ve kim bilir belki de reçeteli haplar gece yastığa başımı koyduğumda zihnimi boşaltmamı sağlayabilir.

Ana caddede yerel kasapla karşılaştığımda sadece bir kez durmak zorunda kalarak doktora ulaştım. Bebek arabasının içine bakıp Evelyn'i görmek istedi. Ama şimdi buradayım, randevuma tam zamanında geldim ve bekleme odasına girdiğimde köydeki yeni doktoru görmeye hazırım.

Adı Doktor Andrews ve bir önceki doktorun artık mesleki görevlerini yerine getirememesi üzerine işe alınan kişi. Doktor Drew Devlin'in öldürülmüş olması nedeniyle bunun için iyi bir nedeni vardı, ancak Drew'in kaybı Doktor Andrews'un kazancıdır. Yeni doktorla emin ellerde olacağımı biliyorum, çünkü onu daha önce Evelyn'e hamileyken görmüştüm ve birkaç şey konuşmam gerekmişti. Ayrıca işlerini yürütmek için kullandığı ofisin benim için çok özel bir geçmişe sahip olduğunu da biliyorum.

Bu köydeki diğer tüm hastalar o odaya sağlık kontrolü ve doktorla sohbet için girerken, ben bir keresinde daha fazlası için girmiştım.

Doktorla uyumak için oraya gittim.

Adım çağrıldığında ve çok tanıdık odaya girdiğimde, bir zamanlar Drew ile çıplak yattığım yatağa bakıyorum, birbirimizle samimi olduktan sonra konuşurken başımı onun çıplak göğsüne koyuyorum. O zamanlar ikimiz de

Her şeyi kontrol altında tuttuğumuzu ve kimsenin gizli ilişkilerimizi bilmediğini.

Doktor Andrews beni köşedeki yatağa bakarken yakalıyor ve dikkatimi çekmek için boğazını temizliyor, dikkatini çekince de hayal kurduğum için özür dileyip işime devam etmek üzere masasının yanındaki yerime oturuyorum. Sonra doktorun az önce neden böyle trans halinde olduğumu bildiği paranoyasına kapılıyorum. Biliyor mu? Drew ile burada yattığının farkında mı? Olmayabilir ama selefiyle bir ilişki yaşadığımı biliyordur çünkü bu köydeki herkes bunu biliyor.

Tanrım, bu çok utanç verici. Buradan çıkmam gerek. Bunu yapamam.

Drew'un bu odadaki anıları gözümün önüne geldikçe gözlerim yaşlarla doluyor ve konu ona geldiğinde hâlâ sindirmem gereken pek çok şeytan olduğu açık. Ben ayrılmadan önce Doktor Andrews koluma nazik bir el koyuyor ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Sonra benim yerime konuşmaya başladı ve ebeveynliğin ne kadar zor olabileceğinden ve özellikle geçmiş travmaların yeni bir anne üzerinde ne kadar olumsuz bir etki yaratabileceğinden bahsederek ona söylemek üzere olduğumu düşündüğü bazı şeyleri önceden söyledi.

Genelde buradaki itibarımın benden önce gelmesinden nefret ederim ama bu sefer gerçekten de işe yarıyor gibi görünüyor çünkü bugün bana yardımcı olmak isteyen doktorla her şeyi konuşmak zorunda kalmaktan beni kurtarıyor. Akıl sağlığımla mücadele ettiğim onun için açıkça belli olmalı. Sonunda bunun böyle olduğunu teyit etmek ve Evelyn ile yaşadığım zorluklardan birkaç örnek vermek zorunda kalıyorum. Daha sonra bana ruh halime yardımcı olacak bazı haplar yazdı ve beni bu köyün dışında daha açık konuşabileceğim bir tıp uzmanına yönlendirdi. Bu çok yardımcı olacak ve bu konuda rahatladım çünkü köyün barında ya da hafta sonu caddede kolayca görebileceğim bir doktora karşı tamamen dürüst olmak her zaman zor olacak; dışarıdan biriyle konuşmak çok yardımcı olacak. Ona teşekkür ettikten sonra Evelyn'i alıp odadan çıkıyorum ve sadece birkaç bina ötedeki eczaneye gidiyorum.

İçeri girdiğimde reçetemi beyaz önlüklü gülümseyen kadına uzatıyorum ve ilacımı bana verdiğinde ona teşekkür edip çıkıyorum, bir yandan Evelyn'i dışarı iterken bir yandan da elimde tuttuğum küçük paketin benim için mucizevi bir tedavi olup olmadığını merak ediyorum. Doktor Andrews bana herhangi bir fark görmemin biraz zaman alabileceğini ama ilaca ne kadar erken başlarsam

daha iyi olur. Ben de öyle yaptım, bir hap patlattım ve yoluma devam etmeden önce yuttum.

Köyün merkezinden geçmek için sokağın köşesini döndüğümde, eve doğru yol alırken birkaç dost yüz göreceğimi tahmin ediyorum. Ancak tüm bunlar, görmeyi hiç beklemediğim birini görmem ve gördüğümde de müthiş bir çığlık atmamla gerçekleşiyor.

"Siobhan! Hapishaneden arkadaşımı kasabın önünde durup bir mahalle sakiniyle konuşurken gördüğümde ağlıyorum. Beni görünce hemen konuşmayı kesip bana ve bebek arabasına doğru koşmaya başlıyor.

"Hey! Sürpriz!" diyor kollarını açıp beni kucaklamadan önce. Birbirimizi sıkarken, onu tekrar görmek harika bir duygu. En son birlikte olduğumuz zamankinden çok daha iyi görünüyor, gerçi ikimizin de hapishane üniforması giydiğini ve saç ve makyajımızın en az endişelendiğimiz şey olduğunu düşünürsek bu zor olmazdı. Ama şimdi geliyor gibi görünüyor, cildi ıslık ıslık, yeşil gözleri parlak ve parmaklıklar ardındaki çirkin kıyafetleri sayesinde daha önce pek fark etmemiş olsam da, açıkça iyi durumda.

"Burada ne işin var? Geleceğini söylediğini biliyorum ama ne zaman geleceğini bilmiyordum! Kucaklaşmamızdan ayrılırken söyledim.

"Biliyorum. Yola çıktığımı söyleyecektim ama sonra sana sürpriz yapmaya karar verdim," diyor Siobhan bana genişçe gülümseyerek. 'Buranın küçük bir köy olduğunu düşündüm, bu yüzden planım yerlilerden birine nerede yaşadığınızı sormak ve sonra evinizde size sürpriz yapmaktı. Ama önce sen beni buldun!

"Buna inanamıyorum! Gerçekten şok olmuş bir şekilde ama iyi anlamda söylüyorum. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

"Kim varmış burada? Siobhan dikkatini benden çocuk arabasındaki küçük kıza çevirirken şöyle diyor. "Sen Evelyn olmalısın. Aman Tanrım, ne kadar da tatlısın!

Bir yandan Siobhan'ın bebeğimle ilgilenmesini izlerken, bir yandan da Arberness'e gelip ziyaret etmesinin sorun olup olmadığını sorduktan hemen sonra gelmesine inanamayarak başımı sallıyorum. Ama artık burada ve onunla hasret gidermek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden ikimize de birer fincan çay yapabileceğim eve gitmeyi öneriyorum.

"Çay mı? Bunca yolu seninle çay içmek için gelmedim. Lütfen bana köyünüzde bir bar olduğunu söyleyin.'

Siobhan, Arberness'te gerçekten de bir pub olduğunu söylemeden önce etrafta alkol servisi yapan bir yer işareti ararken gülüyorum.

"Harika, o zaman gidelim!" diye öneriyor. "Bebekleri bara götürebiliriz, değil mi?"

Siobhan bebek arabasını itmeye gönüllü olunca "Elbette," diyorum ve böylece köyün sosyal merkezi olan The King's Head'e doğru yola çıkıyoruz. Oraya vardığımızda Siobhan içecekleri almaya giderken ben de köşede bir masa buluyorum. Ona sadece bir kadeh şarap içeceğimi söylememe rağmen, elinde dolu bir şişeyle geri döndü.

"Şerefe dostum!" diyor ikimize de birer kadeh doldurduktan sonra ve kadehleri tokuşturuyoruz. İlk yudumumu alırken, bunun beklediğim gibi bir hafta içi öğleden sonrası olmadığını düşünüyorum. Ayrıca Doktor Andrews'un bana yazdığı ilaçları kullanırken alkol almamam gerektiğini söylediğini de düşünüyorum ama ilaçlara daha yeni başladığımı düşünürsek bu konuda çok fazla endişelenmeme gerek yok. Ayrıca, sadece bir kadeh içeğim. Mantıklı davranacağım. Zaten öyle olmalıyım çünkü Evelyn bizimle.

En azından plan buydu.

Ne yazık ki Siobhan'la sohbet ettikçe, bir ya da iki kadehte durmanın benim için daha da zorlaşacağını şimdiden söyleyebilirim. Siobhan bara bir kez daha gitmeyi önerdiğinde ve bana bir içki daha getirmek için yerinden kalktığında hayır demediğimde durmakta ne kadar zorlandığımı anlıyorum. Ama siparişini izlerken endişeliyim çünkü bugün eve döndüğümde işlerin zorlaşacağını şimdiden farkındayım. Çünkü Tomlin, Siobhan'ın ziyaretime gelmesine izin vermem fikrinden hoşnut değildi ve sabıka kaydını evde ve bebeğimin yanında bulunmaması için iyi bir neden olarak gösteriyordu. Ona her şeyin yolunda gideceğine dair güvence verdim, ama bu şekilde ayrıldığımıza göre sanırım böyle bir şeyin olmayacağını düşündü. Siobhan artık burada, bu yüzden ona kalacak başka bir yer bulmasını söyleyemem. Ancak, gerekirse ona hatırlatmaktan mutluluk duyacağım gibi, endişelenecek bir şey yok çünkü o zararsız, en azından eski patronu olmayan herkes için. Evet, onu öldürmeye çalıştı ama bunun için cezasını çekti.

O bizim için bir tehlike
değil. O benim
arkadaşım.

Ya da en azından ben buna inanıyorum.

ON DÖRT

TOMLIN

Eski dostum Ian'ın Fern'i arama çalışmalarında kritik bir ilerleme kaydettiği haberi özel hayatımda harikalar yarattı. Alice'e böyle güzel bir haber vermek aramızdaki bazı farklılıkların giderilmesine ve aramızdaki gerginliğin azalmasına yardımcı oldu. Bunun aynı zamanda iş hayatımı da iyileştirmek için uzun bir yol kat edebileceğini biliyorum, bu yüzden Alice'in Fern'i herkesten önce bulabilmemiz için beni olayları gizli tutmaya ikna etmesi biraz sinir bozucu.

İşleri neden bu şekilde yapmak istediğini anlıyorum ama herkesin arkanızdan dedikodu yaptığı ve size ya sempati ya da tiksintiyle baktığı bir yerde her gün işe giden kişi de o değil. Polis teşkilatındaki tüm meslektaşlarım Fern'i en başta kaybedenin ben olduğumu biliyor, bu yüzden ofisime gidip onu tekrar bularak kendimi affettirdiğimi söylemekten daha çok istediğim bir şey yok. Ne yazık ki bunu henüz yapamam çünkü Alice'e bir sonraki hamlemizi yapmadan önce Ian'ın Fern'e yaklaşmasına izin vereceğime dair söz verdim. Ayrıca Fern'in davasından alınıp daha küçük, daha önemsiz soruşturmalara atandığım için, bunca zamandır gizlice yapmamam gereken bir şey üzerinde çalıştığımı açıklamam büyük şüpheyandıracaktır. Ayrıca, Fern ilk kaçtığında üstlerimin bana nasıl davrandığını düşünürsek, onlara iyi haberler vermek ve hiçbir şey yapmadıkları halde tüm övgüyü onların almasına izin vermek istediğimden emin değilim.

Bir dedektif olarak fedakârlık yapmaya alışkınım - bu iş tamamen başka şeyleri kendinden önce düşünmekle ilgili ve bu da bunun bir başka örneği. Sanırım uzun vadede buna değecek çünkü Fern'i yakaladığımızda, tüm övgüleri ve saygıyı o zaman alacağım ve itibarımı kurtaracağım, yani

Bu sadece gecikmiş bir haz. Erteleyerek Alice'in de beni biraz daha sevmesini sağlayacağım, böylece sonunda buna değecek. O zamana kadar, kariyerinin en büyük davasını batıran aptal dedektif olarak bilinmeye devam edeceğim.

Yine de bunun beni çok uzun süre üzmesine izin vermeyeceğim çünkü son vardiyamdan eve dönüyorum ve yanımdaki yolcu koltuğunda Çin paket servisi ile dolu bir çanta var. Lezzetli ikramlarla dolu çantadan gelen aroma tat alma tomurcuklarımı karıncalandırıyor ve onunla ön kapıdan içeri girdiğimde Alice'e de aynısını yapacağını biliyorum. Bu akşam yememiz için şahane bir sürpriz hazırladığımdan haberi yok ama ikimizin de yemek pişirmek zorunda olmamıza pek aldırmayacağını hissediyorum. Biraz şansla, Evelyn'i bir süreliğine beşiğine yerleştirebiliriz ve bu da birlikte oturup yemeğimizin tadını çıkarmamıza ve diğerinin gününü yakalamamıza izin verir.

Arayı kapatacak çok şey olmalı.

Benim işle ilgili anlatacak birkaç hikâyem olsa da Alice'in de konuşacak birkaç şeyi olacağını biliyorum çünkü bu öğleden sonra doktor randevusuna gitmesi gerekiyordu. Ruh sağlığını konuşmak konusunda isteksiz olduğunu biliyorum ama eminim ki sözünde durdu ve randevusuna gitti. Bunu yaptığı için kendini daha iyi hissettiğinden de eminim. Birine açılmak her zaman iyidir ve birkaç dakika sonra ön kapıdan içeri girdiğimde Alice'in çok daha sakın hissedeceğini umuyorum.

Arberness'in merkezinden geçiyordum ve telefonum çaldığında neredeyse eve varmıştım. Kaşlarımı çatıyorum çünkü benimle iletişime geçmeye çalışan kişinin aramasını beklemiyordum. Arayan köy barının sahibi Ken'di ve her ne kadar dostça ilişkilerimiz olsa da beni genellikle durup dururken aramazdı. Numaram onda var çünkü bir keresinde ona köyde çok fazla insan tanımadığımı söylemiştim ve o da belli ki bana acıdı ve bir ara bir araya gelebilmek için numaramı istedi. Bu henüz gerçekleşmedi ve buluşma zamanı geldiğinde bile, bunun onun barında olacağını varsaydım çünkü buralarda iki erkeğin gidebileceği başka bir yer yok, bu da aslında barda satın alacağım tüm içkilerle buluşmamızdan kar edeceği anlamına geliyor. Tabii bedava içmeme izin vermeyecekse, ki bu eğlenceli olabilir ama ertesi sabah o kadar da eğlenceli olmayabilir.

"Hey, Ken, iyi misin? Eller serbest sistemimi kullanarak aramayı bağlarken söylüyorum.

"Oh, merhaba dedektif," diyor Ken ve profesyonel iş unvanımı kullanması bana bunun hiç de dostça bir arama olmayabileceğini söylüyor. Ona bu köyde henüz çok fazla arkadaşım olmadığını söylesem de, bu buradaki herkesin kim olduğumu ve ne iş yaptığımı zaten çok iyi bilmediği anlamına gelmiyordu. Belki de buradaki arkadaş eksikliğimin asıl nedeni, birçoğunun Fern'in kaçmasına izin verdiğim için beni suçlamasıdır.

"Ne oldu?

'Aradım çünkü bir konuda biraz endişeliyim. Eminim önemli bir şey değildir, ama buraya gelip kontrol etmeniz gerekebilir diye size söylemem gerektiğini düşündüm.

"Neden bahsediyorsun sen?" diyorum, artık bu köyde olmaması gereken başka bir şey olduğu için endişeleniyorum.

"Alice arıyor. Barda." "Ne?

"Ve yanında Evelyn var.

"Orada ne işi var? Evde olduğunu sanıyordum.'

"Burada bir arkadaşıyla birlikte.

"Kim?

"Siobhan adında bir bayan.

İsmi hemen tanıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Alice'in hapishaneden arkadaşı. Bir adamı öldürmeye çalışan kişi. Gelebileceğini duymuştum ama bu kadar erken değil ve ayrıca Alice'e bizimle kalmasını ve Evelyn'in etrafında olmasını istemediğimi söylediğimde oldukça açık olduğumu sanıyordum.

"Çok hoş görünüyor," diye devam ediyor Ken.

"Sadece..." "Ne?

'Alice ve Siobhan oldukça fazla içiyorlar. Küçük Evelyn de buradayken, eve sağ salım dönebileceklerinden emin olmak için bir kontrol edeyim dedim.

Alice'in Siobhan ile buluştuğunu duymak yeterince kötüydü ama ikisi de sarhoştu!

Barda küçük bir çocukla birlikte cinayete teşebbüs etmiş biriyle alkol almak... Ona ne oldu böyle? Hangi dünyada bunun iyi bir fikir olduğunu düşünebilir ki, üstelik küçük bir çocuğun vasisi iken? Olan biten her şey yüzünden kendinde olmadığını biliyordum ama Alice'ten bunu beklemezdim.

Sorumsuzluktan bahsediyoruz.

"Yola çıkıyorum," diyorum bara doğru ilerlerken.

Oraya vardığımda hemen arabamı bırakıp içeri koşuyorum. Bara girdikten sonra Alice'i fark etmem uzun sürmüyor çünkü onu bulmak zor değil.

Köşede yüksek sesle şarkı söyleyen o.

Belli ki çok içmiş. Ona doğru koşuyorum, masadaki şarap kadehlerine ve bebek arabasındaki Evelyn'e bakıyorum. Siobhan'ı da görüyorum ve henüz resmi olarak tanışmamış olsak da, onun üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakamayacağımı hissediyorum.

Alice. Ne yapıyorsun?' Diye soruyorum ve kız arkadaşım beni görünce afallamış görünüyor. Yine de burada olduğumu öğrenince gülümsüyor ve bana bir içki alıp ona katılmamı söylüyor.

"Evelyn'i eve götürüyorum," diyorum bebek arabasını sahiplenirken. 'En son ne zaman beslendi? Ne zamandır buradasın?

Alice bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ve sonra beni Siobhan'la tanıştırmaya çalışıyor, o da bana kocaman bir gülümseme gösterip elini uzatıyor ama ben ikisini de görmezden geliyorum çünkü bir bebekten sorumluyken bu kadar çok içtikleri için onlara çok kızgıyım. Alice çok sarhoş görünüyor ve sesi çok sarhoş geliyor, masanın üzerinde şarap bardağının yanında duran eczaneden aldığı küçük çantayı fark ettiğimde durum daha da kötüleşiyor.

"Bu da ne? Doktor sana bir şey mi yazdı? Diyorum ama Alice sadece omuz silkiyor. Hapları kontrol ediyorum ve kontrol ettiğimde, doktor bir sorun olduğunu düşünmediği sürece bunların önerilmeyeceğini biliyorum. İlaçları almış olması iyi bir şey ama faydalarının görülebilmesi için alkolle karıştırılmaması gerektiğine eminim.

"Hadi gel. Kal ve biraz eğlen,' diyor Alice ama Ken masaya yaklaşırken onu görmezden geliyorum.

"Çok fazla içtiği belliyken neden ona servis yapmaya devam ettiniz? Ona soruyorum, ama o sadece özür diliyor ve bütün öğleden sonra barda servis yapan kişinin kendisi olmadığını söylüyor.

Bebek arabasını alıp gitmek istediğimi fark eden Alice ayağa kalkmaya çalışıyor ama tökezliyor ve dengesini sağlamaya çalışırken içkisini deviriyor. Bardaki herkes şimdi ona bakıyor, bu yüzden sesimi alçaltıp ortağıma fısıldıyorum.

'Olay çıkarıyorsun. Eve gitme vakti geldi' diyorum ama Alice'in buna hiç tahammülü yok ve kollarını bana doğru uzatıyor.

Siobhan şarabını yudumlayıp olanları izlerken bana 'Bebeğimi bana ver' diyor.

Alice'in 'bebeğim' *derkenki* tonlamasından hemen bir sorun olduğunu sezdim. İsteyeceğim son şey, bana ve buradaki herkese Evelyn'in babası olmadığını ve teknik olarak onu eve götürmeye pek hakkım olmadığını hatırlatması.

"Alice, hadi ama. Eğer kalıp arkadaşınla içmek istiyorsan sorun değil, ama sarhoşsan Evelyn burada olmamalı,' diyorum ona, bunun adil olduğunu umarak.

Ama öyle görünmüyor.

Alice çocuk arabasına uzanmadan önce tekrar, "Onu bana ver," diyor. Birkaç dakika önce kendisinin bile zar zor ayağa kalkabildiği düşünülürse, küçük kızı kucağına alma fikrinden pek hoşlanmadığım için arabayı uzaklaştırıyorum. Ama Alice Evelyn'i benden geri almaya çalışmaktan vazgeçmiyor ve tekrar bebek arabasına uzanıyor, ancak bu ikinci seferde neredeyse dengesini kaybediyor, bu da sadece şu anki durumunda bir bebekten sorumlu olmasının ne kadar uygun olmadığı konusundaki fikrimi pekiştiriyor.

"Şu haline bak! Zar zor ayağa kalkabiliyorsun! Evelyn muhtemelen şu anda senden daha iyi yürüyebilir! Alice'i herkesin içinde utandırmak niyetinde olmadığını, sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi söylediğimi belirtiyorum. "Onu düşürmeden önce rahat bırak!

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Alice yorumlarımı iyi karşılamıyor ve sosyal bir ortamda ikimizin de yararına olmayacak çok garip bir tartışmanın eşiğindeymişiz gibi görünüyor. Ta ki Ken devreye girip, onlarca yıldır bu mekânda tartışmaları ayıran bir bar sahibinin tüm beceri ve deneyimiyle tartışmaya ustalıklı dâhil olana kadar.

Alice'e günün bu saatinde bebeklerin bara girmesine gerçekten izin verilmediğini söylüyor, bu bana çok yardımcı oluyor ve aynı zamanda tüm bu olayın sadece Evelyn'i sarhoş annesinden uzaklaştırmak istememle ilgili olmasını engelliyor. Ayrıca Alice ve Siobhan'a yiyecek bir şeyler sipariş etmelerini öneriyor çünkü şu anda aç olmalılar, bu da onlara tamamen içmeyi bırakmalarını söylemeden alkolü emmeleri için bir şeye ihtiyaçları olduğunu söylemenin kibar bir yolu.

Arabamda soğumakta olan Çin paket servisinden bahsetmemeye karar veriyorum; bu gece partnerimle güzel bir yemek yeme konsepti çoktan kayboldu. Siobhan aç olduğundan bahsediyor ve Alice yemek fikrine ısınıyor gibi görünüyor. Ken ona, bakması gereken bir bebek olmadan rahatlayabileceğini söyleyerek bu fikri daha da cazip hale getiriyor

Şimdi burada olduğuma göre, bana dönüp bu gece çok fazla içki içmemelerini sağlayacağını fısıldamadan önce.

Alice'in sakinleşmesiyle çıkış yapmak için iyi bir zaman gibi görünüyor, bu yüzden ona evde görüşeceğimizi söyledikten sonra bebek arabasındaki Evelyn ile kapıya yöneliyorum.

Barın dışına çıktığımda, bu gecenin biraz karmakarışık bir hale dönüştüğünü ve şimdilik her şey yolunda olsa da, bunun henüz bitmediğini fark ediyorum. Alice eve döndüğünde muhtemelen tartışacağız ve eğer Siobhan da onunla birlikte geceyi geçirecek bir yer arıyorsa daha da çok tartışacağız.

Evelyn'e bakarken, bu duruma düşmem için ne kadar çok çılgınca şey olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

Tıpkı Alice gibi, benim de pek çok sorunum Fern'den kaynaklanıyor.

Tek umudum Fern'in şu anda kendi başına bir sürü sorunu olması.

En azından bu bir çeşit adalet olurdu. Ama öyle mi?

ON BEŞ

FERN

Çözülmesi imkansız gibi görünen bir sorununuz olduğunda hayat çok zor olabilir. Ancak böyle bir soruna çözüm bulduğunuzda hayat şaşırtıcı derecede kolay görünebilir. Bugün bir sorunu çözdüğüm için yüzümde kocaman bir gülümseme var. Ve sanırım bunun sonucunda hayat ileride çok daha kolaylaşacak.

Drew'in offshore hesabındaki paraya yeni adıma çekmeden ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, Allah korusun birileri bunu görmemeliydi. Aklıma komşum Victoria'dan bana bir iyilik yapmasını isteyebileceğim fikri gelmişti ama onu deneyene kadar kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum.

Bu öğleden sonra yaptığım şey buydu.

O da evet dedi.

Konuyu hak ettiği kadar hassas bir şekilde açarak Victoria'ya, erişmeye hakkım olan bir para olduğunu ancak bu paranın gizli kalması gereken bir para olduğunu anlatabildim. Komşumun geçmişten gelen insanlardan uzak durma ve dikkat çekmemek için gerçek bir nedene sahip olma deneyimine dayanarak, Victoria'nın parayı benim için hesabına çekip çekemeyeceğini sordum ve eğer çekebilirse, bunu onun için değerli kılmaya hazır olduğumu söyledim.

Şaşırtıcı bir şekilde, Victoria ben ona yardımı için vermek istediğim rakamdan bile bahsetmeden evet dedi, ancak onu tanıdığımdan beri ne kadar ilgili ve özenli olduğuna dayanarak planıma hemen katılacağını neredeyse biliyordum. Paranın gerçekte nereden geleceği ve neden onun yardımına ihtiyacım olduğu konusunda çok fazla ayrıntıya girmemi istemeyen Victoria, hazır olduğumda parayı göndermem için banka hesap bilgilerini vereceğini söyledi.

Bir an sadece ona sorduğum için değil, aynı zamanda her şey hakkında ne kadar iyi davrandığı için inanılmaz derecede suçlu hissettiğim bir an vardı, çünkü en derin korkularım gerçekleştiyse ve polis bu hesabı izliyorsa, çok kötü bir şeye karışmanın eşiğindeydi. Dedektifler tam olarak kim olduğunu ve bana neden yardım ettiğini öğrenmek için onun peşine düşecekti. Onlar Victoria'yı bulmadan önce kaçma fırsatım olsa da, onu açıklama yapmak zorunda bırakacaktım. Onlara aranan bir suçlu olduğumu bilmediğini söyleyebilirdi ve gerçek de buydu, ama ona inanırlar mıydı?

Masum ve son derece yardımsever bir arkadaşımı, kendisi için iyi sonuçlanmayabilecek olası bir polis soruşturmasına mahkum etmeyi düşünmek istemiyorum, bu yüzden artık bunu düşünmeyeceğim. Başka seçeneğim yok. Bu paraya ihtiyacım var ve Victoria bana yardım etmeyi teklif etti, muhtemelen bu işlemin tamamen uygun olmayabileceği varsayımından dolayı, meraklı olmayarak ve herhangi bir soru sormayarak kendini riske attı, ancak bana yardım etmekten mutluluk duyuyor ve özellikle de bu süreçte kendisi de biraz para kazanabilirse.

İki arkadaş birbirine yardım ediyor. Hepsi bu kadar. Ayrıca, tüm bunların artı ve eksileri hakkında endişelenmek için artık çok geç.

Bunun nedeni paranın şu anda transfer ediliyor olmasıdır.

Daha önce Victoria ile dizüstü bilgisayarımın başına oturduk ve birlikte parayı Drew'in hesabından onun hesabına aktarmak için gerekenleri yaptık. Offshore hesabın hüküm ve koşullarına göre, paranın alıcının bankasında görünmesi yirmi dört saate kadar sürebilir, bu da aradığım anlık tatmini tam olarak elde edemediğim anlamına geliyor. Bu aynı zamanda Victoria'ya çok fazla güvenmem gerektiği anlamına geliyor çünkü para hesabına yatana kadar yanında oturmak dışında, parayla birlikte ortadan kaybolmayacağına dair sözüne güvenmek zorundayım.

Bunu yapacağına inanmıyorum çünkü bu hem beni hem de çok sevdiği belli olan Cecilia'yı mahvetmesi anlamına gelirdi. Her ihtimale karşı, bana yardım etmesi için ayırmak istediğim para miktarını artırmaya karar verdim. 500 Sterlin yerine 800 Sterlin yaptım, ki bu vazgeçmek istediğimden çok daha fazlaydı, ama kendim için elde ettiğim küçük servetin sadece bir kısmını ona vermek bana inanılmaz derecede ucuz geldi. Victoria bu teklifi reddetti ve eğer taşınırsam Cecilia ile iletişimde kalmam ve zaman zaman onu ziyaret etmem şartıyla yardım etmekten mutluluk duyacağını söyledi.

Ancak bunu yapacağıma söz vermekle kalmayıp, bunun karşılığını fazlasıyla alacağını da açıkça belirttim ve Victoria dairemnden ayrılırken, tek yapması gerekenin pazarlığın kendisine düşen kısmına sadık kalmak olduğunu ve ertesi gün 800 sterlin daha zengin olacağını çok iyi biliyordu.

Victoria dairemnden ayrılalı bir saat oldu ve ben bu süre içinde ne yaptım?

Ön kapımın önünde durup komşumun eşyalarını toplayıp eski kocamın tüm parasını alıp gitmediğinden emin olmak için etrafı dinledim.

Ona güvenmek için çok fazla, ama birine güvenmekle aptal olmak arasında ince bir çizgi vardır. Günün sonunda, Victoria'yı sadece kısa bir süredir tanıyorum, bu yüzden başıma bela olabilir. Bundan şüpheliyim ama tetikte olmak zorundayım, bu yüzden para nihayet hesabına geçer geçmez gizlice kaçarak beni ortada bırakmayacağından emin oluyorum.

Bana yardımcı olan bir şey de, Drew'in hesabının para resmi olarak transfer edildiğinde e-posta hesabını bilgilendirecek olması, yani Victoria parayı aldığı anda haberim olacak. Bu faydalı, ancak aynı zamanda tam olarak ne zaman gerçekleştiğini bilmek istersem, bütün gece ayakta kalmam ve dizüstü bilgisayarımın ekranındaki sayfayı yenilemem gerektiği anlamına da geliyor. Bütün gece ayakta kalmak hayatımın bir döneminde sorun olabilirdi, ancak Cecilia tekrar süt için aç olduğunu bildirmek için ağlarken, şimdi bunu başarmakta zorlanmamı hissediyorum.

Uykusuz bir gece geliyor.

Bebeğimin giderek büyüyen açlığını giderdikten sonra, Victoria bankadan parayı çektiğinde neler olabileceğini düşünüyorum. Dünya bana açılacak ve buradan ayrılıp daha güzel bir yer kiralamakta özgür olacağım. Bu korkunç daireye bakarken buna inanmak zor ama yakında buradan çıkacağım. Yeterince uzakta olacağım ve hala tamir edilmemiş lanet olası damlayan musluğu dinlemek zorunda kalmayacağım. Ama çok uzağa gitmeyeceğim. Bu köyde kalmak istiyorum çünkü burası güzel ve artık burada iyi bir arkadaşım var. Victoria'nın harcamak için 800 sterlini olacak ve ben de buralarda takılıp kendine ne ısmarlayacağını görmekten mutlu olacağım.

Burada otururken yorgunlukla mücadele etmem gerektiğinin bilincinde olarak ve paranın henüz hareket edip etmediğini görmek için ara sıra ekranımı yenileyerek, Drew'in eski e-postalarından bazılarını göz atarak bu tekrarlayan rutini kırıyorum. Manchester'daki bir tıbbi gala ile ilgili bir e-postaya rastlayana kadar burada Alice ile ilgili olan her şeyi okuduğumu düşünüyorum. Tanıdım

Söz konusu olay Drew ile ilgili güzel bir anımla ilişkili olduğu için, ya da en azından Alice'e gönderdiği e-postayı okuyana kadar öyleydi. İşte o zaman sahip olduğum hatıra anında lekeleniyor ve bu gece banka hesabını kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımın başında oturuyor olmama rağmen, kendimi şimdilik tüm bunları unutmuş ve bunun yerine ortaya çıkardığım başka bir yalana odaklanmış buluyorum.

Bu tıbbi galadan bu yana olanları göz önünde bulundurduğumda, Drew'un başka bir vesileyle güvenime ihanet etmesine belki de şaşırmamalıyım, ancak ölmüş olmasına rağmen hala canım yanıyor. Söz konusu geceyi düşündüğümde, yaptığım her şeye ve bu yüzden içinde bulunduğum duruma rağmen, muhteşem intikam planımı düşündüğümde aklıma gelen sadece dört kelime olduğunu hissediyorum.

Buna değdi.

ON ALTI

FERN

İKİ YIL ÖNCE, TIBBİ GALA

Yatak odasındaki aynada yansımamı inceliyorum ve önümüzdeki akşam için olabildiğince iyi göründüğümü hissediyorum. Saçlarımı ve tırnaklarımı daha önce yaptırmıştım ve bu gece için yeni bir elbise de almıştım. Koyu renk saçlarımı kıvrarak görünümümü değiştirdim ve göz farı konusunda biraz aşırıya kaçtım. Denedim ve etkisini oldukça beğendim, ekstra makyajın gözlerimi gerçekten vurguladığını hissediyorum.

Genel olarak, kısa süre içinde kendimin en iyi versiyonunu sunmaya hazırım. Kendimi göz alıcı bir doktor eşi gibi hissediyorum ve öyle görünüyorum.

Eminim doktorun kendisi de onaylayacaktır.

"Neredeyse hazır mısın? Şarap kadehimi elime alıp bir yudum almadan önce Drew'a sesleniyorum ve kadehin kenarında yarım daire şeklinde kırmızı bir ruj izi bıraktığımı fark ediyorum. Makyajımı tazelememe gerek yok çünkü istediğim etki buydu: bolca kırmızı. Ve bir kısmı bu gece dudaklarımın değdiği her şeye bulaşacak çünkü her zaman olduğu gibi iz bırakmayı seviyorum. Drew bana cevap vermedi ama bunun nedeni evde müzik çalıyor olması olabilir ve ben de çantamın içindekileri karıştırıp ihtiyacım olan her şeyin orada olduğundan emin olurken bunun üzerinde çok fazla düşünmüyorum. Birkaç makyaj aksesuarı dışında taşımam gereken fazla bir şey yok. Drew taksi için cüzdanını alacak ama bu geceki mekâna vardığımızda içkiler bedava olacak, bu da çok kullanışlı ve ben çok açık barda kendinizi şımartmayı planlayın.

Drew muhtemelen banyo aynasında kendi yansımasına hayranlıkla bakmayı, saçını taramayı ve smokinindeki papyonu ayarlamayı bitirirken, bu Cuma gecesi ikimizin de kendimizi güzelleştirmemizin nedenini düşünüyorum. Tıbbi bir galaya katılacağız; Manchester bölgesindeki en iyi doktorları yeme, içme, ağ kurma ve şehirdeki çeşitli değerli amaçlar için acilen ihtiyaç duyulan bazı fonları toplama gecesi için bir araya getiren büyük ve gösterişli bir yardım etkinliği. Doktorların kendilerinden eşlerine kadar her türden ilginç insanla dolu bir odada olmak harika olacak. Ayrıca geri verdiğimiz hissetmek de güzel olacak çünkü hepimiz açık artırmada çeşitli ürünlere teklif verirken hayır işleri için on binlerce pound toplamalıyız.

Etkinliğin web sitesine daha önce bir göz attım ve daha sonra teklif verme fırsatı bulacağımız bazı şeyleri gördüm ve şimdiden gözüme kestirdim

onlardan birinde. İskoçya'nın dağlık bölgesinde beş yıldızlı bir otelde iki gecelik bir konaklama ve bu kaçamağın tadını Drew ile birlikte çıkarmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Bizi şimdiden görebiliyorum, loch'larda dolaşıp muhteşem dağların önünde selfie çektikten sonra pelüş otele dönüp kükreyen bir ateşin başında otururken ve üzerimizde kabarık sabahlıklardan başka bir şey yokken ve oda servisinden yeni gelen şampanyayı yudumlarken. Otelde konaklamayı kazanmak için fazla para ödememiz gerekeceğini tahmin ediyorum, ancak bu açık artırmaların tüm amacı da bu zaten - parası olan insanların iyi bir amaç uğruna paralarından vazgeçmeleri. Bu da ödülü kazanmayı daha da güzelleştirecektir; otel konaklaması için teklif veren bizler, harcadığımız paranın yakınlardaki bir hastanede yeni tıbbi ekipman için ödendiğini görebiliriz ve bu her kuruşuna değer.

Çantamı kontrol etmeyi bitirdiğimde, Drew ve benim hayır işleri için zaten çok şey yaptığımızı ama her zaman daha fazlasını yapabileceğimizi düşünüyorum. Bu akşamki galaya katılmak ve bağış topladığımız bazı harika amaçlar hakkında bilgi edinmek için sabırsızlanıyorum, tabii bir yandan da şampanyanın tadını çıkarıp birkaç kanepede atıştıracağım. Çalışmayı bırakıp tam teşekküllü bir ev hanımı olduktan sonra, bu gibi etkinlikler benim için yakın arkadaş çevrem dışında sosyalleşmek için bir şans. Bu yüzden onları dört gözle bekliyorum, beni normalde olduğundan biraz daha fazla evden dışarı çıkarıyor, ayrıca alkol etkisini gösterdiğinde ve herkes kendini bıraktığında bu etkinlikler gerçekten çok eğlenceli oluyor.

İyi giyimli, iyi maaşlı ve iyi huylu bir grup insanla kaynaşma fırsatını kim sevmez ki?

Drew! Taksi bir dakika içinde burada olacak. Neredeyse hazır mısın? Sesleniyorum ama banyodan hala cevap gelmiyor, ben de müziği kapatıyorum, belki bana cevap veriyordur ve ben onu duyamıyorumdur diye. Ev sessiz ve şimdi biraz endişelenmeye başlıyorum, bu yüzden kocamın iyi olup olmadığını kontrol etmek için banyoya giriyorum. Lavabonun üzerinde durmuş cep telefonuna baktığını gördüm.

"Hey, seninle konuşuyordum," diyorum, Drew'un neden böyle bir hayal içinde görüldüğüne şaşırarak. "Hazır mısın? Bir dakika içinde gitmemiz gerekiyor."

Drew sonunda beni kabul ediyor, muhtemelen yanında durduğum için başka şansı olmadığı için, ama kabul ettiğinde de haberler iyi değil.

"Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim," diyor ve bir an için ne söyleyeceği konusunda endişeye kapılıyorum.

"Ne oldu? Yeni aldığım ve çok pahalı olan elbisemin içinde gergin bir şekilde durmuş, siyah-beyaz elbisesi içindeki gösterişli ortağıma bakarak

soruyorum

Smokin.

Yanlış anlamışım. Bu gece ortakların davetli olduğunu sanıyordum ama değillermiş. Gerçekten üzgünüm ama benimle galaya gelemezsin.

Bir yanım Drew'un itirafının aslında çok ciddi bir şey olmadığı için rahatladı. Ama diğer yarım da boşu boşuna giyinip süslendiğim ve heyecanlandığım için çok sinirli.

"Ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Üzgünüm, hayır. Davetiyeyi iki kez kontrol ettim ve sadece tıp uzmanları, yani eşler hariç. Gerçekten üzgünüm, daha dikkatli kontrol etmeliydim.

Bunu duymak sinir bozucu ama Drew'un bu konuda çok utangaç görüldüğünü de görebiliyorum, bu yüzden ona karşı çok sert olamayacağımı hissediyorum çünkü bu gerçek bir hataydı. Ancak bu, bu gece ne yapacağım sorununu çözmiyor. Ta ki Drew bir öneride bulunana kadar.

"Neden arkadaşlarından birini arayıp bir şeyler içmeye gitmek isteyip istemediklerini sormuyorsun?" diyor. 'Claire, belki? Bir hiç uğruna bu kadar süslenip püslenmek senin için utanç verici.

"Claire bu hafta sonu yok. Ayrıca, bir arkadaşım ile içki içmeye gitmek istemiyorum. Seninle bir şeyler içmek istiyorum.'

Böyle bir şey söylemenin Drew'un beni yanlışlıkla bir yere davet ettiği için duyduğu suçluluk duygusuna yardımcı olmayacağını biliyorum ama yine de gidip söyledim. Yine de bunun tek nedeni, onun arkadaşlığında güzel bir akşam geçirmeyi gerçekten dört gözle beklediğimi bilmesini istememdi.

"Gerçekten üzgünüm," diyor tekrar. 'Keşke sen de gelebilseydin. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum. Önümüzdeki Cuma gecesi birlikte bir gece geçireceğiz, sadece ikimiz. Akşam yemeği ve içki. Belki bir otelde de kalabiliriz. Ne dersin?"

Kulağa hoş geliyor, bu yüzden evet diyorum, ama yine de bu gece evde yalnız kalacağım gerçeğini değiştirmiyor, gidecek hiçbir yerim olmadan giyinip kuşanıyorum.

'Neden paket servis almıyorsun? Şu yeni pizzacının menüsü mutfaktaki çekmecedeyim," diyor Drew aynadaki yansımasını kontrol etmeye geri dönmenden önce. Ellerini siyah saçlarında gezdirirken, onunla gelmediğim için ilk başta düşündüğü kadar hayal kırıklığına uğramadığı izlenimine kapılıyorum. Neden böyle bir şüpheye kapıldığımı bilmiyorum ama evden çıkmaya hazırlanırken gözlerimi ondan ayırmadığımda, bu konuda olması gerekenden çok daha mutlu görüldüğünü kesinlikle görebiliyorum.

"Yani kendi başına mı gideceksin? Ceketini ve anahtarlarını alırken ona soruyorum. "Eğleneceğini düşünüyor musun?"

"Gitmek zorundayım çünkü LCV yaptım," diyor bana. 'Orada adımın yazılı olduğu bir isimlik olacak, böylece son dakikada gelemesem anlarlar. Kabalık etmek istemem. Ve orada birkaç doktor tanıyorum, bu yüzden sorun olmayacak.

Drew'un neşeli cevabı, bir sürü doktor meslektaşıyla sarhoş olmaya giderken beni yalnız bırakma konusunda bu kadar rahat olmaması gerektiğini hatırladığında kısa kesiliyor, bu yüzden bana az önce verdiği cevabı uzatıyor.

'Seni özleyeceğim,' diyor. 'Elimden geldiğince çabuk döneceğim, ama bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Geç kalabilirim. Ben olsam beklemezdim. Taksiyle eve döndüğümde sana mesaj atarım. Tamam mı? Seni seviyorum!'

Drew dudaklarıma bir öpücük konduruyor, daha önce ruj sürmek için uzun zaman harcadığım dudaklarıma. Geri çekilirken dudaklarının bir an öncesine göre biraz daha kırmızı olduğunu görüyorum. Ama kapıya yönelirken bunu umursamıyor ve bana bir el salladıktan sonra gidiyor.

Pencereye gidiyorum ve uzaklaşmadan önce onu bekleyen taksinin arkasına binerken izliyorum. Şimdi bu elbisenin içinde dururken kendimi aptal gibi hissediyorum, o yüzden gidip üstümü değiştirmeliyim. Midemin çukurundaki batma hissi, bu kadar pratik bir şey yapmamı engelliyor. Bunun yerine, çok pratik olmayan bir şey yapma fikrini düşünmeye başlıyorum.

Telefonumu elime alıyorum ama Drew'in önerisinin aksine, paket servis için aramıyorum. Aslında bir taksi çağırıyorum ve taksi geldiğinde beni bu akşamki galanın yapılacağı yere götürmesini istiyorum. Bunun nedeni derinlerde yatan bir korkum ve bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olma ihtiyacım.

Drew'in beni aldatmasından hep korkmuşumdur.

Ya bu gece gerçekten yaptığı şey buysa?

Taksi siparişi verildikten sonra kendime aşırı tepki gösterdiğimi ve kocamın dürüst davrandığını söylemeye çalışıyorum. Onu daha önce hiç yalan söylerken yakalamamıştım, bu yüzden gala davetiyelerini karıştırdığına dair söylediklerine güvenmeliydim. Ama sonra aklıma eski bir üniversite arkadaşıyla mesajlaştığını öğrendiğim zaman geldi, çok çekici bir kadındı ve kocamla bu kadar çok mesajlaşmasına kesinlikle gerek yoktu. Drew bir şey olmadığını söyledi ve ben de sonunda ona inandım ama bir an için mükemmel evliliğimin ve mükemmel hayatımın

etrafımda çöküyor. Bu paranoyayı bir kenara bıraktığımı sanıyordum, ama sanırım bırakmamışım, çünkü şimdi evden çıkıyorum ve beni sözde davet edilmediğim galaya götürmek üzere az önce gelen taksiye doğru gidiyorum.

Şoför mekâna doğru ilerlerken, oraya vardığımda ne görmeyi umduğumu merak ediyorum. İdeal olan, ortalıkta tek bir eşin bile olmadığı bir sürü bekâr insanın birbirine karışmasıdır. Eğer durum buysa Drew bana doğruyu söylüyor demektir ve ben de erkeğimin hâlâ sadık olmasından dolayı mutlu bir şekilde eve dönebilirim. Oraya varana kadar bilemeyeceğim ve varana kadar da on beş dakikalık acı verici bir yolculuk olacak.

Taksi mekanın dışına park ettiğinde, gergin bir enkaz haline gelmiştim ve Drew bir grup doktorla sıkıcı iş konuları hakkında sohbet ederken kendimi aptal durumuna düşürüp utandırıp utandırmayacağımı merak ediyordum. Ancak taksiden iner inmez en kötü korkularım gerçekleşmeye başlıyor çünkü birkaç katılımcının içeriye doğru yürüdüğünü görüyorum ve çoğunun kollarında partnerleri var.

Bu çiftler için bir etkinlik değil. Drew kesinlikle bana yalan söylüyordu.

Ama bana başka ne hakkında yalan söylüyordu?

Burada kalırsam daha fazla cevap bulamayacağımı bildiğimden, içeri girip giremeyeceğimi ya da en azından Drew'un içeride olup olmadığını, muhtemelen kolunda orada olmaması gereken başka bir kadınla olup olmadığını öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ediyorum. Bu yüzden kapıya yaklaşıyorum ve yaklaştığımda elinde bir pano olan şık giyimli ve gülümseyen bir kadın görüyorum. Beni görünce adımı sordu.

Drew bana haftalar önce katılımımızı onayladığını söylediği için adımın davetli listesinde olduğunu umarak kadına kim olduğumu söylüyorum ve o da notlarını kontrol ediyor.

"Ah evet, Fern Devlin, sizi burada buldum. Doktor Drew Devlin ile birliktesiniz, değil mi?"

"Şey, hayır. Zaten içeride değil mi?"

Kadın kaşlarını çatıyor ve başını sallamadan önce listesini kontrol ediyor. "Hayır, o burada değil. Sizinle birlikte değil mi?"

Kesinlikle değil. Kadın bana garip garip bakarken, içimde dış görünüşümden çok daha kötü hissediyorum. Burada göz alıcı bir elbiseyle duruyor olabilirim ama kocam smokiniyle yanımda değil.

Peki bu gece nerede?

Ve daha da önemlisi, kiminle birlikte?

YEDİ

FERN

MEVCUT GÜN

Şu anda oturduğum daire o çökmekte olan galadan bir dünya uzakta. Bu akşamki görünüşüm de o akşamki görünüşümle taban tabana zıt, ancak o zamandan bu yana çok şey değişti. Değişen bir diğer şey de söz konusu geceye ve sonrasında yaşananlara bakışım. Drew'un Alice'e gönderdiği ve ona bir bahane uydurup galaya katılmaktan vazgeçeceğini, böylece onunla birlikte olabileceğini söylediği bu e-postayı gördükten sonra, artık o gece söylediği yalanların tüm boyutlarını biliyorum.

Bugün hâlâ o gece yaşananların kocamın büyük bir romantik jestinden başka bir şey olmadığını düşünüyorum. O galanın dışında sevgilim olmadan durmama ve kendimi aptal gibi hissetmeme rağmen işler hızla değişti. Gecenin sonunda her şey kurtulmuştu. Şimdi kendimi, elinde pano olan o kadının önünde durup kocamın içeride olup olmadığını sorduğum zamanki kadar aptal hissediyorum ve bunun nedeni de bana yine yalan söylendiğini öğrenmiş olmam.

Drew'in galada olmadığını öğrendikten sonra gitmekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu. Eve dönmeden önce kocamın cep telefonunu aradım çünkü cevap verdiğinde bana ne söylediğini görmenin ilginç olacağını düşündüm. Yalan söyleyip galada harika vakit geçirdiğini mi söyleyecekti, yoksa telaşlanıp evde oturup tek başına paket yemek yiyen sadık, itaatkâr ve naif bir eş olmam gerekirken neden onu kontrol ettiğimi mi merak edecekti? Drew telefonunu açmadığı için cevabımı alamadım ve bu da yaşadığım şok ve paranoyanın öfke ve hayal kırıklığına dönüşmesine neden oldu. Bu yüzden ona galada olmadığını bildiğimi ve bu gece tam olarak ne yaptığını bilmek istediğimi çünkü açıkça söylediği yerde olmadığını söylediğim bir sesli mesaj bırakma gibi muhtemelen tavsiye edilmeyen bir karar verdim. Sanırım o sesli mesajı, eğer beni aldatıyorsa boşanarak her şeyini elinden alacağıma dair bir uyarı ile bitirmiş bile olabilirim. Geriye dönüp baktığımda, durumumu ifşa etmem ve yalan söylediğini bildiğimi ona bildirmem pek mantıklı değildi, ancak üzgün ve öfkeliydim ve geçmişte ona karşı yapmaya eğilimli olduğum gibi, biraz aşırı tepki verdim.

Telefonuna o patlayıcı sesli mesajı bıraktıktan sonra, eve dönmek için taksiye binmekten başka çarem kalmamıştı ve oraya vardığımda sabırsızlıkla pencerenin önüne oturup Drew'un dönmesini bekledim, kafam her türlü korkutucu düşünceyle doluydu

düşünceler içinde bekledim. Evin önüne bir taksinin park ettiğini gördüğümde saat onu geçiyordu ve Drew araba yolundan aşağı indiğinde ben de ön kapıdaydım ve neler olduğunu öğrenmek istiyordum.

Anında özür diledi, ellerini önünde birleştirdi ve yüzünde çaresiz bir ifade ile bana sakın olmamı ve her şeyi açıklayabileceğini söyledi. Bunun en kötü korkularımın gerçekleştiği ve beni başka bir kadın için terk ettiğini söylediği kısım olacağını düşünerek, daha sonra duyduklarımınla çok şok oldum.

'Tamam, bu gece sana gerçeği söylemedim. Sürpriz olarak saklamaya çalışıyordum ama sanırım şimdi bilmen gerekiyor, işte burada. Aslında Manchester'da yeni açılan şu restoranda bize bir masa ayırtmaya gittim. Hani şu televizyonda beğendiğin şefin sahibi olduğu süper özel restoran.

"Ne?"

'Masamızı ayırtmak için son birkaç saattir restoranda kuyruktaydım. Doğum günün için rezervasyon yaptırarak sana sürpriz yapmak istedim çünkü gitmeyi çok istediğini söylediğini biliyorum ama şimdi bu gece neden yalan söylediğimi biliyorsun. Özür dilerim ama sadece romantik olmaya çalışıyordum.

Sadece romantik olmaya mı çalışıyorsun? Gerçekten mi?

"Neden restorana gitmek zorundaydın?" diye sordum. "Neden internetten rezervasyon yapmadınız?"

Drew, 'Web sitesi bu akşam erken saatlerde çöktü,' diye cevap verdi. 'Talep çok yüksekti sanırım. Daha sonra banyodayken telefonumdan rezervasyon yapmaya çalıştım ama ulaşamadım. Sonra internette birkaç kişinin yapılacak en iyi şeyin restorana gidip doğrudan rezervasyon yaptırmak olduğunu söylediğini gördüm, ben de öyle yaptım. Galaya davet edilmediğin hikayesini uydurdum ama gerçek şu ki ben de gitmedim. Size rezervasyon yaptırmaya gittim çünkü gitmeyi çok istediğinizi biliyordum ve masa bulmak neredeyse imkansızdı.

"Bize bir masa ayarladın mı? O zaman sormuştum, bu sözde hikayenin kanıtını görmek istiyordum.

"Evet," diyor Drew gülümseyerek. "Bize bir masa ayarladım.

Geriye dönüp baktığımda, Drew'in hikâyesinin ne kadar saçma olduğunu anlamalıydım. Ancak, o sırada onu aldatmasından çok korktuğum ve eve çok kötü haberlerle gelmesini beklediğim için, duyduklarımdan o kadar memnun olmuşum ki ona inanmıştım. Ayrıca, o kadar özlü ve tutarlı bir hikaye gibi görünüyordu ki, uydurulmuş olamazdı, değil mi? Aptal ben. Sonunda o kadar iyi bir yalan oldu ki

Bu geceye kadar buna hep inandım. Ama şimdi, bu e-postayı okuduktan sonra, o akşam gerçekten Alice ile birlikte olduğunu biliyorum.

Kahretsin, o zamanlar onun ilişkisini keşfetmeye çok yaklaştım. Belki de araştırmaya devam etseydim o gece her şeyi bitirebilirdim ve o zamandan beri olan her şey olmayabilirdi. Belki de Drew eve gelip bana Alice'ten bahsetseydi o zaman tüm kontrolümü kaybedip onu hemen orada öldürebilirdim. Eğer böyle bir şey olsaydı, kesinlikle o zamandan beri yaptığım gibi paçayı kurtaramazdım.

Drew'un ne kadar iyi bir yalancı olduğunu düşünürken, o geceden sonra bile yalanı beslemeye ve izlerini örtmeye devam etmek için hala yapması gereken işler olduğunu düşünüyorum. Şimdi bildiklerime göre, o gece bir restoranda masa ayırtmak için dışarı çıkmamıştı ama yine de birkaç hafta sonra orada yemek yemeye gittik. Yani koridordaki o gergin konuşmamızdan kısa bir süre sonra bir şekilde rezervasyon yaptırmayı başarmış olmalı. Belki de birkaç torpili vardı, orada bir tanıdığı ya da gidecek başka biri vardı ve onların yerini almak için fazladan ödeme yaptı. Böyle bir şeyi başaracak parası ve cazibesi vardı. Çok zeki olduğunu düşünmüş olmalı. Gerçekten de restorana gittiğimizde ve çok romantik bir akşam geçirdiğimizde, yemeğin ve öncesindeki tüm içkilerin tadını çıkardığımızda eminim öyleydi. Rezervasyonu yaptığı için ona kaç kez teşekkür ettiğimi ve ne kadar romantik olduğunu söylediğimde tüm iltifatlarımı nasıl minnetle kabul ettiğini düşündükçe kendimi çok aptal hissediyorum. *Ne çürük bir domuz.* O masada karşılıklı oturup el ele tutuştığımız süre boyunca eminim Alice'i ve ikimizle de görüşmekten nasıl kurtulduğunu düşünüyordu.

Artık onu düşünmek istemediğim için e-postayı kapattığımda, gelen kutusunda yeni bir mesaj olduğunu ve kısa süre önce yaptığım banka işlemiyle ilgili olduğunu fark ediyorum. Paranın Drew'un offshore hesabından çıktığını görüyorum. Bu da demek oluyor ki para şu anda Victoria'nın hesabında olmalı.

Yan odaya gidip kontrol edeyim mi?

Cidden bunu yapmak istiyorum ama sonra saate bakıyorum ve neredeyse gece yarısı olduğunu görüyorum, yani yattıysa onu uyandırma ihtimalim çok yüksek. Düşünceli yanım sabaha kadar beklememi söylüyor, ancak paranoyak yanım Victoria'nın tüm o parayı alıp kaçabileceğini hatırlatıyor ve genellikle paranoyak yanım kazanıyor.

Bu yüzden Cecilia'nın güvende olduğundan ve beşiğine yerleştiğinden emin olduktan sonra kapıya gidiyorum. Ön kapıdan çıkmak yerine arka kapıdan çıkmayı tercih ettim, böylece dışarı çıktığımda Victoria'nın dairesiyle benim dairem arasındaki küçük duvarın üzerinden bakabilecek ve

ışıklar açık mı diye bakıyorum. Var ve görünmediğimden emin olduğumda, Victoria'yı televizyonun ışığında kanepesinde otururken görüyorum. Onu çılgınca toparlanmak yerine hâlâ orada görmek içimi rahatlatıyor ve bana ihanet etmeyeceğinden emin oluyorum. Aynı zamanda onun için üzülüyorum çünkü orada tek başına otururken inanılmaz derecede yalnız görünüyor. O anda, Cecilia yanımda olduğu için her zamanki gibi minnettarım. Kaçarak yaşamak zor ama bebeğim bana devam etmem için motivasyon veriyor. Onun için mücadele ettiğim sürece asla pes etmeyeceğim.

Daireme döndüğümde beşiğin yanına uzanıyorum ve Cecilia'nın uyumasını izliyorum. Bunu yaparken Drew'u ve onun böyle büyülü bir anı nasıl olup da hiç yaşayamadığını düşünüyorum.

Eminim yine zamanı olsaydı beni o galaya götürürdü. Artık bunun için çok geç.

Karma gerçekten sihrini konuşturuyor sanırım.

Ama sonra kendimi huzursuz hissediyorum çünkü eğer karma diye bir şey gerçekten varsa, bu yakında başıma kötü bir şey geleceği anlamına mı geliyor?

Sanırım bunu hak ediyorum.

Alice kesinlikle öyle düşünürdü.

SEKİZ

ALICE

Uyandığımda oda dönüyor ve nerede olduğumu anlamam bir saniye sürüyor. Bulduğumda yatak odamda olduğumu görüyorum ki bu garip çünkü buraya geldiğimi hatırlamıyorum. Düşünüyorum da, en son Siobhan ve Evelyn ile barda olduğumu hatırlıyorum. Hapishaneden arkadaşımın ziyaret edebileceğini söyledikten sonra bu kadar çabuk Arberness'e gelmesine şaşırmıştım. Bebeğimle tanıştıktan sonra bir şeyler içmeyi teklif etti, ben de kabul ettim.

Peki ondan sonra ne oldu?

Geçici olarak bir elimi alnıma koyuyorum ama bu beynimdeki zonklamayı hafifletmiyor ve baş ağrımın yanı sıra biraz da mide bulantısıyla uğraşıyorum. Kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum ve burada yatıp bu bitkin halde çürümeye devam ettikçe bir soruya daha cevap bulmaya çalışıyorum.

Ne kadar içmem gerekti?

Vücudumdaki her hücre bana muhtemelen bunun gerçek cevabını bilmek istemediğimi söylüyor, bu yüzden daha fazla düşünmeye zahmet etmiyorum. Ama umutsuzca suya ihtiyacım olduğu için yataktan kalkmaya gittiğimde, akşamdan kalma mıyım yoksa hala sarhoş muyum tam olarak anlayamıyorum.

Tek söyleyebildiğim 'Urgh,' oldu. Başucumdaki masaya bakıyorum ve telefonumu orada görünce saati kontrol etmek için elime alıyorum. Gece yarısını geçmiş, bu da beni sakinleştirmiyor, çünkü anlayabildiğim kadarıyla, zihnimin en derin girintilerinde kaybolmuş gibi görünen birkaç saat var.

Ancak en azından Evelyn için endişelenmeme gerek yok çünkü bir saat kadar önce Siobhan'dan bir mesaj geldi. Bir saat önce beni yatağa yatırmaya yardım ettiğini ve kendisinin de kanepede uyuduğunu söylüyor. Ayrıca

Tomlin'in Evelyn'e baktığını ve döndüğümüzde pek mutlu olmasa da sabaha iyi olacağını söyledi.

Siobhan'ın mesajını takdir ediyorum çünkü o olmasaydı bebeğime ne olduğunu öğrenmek için bu odadan çılgınca kaçıyor olurum. Ama mesajı tekrar okuduktan sonra, barda yaşadığım tartışma gözümün önüne geldi.

Aman Tanrım. Tomlin geldi ve çok kızgındı. Evelyn'in yanında içtiğim için beni azarladı ve Siobhan'la birlikte olmamdan memnun değildi. Sonra Evelyn'i alıp gitti ama bardaki herkesin dikkatini çekmeden önce değil.

Pişmanlık ve paranoya çok güçlü ve neredeyse keşke bunu hatırlamasaydım diyeceğim. Beynin genellikle kötü şeyleri hatırlayıp iyi şeyleri unutturmak gibi garip bir huyu vardır ve şimdi olanlardan çok pişmanım. Neden barda bir şeyler içmeye evet dedim ki? Sadece bir taneyle yetinmeyeceğimizi bilmeliydim. Evelyn'i bu kadar uzun süre dışarıda tutmamalıydim. Ayrıca Siobhan'a erkek arkadaşımın onun etrafta olmasından pek hoşlanmadığını söylemeliydim.

Hatalar yaptığımı ve telafi etmem gereken bazı şeyler olduğunu biliyorum ama söyleyebileceğim kadarıyla kötü bir şey olmadı. Önemli olan Evelyn'in iyi olması ve Siobhan'ın mesajına göre burada uyuyor olması, yani Tomlin biraz rahatlamış ve geceyi burada geçirmesine izin vermiş olmalı.

Şimdi ne yapmalıyım? Kalkıp onu bulmalı ve özür dilemeye mi çalışmalıyım? Yoksa sabaha kadar beklesem daha mı iyi olur?

Saatin ne kadar geç olduğunun farkında olarak, onu ve bebeği uyandırmak bardağı taşıran son damla olabileceğinden, henüz ağlayıp sızlanmamaya karar veriyorum ve yatağa yuvarlanıp baş ağrımın bir an önce geçmesini umuyorum. Yetişkin bir kadının kendini bulması için asla iyi bir pozisyon olmayan cenin pozisyonunda kıvrılmış bir halde, barda neden bu kadar çok içtiğimi düşünüyorum. Kendime yalan söyleyip çok içtiğimi çünkü sadece eski bir arkadaşımın arkadaşlığının tadını çıkardığımı söyleyebilirdim ama neden zahmet edeyim ki? Kendime itiraf edip, hem Fern hem de Evelyn'e karşı kendimi çaresiz ve hüsrana uğramış hissettiğimi söylemek daha iyiydi, kendimi serbest bırakmak ve tüm sıkıntılarımı Siobhan'ın çoğunlukla parasını ödediği bir şarap denizinde boğmak için bir fırsat gördüm.

Umarım arkadaşım bu gece kanepede iyidir. Muhtemelen sızmıştır ve yarın iyi olacaktır. Hapishanedeyken bana nadiren akşamdan kalma olduğunu söylediğini hatırlıyorum, bu onu kıskandığım bir şeydi, tıpkı benden önce gözaltından çıktığında onu kıskandığım gibi. Ama onu görmek güzeldi ve anlattığı her şeyi tam olarak hatırlayamasam da

Dışarı çıktığından beri neler yapıyordu, kendi için iyi görünüyordu ve beni görmeye gelmesi güzeldi. Umarım sabah onunla bir kez daha sohbet etme şansım olur ve bu kez konuşurken kahveden daha sert bir şey yudumlamayız.

Gözlerimi kapatarak uykuya dalacağımı ve uyandığımda kendimi yeni bir kadın gibi hissedeceğimi umuyorum. Ama uyku mucizevi bir tedavi değil, benim sorunlarım için kesinlikle değil ve keşfettiğim gibi, uykuya dalmak bile mümkün değil. Çok fazla susuz kaldım ve uykunun benim için bir seçenek olabilmesi için suya ve bol miktarda suya ihtiyacım olduğu çok açık.

İsteksizce kendimi yataktan dışarı atarken, en azından karanlık yatak odamda giyecek bir şeyler bulmak için etrafa bakınmak zorunda kalmadım çünkü hala barda giydiklerim üzerimdeydi. Yirmili yaşlarımın başında Manchester şehir merkezindeki gece hayatının düzenli bir parçası olduğumdan beri dünkü kıyafetlerimle uyanmamıştım ama sanırım bir an için bunun yaygın bir olay olduğu gençlik günlerime geri döndüm. Hayatta ileriye değil de geriye gittiğimi fark etmek oldukça ayıltıcı bir düşünce, ama her seferinde bir şey.

Hayatımı yeniden rayına oturtmak istiyorum ve bu da mutfak musluğundan büyük bir bardak su içmekle başlıyor.

Yatak odamın kapısını dikkatlice açarak karanlık koridora çıkıyorum ve etrafı dinliyorum. Ama her şey sessiz, bu yüzden Tomlin ve Evelyn'in uyuduğu boş yatak odasının kapalı kapısını geçip merdivenlere doğru ilerliyorum. Bir bebeğin ağlama sesini duyamadığıma şaşırıyorum ama bunun için de çok minnettarım çünkü baş ağrımın ihtiyacı olan son şey bu. Bu bana Tomlin'in kızımı yatıştırma konusunda benden çok daha iyi olduğunu da gösteriyor, ama bunu zaten biliyordum.

Merdivenlerden sessizce inerken kuruyan boğazım hâlâ su istiyor ama önce Siobhan'ı da uyandırmadan kanepeden geçmem gerektiğini biliyorum. Karanlıkta, özellikle de yarı sarhoş, yarı akşamdan kalmayken etrafta sürünmek kolay değil, ihtiyacım olmayan acımasız bir tür meydan okuma gibi, ama evdeki diğer herkesi düşünmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Ancak merdivenlerin yarısına geldiğimde duyduğum bir ses donup kalmama neden oluyor.

Sese ben sebep olmadım, duymayı beklediğim bir ses de değil. Gıcırdayan bir döşeme tahtası değil, ki bu eski kulübede duyulması hiç de olağandışı bir şey değil. Bunun yerine, çok tuhaf bir şey. Sadece eğildiğimde

Kendi evimde neler olup bittiğini anlamak için oturma odasını iyi görebilmek için biraz aşağı iniyorum.

Siobhan olması gerektiği gibi koltuktadır ama yalnız değildir.
Tomlin de onunla birlikte.

Ve duyabildiğim ses, ikisinin öpüşmesi.

NINETEEN

TOMLIN

Bu gece eve geldiğimde, haklı olanın ben olduğumu ve Alice'in büyük hatalar yaptığını düşündüm. Ancak yatağa girip bu uzun günün sonunu işaret etmek üzere gözlerimi kapattığımda, kendimin de mükemmel olmadığımı ve her iki tarafın da hatalar yaptığını biliyorum. Tek fark, Alice'in hataları daha önce o barda açıkça yapılmışken, benimkiler gizli kaldı.

Ya da en azından umarım öyle olur.

Bu boş odada yatağımın yanındaki beşikte uyuyan bebeğe bakarken, keşke burada, dinlenen Evelyn'le kalsaydım demekten kendimi alamıyorum. Bunu yapmış olsaydım şimdi vicdan azabı çekmezdim. Hal böyle olunca, bu yatak odasından ayrıldım ve bir içki almak için erkenden aşağı indim. O merdivenlerden sadık ve sevgi dolu bir erkek arkadaş olarak indim, ama onları aldatan, yalancı bir aşk faresi olarak geri çıktım.

Siobhan'la yatarken ne düşünüyordum ki? Bugün Alice'le barda yaptıkları yüzünden hâlâ sarhoş olduğunu biliyorum ama benim ne mazeretim olabilir ki? Taş gibi ayığım, bu da durumu daha da kötüleştirebilir çünkü düşüncesizliğimi alkole bağlayamam.

Sırt üstü uzanıp tavana bakarken, etrafımdaki sessiz evi dinlerken ve Alice ile Evelyn'in son birkaç saattir uyuduğu için şanslı yıldızlarıma şükrederken, az önce olanların çılgınlığı üzerine düşünüyorum.

Evelyn'i barda Alice'ten aldıktan sonra eve döndüm ve bebeği besledim, yıkadım ve yatmaya hazırladım. Bu süre zarfında gözüm saatteydi ve Alice'in eve ne zaman geleceğini merak ediyordum. Geldiğinde geç olmuştu ve geleceğini zaten bildiğim gibi aşırı derecede sarhoştı.

birlikte olduğu kadındı. Ama en azından Evelyn huzurlu bir gece geçiriyordu ve onu sakinleştirdikten sonra, hanımlar eve geldiğinde çok fazla dram yaratmamaya karar verdim. Alice'in yatmasını, Siobhan'ın da kanepede uyumasını ve sabah konuşabileceğimizi söyledim.

Her iki kadın da bundan yeterince memnun görünüyordu, böylece hepimiz yataklarımıza gittik ve gecenin burada sona ereceğini düşündüm. Ta ki gece yarısından hemen sonra öksürük krizine girip suya ihtiyacım olduğunda odada hiç su olmadığını fark edene kadar.

Sessiz olmayı ve Siobhan'ı rahatsız etmemeyi planlayarak aşağıya inmiştim, belki dedektif olan ben ve eski mahkûm olan o arasında garip bir konuşmaya yol açar diye. Ancak merdivenlerin dibine vardığımda Siobhan'ı uyanık bir şekilde otururken buldum ve beni gördüğünde yaptığı şey için hemen özür diledi.

Buzdolabında daha fazla alkol bulduğu ve kendi başına içmeye devam ettiğı ortaya çıktı.

O anda Siobhan'a gitmesi gerektiğini söylemeyi ciddi ciddi düşündüm çünkü bana kalırsa Alice üzerinde korkunç bir etkisi vardı. Ciddi bir suç işlemişti ve aynı zamanda ciddi bir alkolikti, o halde böyle bir insanın kız arkadaşına ya da bebeğine ne yararı olabilirdi ki? Sonra Siobhan'la yüksek sesle tartıştığımızı ve Alice ile Evelyn'in uyandığını hayal ettim ve bu daha da büyük bir sorun gibi geldi, bu yüzden Siobhan'a sorun olmadığını söyledim ve suyumı almak için mutfağı gittim. Beni takip etmesini beklemiyordum ve tekrar özür diledikten sonra, bu sefer Alice'i geç saate kadar dışarıda tuttuğı için, bunu da kabul etmekten başka çarem yoktu. Belki de bu kadar anlayışlı olduğum için Siobhan benimle bir içki paylaşmak istediğine karar verdi. Yatağı dönüp biraz uyumayı planladığım için hayır dememe rağmen teklif etti.

Ta ki Siobhan Alice için endişelendiğini ve konuşmak istediğini söyleyene kadar.

Aptalca bir hareketle Siobhan'la birlikte kanepeye oturdum, gardımı indirdim ve Siobhan bana Alice'in hapisanede ne kadar zorlandığını anlatırken bir içki içtim. Belki de Alice'e biraz daha iyi ulaşmamı sağlayacak bir şeyler duymayı umuyordum ya da belki de sadece benimle sürekli tartışmayan bir kadının arkadaşlığından hoşlanıyordum. Her neyse, gittikçe daha da rahatlardım ve bir süre sonra Siobhan'a karşı bu kadar sert davrandığım için kendimi biraz suçlu hissettim. Bir dedektif olarak bana her şeyi doğru ya da yanlış olarak görmem öğretildi çünkü kanunlarda gri alanlar yoktur.

Ama bu çoğu zaman dar görüşlü olmama neden oldu. Siobhan karakterinin komik ve sevecen yönünü gösterdikçe, onun sabıka kaydından çok daha fazlası olduğunu fark ettim.

Alice'in iyi bir arkadaşıydı.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Bir içki ikiye çıkınca Siobhan sohbeti üst katta uyuyan kadından uzaklaştırdı ve kendi hayatlarımızdan bahsettik. Siobhan biraz flörtöz ve biraz da müstehcen bir tavırla hapishanede olmanın en zor yanının erkeklerin arkadaşlığını özlemek olduğunu ima etti ve Alice'i benim gibi ona göz kulak olan birine sahip olduğu için kıskandığını söyledi. Daha temkinli olmam gerektiğini biliyordum ama iltifatlardan ve flörtleşmelerden o kadar keyif alıyordum ki buna bir son veremedim. Ne olduğunu anlamadan Siobhan'a tehlikeli bir şekilde yaklaşmaya başlamıştım. Belki Alice'le ilişkilerimiz son birkaç aydır daha iyi olsaydı, başka bir kadına bu kadar yakın hissetmeyebilirdim ama olaylar birbirini izledi ve daha da ileri gitmeden öpüşmeye başladık.

Siobhan adına konuşamam ama olay biter bitmez kendimi suçlu hissettiğimi biliyorum. Kıyafetlerimi topladım ve koşarak yukarı çıktım, ancak ilişkimin yaşandığı yerle arama biraz mesafe koymak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Bu benim karakterime çok aykırıydı ve kendimi berbat hissediyorum. Alice'in yaşadıklarını düşündükçe daha da kötü hissediyorum çünkü onu hapishaneden bir arkadaşıyla aldattığımı öğrenmesi onun ve kırılğan ruh sağlığının tabutuna çakılan son çivi olabilir.

Bu yüzden ne olduğunu asla öğrenemez.

Siobhan'a bunun bir sır olarak kalmasının ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yoktu ve umarım hep öyle kalır. Az önce olanlara rağmen Alice'i önemsiyorum, bu yüzden bunu bir zayıflık anına indirgeyip kendim, Alice ve tabii ki küçük Evelyn için yoluma devam edebileceğimi umuyorum. Bir çocuğun masumiyeti ile rezil olmuş bir yetişkinin utancını keskin bir tezat haline getirmek gibisi yoktur ve yatağa uzanıp Evelyn'e bakarken keşke aşağıya hiç inmeseydim diyorum.

O zaman uyumayı umuyorum ama vicdan azabında olduğu gibi uyumak imkânsız, bu yüzden telefonumu elime alıp Ian'a bir mesaj gönderiyorum ve son durumu soruyorum. Bir süredir ondan haber almamıştım, bana Fern'in şu anda yaşadığı ismi aldığını söylediğinden beri. Ondan bir şey beklemiyorum.

Gecenin bir yarısı olduğu için bana hemen mesaj atıyor ama ben yine de gönder tuşuna basıp gün doğana kadar cevabını bekliyorum.

Perdelerin arasından gelen ışığı gördüğümde saat altıyı geçiyordu ve çok geçmeden telefonumda yeni bir mesaj belirdi.

Ian'dan ve bir güncellemesi var.

Dün gece geç saatlerde önemli bir gelişme kaydettiğini ve aramak istediğini ancak geç olduğunu düşündüğü için sabaha kadar beklediğini söyledi. Artık zamanı geldiğine göre, beni uyandırma korkusu olmadan haberleri verebilecek.

Bana Birleşik Krallık'ta yaşayan birkaç Teresa Browns'ı inceledikten sonra, arayışını potansiyeli olduğunu düşündüğü bir yere kadar daraltabildiğini söyledi.

Henüz doğrulanmamış olsa da, ona ve bulunmak istemeyen insanları bulma konusundaki engin deneyimine göre, Fern'in bulunduğu bölgeyi bildiğini düşünüyor.

Cornwall'da olduğunu
düşünüyor. Artık çok
yakınız.

Çok yakın, ama yine de çok uzak...

YİRMİ

FERN

Victoria'nın paramla kaçmadığından emin olmak için bütün gece ayakta kalmayı planlamama rağmen, birkaç saatliğine uykuya dalmış olmalıyım çünkü uyandığımda güneş doğmuştu ve Cecilia beşiğinde ağlıyordu, açıkça yeni günün ilk beslenmesine hazırdı. Onu beslemeden önce kapıya koştum ve Victoria'nın, paramın ve bu korkunç yerden kaçmak için son umudumun da gitmiş olmasından korkarak dışarı fırladım.

Kapısını çalarken, cevap vermesi için dua ediyorum ve aynı zamanda Cecilia'yı alıp köyün merkezinde koşarak komşuma seslendiğimi ve onu bir otobüse ya da trene binmeden önce yakalamayı umduğumu hayal ediyorum. Ama bunların hiçbirine gerek yok çünkü Victoria'nın kapısı açılıyor ve açıldığında bana gülümsediğini görüyorum.

"Günaydın," diyor elinde yarısı yenmiş bir parça tostla. "Her şey yolunda mı?"

"Ee, evet, iyi! Günaydın. Ben de tam paranın yatıp yatmadığını kontrol edecektim.

Victoria kahvaltısından bir ısırık daha almadan önce, "Öyle," diye yanıtlıyor. "Siz hazır olduğunuzda hazır.

"Harika! "Harika!" dedim. "Ben hazırlanayım, sonra da senin bankana gideriz, olur mu?"

"Sorun değil. Cecilia konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

Tam iyi olacağımı söyleyecektim ki, Victoria'nın benim evime gelip ona göz kulak olmamın bir zararı olmayacağını düşünerek teşekkür ettim ve sakıncası yoksa evet diyeceğimi söyledim. Geri kalanını çabucak

çantasını alıp beni daireme kadar takip etmeden önce tostunu ağzına attı.

Ben Cecilia'yı beslerken, Victoria çok nazik bir şekilde birkaç şeyi toparlıyor, etrafımı biraz daha katlanılabilir hale getiriyor ve bebeğim gitmeye hazır olduğunda, hemen üstümü değiştiriyorum ve ben de hazırım.

Şimdi plan, Victoria'nın bir gecede hesabına geçen yeni fonlardan çekebildiği kadar para çekmeye çalışacağı bankaya gitmektir. Şubeyi bizzat ziyaret ederek, bankamatikten para çekmekten daha fazla para verme şansları var, çünkü genellikle daha katı limitleri var. Umarım paranın makul bir kısmı çekilebilir ve ben de Victoria'ya sıkıntıları için ona vermeyi kabul ettiğim ücreti ödeyebilirim.

Ancak bankanın ona neden bu kadar çok para çekmesi gerektiğini sorabileceğinden endişeliyim, bu yüzden bunun için bir plan yaptık. Victoria kendisine miras kaldığını ve bu parayı ikinci el bir araba için depozito olarak kullanmayı planladığını ve satıcının mümkünse nakit para istediğini söyleyecek. Araçların bu şekilde satın alınması alışılmadık bir durum değil, bu yüzden bankadaki memurun çok fazla yaygara koparmayacağını umuyorum, ama göreceğiz. Tek yapabileceğim planımda herhangi bir son dakika aksaklığı olmamasını ummak.

Dairemden çıkarken Victoria, "Bebek arabasını ben iterim," diyor ve ikimizin de zihni yakında cüzdanlarımızı dolduracak olan elli poundluk banknotların hayalleriyle doluyken bankaya doğru ilerlerken bu özel görevden küçük bir mola verdiğim için mutluyum.

Güneşli bir gün ve Victoria ile geçmişimizdeki çeşitli zorluklara rağmen insanların her yıl turist olarak ziyaret etmek için iyi para ödediği bir yerde yaşadığımız için ne kadar şanslı olduğumuzu konuşurken keyifli bir yürüyüş yapıyoruz. Ancak sahil köyü havası bana Arberness'i de hatırlatıyor. Özellikle de yerel kasabın tabelasını gördüğümde ya da birkaç yerlinin sokakta birbirlerini tanıyıp sohbet etmek için durduklarında, alışveriş poşetlerini kollarına geçirip günlük işlerinin geri kalanına devam etmeden önce hızlıca dedikodu yaptıklarında. Komik çünkü görünüşte burada her şey son derece normal görünüyor ama bir kez daha bir suç işlenmek üzere olduğunun farkındayım ve her zamanki gibi bunun tam merkezindeyim.

Bankaya ulaştığımızda midemde birkaç kelebek uçuşuyordu çünkü hala tüm bunların nasıl sonuçlanacağından emin değildim. Bu yüzden Victoria içeri girip beni Cecilia ile dışarıda bekletmeden önce ona biraz moral vermeye karar veriyorum.

'Unutmayın, parayı öylece teslim etmeyebilirler. Birkaç soruları olabilir, bu yüzden sakın olun ve konuştuklarımıza sadık kalın, tamam mı? Eğer herhangi bir noktada bir şeylerin yanlış gittiğini ve olması gerekenden daha fazla zaman aldıklarını düşünürseniz, onlara teşekkür edin ve gidin. Bunu daha sonra da çözmeye çalışabiliriz ama polisin buraya gelip sorular sormaya başlamasını istemeyiz çünkü bu ikimiz için de işleri zorlaştırabilir.

Son kısma 'ikimiz' ifadesini eklemenin bu işte artık birlikte olduğumuzu vurgulayacağını umuyorum. Bu konuda endişelenmeme gerek yoktu çünkü Victoria gitmeye fazlasıyla hazır.

"Birazdan döneceğim," diyor kendinden emin adımlarla bankaya girmeden önce. Sanırım en iyisini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden diğer müşteriler gelip giderken önümüzdeki birkaç dakika boyunca Cecilia'ya aptal suratlar çekerek dikkatimi dağıtıyorum.

Endişeli bir bekleyiş ve bir gözüm kapıda, bir gözüm de polis arabalarının buraya geldiğine dair herhangi bir işaret var mı diye tetikte. Ama şu ana kadar her şey yolunda ve bankanın kapısının tekrar açıldığını gördüğümde Victoria dışarı çıkıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme var.

Başka bir şeyi daha var.

Benim param.

Victoria gülümseyerek, "Üzgünüm, içeride büyük bir kuyruk vardı ama ben aldım," diyor ve elli banknotla dolu büyük zarfı kaldırıyor.

"Hepsini sana mı verdiler?"

"Hayır, sadece 10,000 pound. Diğer yarısı için yarın geri dönmem gerekecek ama sorun değil, değil mi?"

"Sorun değil," dedim, işe yaradığı için rahatlamıştım. Ve artık Drew'in parasının yüzde ellisine sahip olduğum için rahatlamıştım.

"Buyurun," diyor Victoria, zarfı gülümseyerek uzatıyor ve Cecilia'ya bakıp onu sevinçle okşuyor.

O bebeğime odaklanırken ben de elimdeki paraya odaklanıyorum. Kalabalık caddeden ayrılp eve gitmeyi öneriyorum, böylece parayı halledebilir ve Victoria'ya olan borcumu verebilirim. Ama onun başka bir fikri var.

'Cidden, para için endişelenme, sadece yardım ettiğim için mutluyum,' diyor bana. 'Kendin için harcamanı tercih ederim. En son ne zaman mola verdin ve kendine bir şeyler ısmarladın? Neden gidip saçını ya da tırnaklarını yaptırmıyorsun?'

Düşünüyorum da, bebeğim doğduğundan beri hiç ara vermedim ve şimdi param var, çok ihtiyacım olan bir makyaj çok güzel olurdu.

"Peki ya Cecilia?

'Ona göz kulak olabilirim. Onunla parkta dolaşabilirim.

Güzel bir gün ve Victoria Cecilia ile iyi anlaşıyor, bu yüzden bu planın işe yarayabileceğini düşünüyorum. Düşündükçe, kendimi şımartmak daha da güzel olacak. Yakınlarda şimdiye kadar sadece önünden geçtiğim bir manikür salonu var ama içeri girip çok perişan görünen tırnaklarıma çeki düzen vermek iyi olurdu. Ama yapabilir miyim?

Bilemiyorum. Belki hep birlikte öğle yemeğine çıkabiliriz. Üçümüz. Ben ısmarlarım,' diye öneriyorum, Victoria benim için bir şey yapmışken benim de onun için bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama onun tek istediği benim rahatlamam gibi görünüyor.

'Sorun değil, gerçekten. Sadece git ve önümüzdeki bir saat boyunca ne yapmak istiyorsan onu yap ve sonra parkta bizimle buluş. İyi olacağız, değil mi?'

Victoria o sırada Cecilia ile konuşuyor ve komşum onun yanağını okşarken kıkırdıyor. Bebeğimin bu kadar mutlu göründüğünü görünce, onu kısa bir süreliğine bıraktığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Ayrıca, bir daha ne zaman fırsatım olacağını kim bilebilir ki?

"Tamam, eğer eminsen? Son bir kez daha kontrol ederek soruyorum.

Victoria başıyla onaylıyor ve ben de Cecilia'ya bir hoşça kal öpücüğü verdikten sonra komşuma manikür salonunda olacağımı ve bana ihtiyacı olursa gelip beni almasını söylüyorum. Victoria, çocuk arabasını yerel oyun parkına doğru itmeden önce kabul ediyor. Uzun zamandır sahip olmadığım bir şeye sahibim.

Özgürlük.

Manikür salonuna giderken, oraya vardığımda ne isteyebileceğimi düşünüyorum. Ancak güzellik uzmanı tarafından sıcak bir şekilde karşılanıp karşısındaki sandalyeye oturduğumda, bunun iyi bir fikir olmadığına dair garip bir hisse kapılıyorum. Victoria'ya ne kadar güvensen ve ne kadar yardımcı olsa da, Cecilia'yı başka biriyle bırakmaktansa onunla kalmam gerektiğini hissediyorum, bu yüzden uzaklaşıyorum ve parka doğru gidiyorum, onlar daha oraya varmadan onları yakalamayı umuyorum. Onları göremeyince parkın kapısından içeri girip çocuk arabasını iten bir kadın arıyorum. Çocuk arabasında çocuğu olan birkaç kişi var ama hiçbirisi Victoria değil, bu yüzden parkın etrafında dönen yol boyunca yürümeye devam ediyorum. Ama başladığım yere geri döndüğümde komşumu ya da bebeğimi göremiyorum ve endişelenmeye başlıyorum.

Victoria burada olacaklarını söyledi, peki neredeler?

Bir dükkâna girmiş olabileceklerini düşünerek ana caddeye geri dönüyorum ama bunu yaparken Victoria'yı aramak için telefonumu çıkarıyorum. Ama cevap vermiyor ve cadde boyunca koştuktan sonra hala ondan bir iz bulamayınca aniden paniklemeye başlıyorum.

Ne düşünüyordum ki? Cecilia'yı neden onunla bıraktım? Belki de güvenilmez biriydi.

Ve artık bunun farkına varmak için çok geç.

YİRMİ BİR

ALICE

Uzun ve yalnız bir geceydi, yatağımda uzanmış uyuduğumu düşündükleri sırada aşağıda erkek arkadaşım ve arkadaşım arasında geçenleri düşünüyordum.

Tomlin beni aldattı ve ben bir ilişkide metres olmak yerine şimdi kurban oldum.

Demek böyle hissettiriyor.

Tomlin ve Siobhan'ın kanepede öpüşükleri o korkunç görüntü hâlâ aklımda olmasına rağmen, aklıma gelen başka bir görüntü daha vardı. Fern'in görüntüsüydü. Artık eşimin beni aldattığını öğrenmenin şokunu yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum; kocasının benimle yattığını öğrendiğinde neler hissetmiş olabileceğini biliyorum.

Bu da ona biraz sempati duyduğum anlamına geliyor ki bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ancak, biraz sempati duymakla yetiniyorum çünkü şu anda bildiklerime rağmen, cinayet işlemeyi ya da işlemedikleri suçlar için masum insanlara iftira atmayı düşünmüyorum. Fern'in aksine ben bir canavar değilim, o kendini kurtarmak için yapması gerekenin çok ötesine geçti. Bana yaptıkları için onu asla affetmeyeceğim. Ama beni aldatan bir çiftten intikam almak için bu kadar ileri gitmeye istekli olmasam da, Tomlin ve Siobhan'a güvenime ihanet ettikleri için bir şeyler yapmak istediğime hiç şüphe yok.

Henüz ikisi de ne gördüğümü bilmiyor, bu da demek oluyor ki birazdan onları görmek için aşağıya indiğimde ikisi de hiçbir şey olmamış gibi davranacak. Onlar istedikleri kadar rol yapsınlar, ben gerçeği biliyorum ve şimdi tek soru bu konuda ne yapacağım?

Dünden kalan ve uyuduğum kıyafetleri çıkarıp, evdeki diğer insanları aramadan önce hızlıca duş alıyorum, ancak sadece bir tanesini görmeyi dört gözle bekliyorum. Evelyn'i bulduğumda ona kocaman bir öpücük verip sarılıyorum, ki bunu sabahları ilk iş olarak her zaman yaptığımı söyleyemem, genellikle bana uykusuz bir gece yaşattığı için. Ama ona karşı sıcak olmayı mutfağımda duran iki insana karşı sıcak olmaya tercih ederim. Tomlin ve Siobhan'ın birer fincan çayı var ve beni gördüklerinde tam da düşündüğüm şeyi yapıyorlar, yani gecenin bir yarısı yanlış bir şey yapmamış gibi davranıyorlar.

'Günaydın uykucu. Kendini nasıl hissediyorsun? Siobhan yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirerek bana soruyor. "Dün çok içtik!

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, sonra en az onun kadar garip görünen Tomlin'e bakıyorum.

'Çaydanlık yeni kaynadı. Kahve ister misin?" diye soruyor bana.

Başımı sallıyorum, bana bakıp yaptığı şey hakkında kötü hissetmek yerine bu basit işle meşgul olmasına izin veriyorum.

Kahvemi hazırlarken Siobhan, Evelyn'in yanına gidip bir süre onunla ilgilenmeden önce evim için bana iltifat ediyor. Bu ikilinin benim tarafımdaymış gibi davranma yüzüzlüğüne inanamıyorum. Ben ve bebeğim şu anda burada olmasaydık, bu ikisi muhtemelen en iyi arkadaşlarım gibi davranmak yerine dün gece kanepede yaptıklarını yapmaya devam ederlerdi.

Bana kahvemi verdikten hemen sonra Tomlin'e "Konuşmamız gerek," diyorum ve bu hafif bir ifade, ama muhtemelen isteğimin dün barda olanlardan başka bir şey olmadığını düşünüyor, içeri girip Evelyn'i benden aldığı anda. O zamandan beri olanları düşününce, Tomlin bunu rahatlıkla unutmuş görünüyor ve bir şey önermeden önce aşırı tepki verdiği için üzgün olduğunu söylüyor.

"Bugün pazar günü. Gidip biraz dolaşmaya ne dersiniz?" "Kulağa hoş geliyor! Siobhan hemen onaylıyor. Ben izlerken Evelyn ile oynarken, burada ne kadar kalmayı umduğunu merak ediyorum. Dün gecedan önce onu birkaç gün ağırlamaktan mutluluk duyardım çünkü etrafta olmasının güzel olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise sadece erkeğimle ya da en azından ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar erkeğim olduğunu düşünen kişiyle özel bir an daha yaşamayı umduğu için burada kaldığını düşünüyorum.

"Tamam," diyorum, markete gitmeye hazırım çünkü burada kafamda bir sürü şeyle tıklıp kalmaktan daha iyi olmalı. Ama gitmeden önce yatak odama dönüyorum ve orada doktorun dün bana verdiği haplardan birkaç tane içiyorum. Günde sadece bir tane almam gerekiyor ama boş ver, eğer bunlar ruh halimi düzeltmeye yardımcı olacaksa, alabildiğim kadarına ihtiyacım var.

Umarım ilaçlar yakında etkisini gösterir ama şimdilik akşamdan kalmalıgım ve gördüklerimin şokundan başka bir şeyim yok. Dördümüz evden çıkıp köyün merkezine doğru yola koyuluyoruz. Siobhan bebek arabasını itmeye gönüllü oluyor ve ben de buna izin veriyorum çünkü bunu tek başıma yapamayacak kadar yorgunum ama yürürken gözlerim Siobhan'ın kafasının arkasına kayıyor. Yanımdaki kişiye karşı da aynı nefreti hissediyorum ama yolda bana doğru eğilip bir şeyler fısıldadığında şaşıyorum.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor, bu şaşırtıcı çünkü bana sadakatsizliğini itiraf edip etmeyeceğini merak ediyorum. Bu, Drew'un Fern'e karşı hiçbir zaman cesaret edemediği bir şeydi, her halükarda özellikle kahramanca bir şey olduğundan değil.

"Ne oldu? Önümüzdeki Siobhan'ı izlemeye devam ederken ona soruyorum.

"Siobhan gittiğinde sana söylerim," diyor. "Ne zaman gidiyor bu arada?"

Bu güzel bir soru.

"Emin değilim," diye cevap veriyorum, çünkü gerçek bu. "Neden bana şimdi söyleyemiyorsun?"

"Bu senin için çok dikkat dağıtıcı olacak ve arkadaşınla olan eğlenceni bozmak istemiyorum.

Arkadaşımla eğlencemi bozmak mı? Sanırım bunun için biraz geç.

"Dikkat dağıtıcı mı?"

"Birazdan anlatırım. Hadi sabahın tadını çıkaralım," diyor Tomlin köşeyi dönmeden ve ana cadde görünmeden önce. Caddeye çıktığımızda hepsi de çeşitli mallar satan sıra sıra pazar tezgâhlarını görüyorum ve Siobhan ne kadar güzel görüldüğüne dair yorumlarda bulunuyor. Sonra çok rahatsız edici bir şey söylüyor.

"Buraya bayıldım! Belki taşınırım!"

Bu cümleyi duyunca midem bulanıyor ve bu maskaralığa hemen son vermek istiyorum. Ama halka açık bir yerdeyiz, ayrıca iki nedenden dolayı dikkatli olmalıyım. Birincisi, eğer ilişkilerini ortaya çıkarırsam, Tomlin ve benim için her şey bitebilir. Bunu istediğimden henüz emin değilim çünkü onu aldattığı için ondan ne kadar nefret etsem de, sanırım bekar bir anne olmaktan daha fazla nefret edebilirim. Ayrıca

En azından ben Fern'i bulana kadar onu yanımda tutabilirim ve o da bana bu konuda yardımcı olacak kaynaklara sahip görünüyor. İkincisi, Siobhan buraya gelmeden önce erkek arkadaşımın da sürekli hatırlattığı gibi, eski bir patronunu öldürmeye teşebbüsten hüküm giymiş bir suçlu. Bu da düşman edinmek için iyi bir insan olmayabileceği anlamına geliyor.

Tomlin etrafına bakarken 'Vay canına, çok kalabalık' diyor ve haksız da sayılmaz. Her zamanki gibi, köydeki çoğu insan pazar gününü desteklemek için dışarı çıkmış ve birçok yerli tüm tezgahları incelerken birkaçı da alışveriş yapmak için duraklıyor. Tanımadığım birkaç yüz var, bu yüzden etrafa bakmak için uğrayan turistler olabilirler ve bunun için iyi bir gün seçmişler çünkü hava güzel ve burada görülecek ve yapılacak çok şey var.

Yerel süpermarkette çalışan bayanlardan biri Evelyn'i bebek arabasında görmek için geldiğinde, Siobhan hala bebeğime en yakın olan kişi ve onu gösterme fırsatı buldukça gülümsüyor. Ama o onun değil, benim ve Tomlin onun yanına geçip ikisiyle de gülümsemesini paylaştığında, aniden durumdan bunaldığımı hissediyorum.

Belki de çok kalabalık bir yerde olduğum içindir. Belki de akşamdan kalma olduğum içindir. Belki de gece yarısı gördüğüm şeyi gördüğüm ve şimdi Fern'le olan tüm bu çılgınlık başlamadan önce olduğundan daha fazla kurban gibi hissettiğim içindir. Ya da belki de beynimdeki kimyasallar bu sabah aldığım haplar yüzünden değiştiği içindir. Her neyse, bacaklarım çok güçsüz hissediyor ve kendimi yere düşerken buluyorum. Tam olarak bayılmadım ama tekrar ayağa kalkmanın kolay olmayacağını biliyorum.

Düştüğümü gören birkaç kişi yardımına koşmadan önce soluk soluğa kalıyor ama beni ayağa kaldırmaya ilk yardım edenler Tomlin ve Siobhan oluyor.

"Ne oldu? İyi misin? Tomlin beni en yakın banka götürmeyi önermeden önce Siobhan bana soruyor. Beni daha rahat bir pozisyona oturttuklarında, az önce olanları değerlendirme şansım oldu.

Etrafıma baktığımda, pazardaki herkes bana bakıyor gibi hissediyorum ve bahse girerim çoğunun ne düşündüğünü biliyorum.

Zavallı Alice. Fern buraya geldiğinden beri hiç eskisi gibi olmadı. O kadın hayatını mahvetti. Onun yerinde olsam ben de darmadağın olurdum, özellikle de Fern'in yaptıkları yanına kâr kaldığı için.

Bu yüzden ağlamaya başlıyorum ve gözyaşlarım aktıkça en azından birkaç kişi bana aval aval baktığı için kendini kötü hissediyor ve bazıları rol yapmak için arkasını dönüyor

Sanki ben olay çıkarmadan önce yaptıklarına devam edeceklermiş gibi. Tomlin hâlâ yanımda ve elimi tutarken bana neyin yanlış olduğunu soruyor.

Konuşamayacak kadar üzgünüm ve eve gitmemizi ve biraz dinlenmemi önermek üzere olduğunu varsayıyorum. Ama öyle olmuyor. Bunun yerine, bana haberi daha önce vermesi gerektiğini söylemeden önce ne kadar cesur olduğumu söylüyor.

"Ne haberi? Ona soruyorum ve o da bana veriyor.

'Fern'in nerede olduğunu biliyorum,' diyor. 'Hâlâ kesin bir adres bekliyorum ama bir yerimiz var. Cornwall'da.

Bir anda gözyaşlarım durdu ve yanımdaki adama bakarken kendimi yeni bir kadın gibi hissettim.

"Onu buldunuz mu? Ben söylüyorum ve Tomlin başını sallıyor.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyor kocaman bir gülümsemeye. 'Henüz tam olarak oraya gelmedik ama ona yaklaşıyoruz ve sana söz veriyorum bu sefer kaçamayacak. Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?

Bu soruya vereceğim cevap için çok uzun süre düşünmeme gerek yok. Çünkü şu anda ben de gülümsüyorum.

Gözyaşlarım hızla kururken 'Evet, öyle' diyorum ve aklım sadece ve sadece tek bir şeyde.

Arabaya binip güneye doğru gitmek istiyorum.

Mümkün olduğunca çabuk Cornwall'a varmak istiyorum.

Oraya vardığımda, bu işin bittiğini ve kazandığımı söylediğimde Fern'in yüzünü görmek istiyorum.

YİRMİ İKİ

FERN

Köyde koşturuyorum, bebeğim için ağlıyorum ve birilerinin bana yardım edebileceğini umuyorum, ama şu ana kadar kimse yardım edemedi. Yanlarından geçtiğim insanların yarısı yardım etmek istiyor ama hemen sonra yardım edemeyeceklerini anlıyorlar - bebeğimin kimde olabileceği ve şu anda nerede olabileceği konusunda en ufak bir fikirleri yok - diğer yarısı ise sadece durup bakıyor, yüzümde çılgınca bir ifadeyle yanlarından geçip giderken şaşkın görünüyorlar. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak tek şey Cecilia'yı görmem ve onun iyi olduğunu bilmem, ancak her yere koşmama ve her yöne bakmama rağmen onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Şimdi Victoria'nın ona duyduğum güveni kötüye kullandığını ve çocuğumu kaçırdığını düşünüyorum. Eğer durum buysa, küçük kızımı bir daha asla göremeyebilirim. Eğer bu doğruysa yaşamak istediğimden emin değilim ama savaşmak ve vücudumda kalan azıcık gücü kullanarak minik kızımı ve kendimi kurtarmaya çalışmak zorundayım.

Bu durumda her ebeveynin yapması gereken şey polisi aramak olurdu. Ancak ben normal bir ebeveyn değilim; polis genellikle insanlara yardım etse de benim için bir düşman. Gerçek kimliğimin ortaya çıkması riskini göze alamam, bu yüzden onları aramayacağım, çünkü bir şekilde Cecilia'yı benim için bulabilseler bile, kim olduğumu öğrenmeleri ne işe yarayacak? Beni alıp götürürler ve bebeğimi tekrar kaybetmek zorunda kalırım.

Aramayı deneyebileceğim biri var. Victoria'nın telefonunu bir kez daha deniyorum ama hala cevap yok ve sonra bundan vazgeçiyorum çünkü cevap vermeye niyeti olmadığı çok açık.

Kaçmaya çalışıyorsa neden kaçınsın ki?

Bekle, işte bu.

Eğer Victoria Cecilia'yı kaçırdıysa, birkaç eşyasını almak için evine geri dönmüş olmalı.

Amaçsızca etrafta koşuşturmak yerine aniden hedeflediğim bir yer olunca, eve doğru koşmaya başlıyorum ve koştuğum hızda oraya varmam uzun sürmüyor. Apartmanlar görünmeye başladığında, ne etrafta bisikletleriyle dolaşan tehlikeli gençleri ne de yolumun üzerindeki çeşitli yerlere yığılmış kokuşmuş çöpleri dert edecek vaktim oluyor. Sadece Victoria'nın kapısına koşuyorum ve sonra kapıyı yumruklamaya başlıyorum, yumruklarımı kontrplağa vuruyorum ve gerekirse kendim kırmaya tamamen hazır hissediyorum.

Belki de çok geç kalmışımdır ve Victoria eşyalarını toplayıp gitmiştir. Ya da belki de buraya geri dönme riskini hiç almamaya karar verdi ve Cecilia'yla birlikte hareket ediyor çünkü ben onları yakalamadan ortadan kaybolmasının en hızlı yolu bu. Hiçbir cevabım yok ve hiçbir zaman cevap alamayacağımdan korkuyorum ama sonra sanki tüm dualarım aniden cevaplanıyor çünkü kapı açılıyor ve Victoria'nın hiçbir sorun yokmuş gibi karşımda durduğunu görüyorum.

"Hey! Neler oluyor? Tırnaklarını yaptırdığını sanıyordum?" diye soruyor bana, şaşkın görünüyor ama benim kadar stresli değil.

"Parka gideceğini sanıyordum! Seni bulmaya çalışıyordum! Cecilia'yı aramak için komşumun yanından geçmeden önce ağlıyorum. Çocuğumu çocuk arabasında, pembe tulumunun içinde tatlı ve zarar görmemiş bir şekilde gördüğümde ve annesinin sesini tanıdığı için gülümsediğinde, göğsümdeki mengene gibi kavrama serbest bırakılmış gibi oluyor.

'Üzgünüm, biraz fazla rüzgarlı olduğunu düşündüm, bu yüzden onunla buraya dönmeye karar verdim. İşiniz bitmeden hemen önce onu sizinle buluşması için geri getirecektim.

Victoria'ya bakıyorum ve bana doğruyu söylediğini tahmin ediyorum çünkü şu anda burada ve kucağında bebeğimle kaçmıyor.

"Özür dilerim," diyorum, birden utandığımı hissederek. "Sadece onu ilk kez biriyle bırakıyorum ve sanırım biraz korktum.

Victoria sıcak bir gülümsemeyle, 'Bu tamamen anlaşılabilir bir durum,' dedi. 'Ama gördüğünüz gibi Cecilia gayet iyi durumda. Neden kendiniz bir göz atmıyorsunuzuz?

Victoria kenara çekilip içeri girmeme izin verdi. Onun yanından geçip bebeğime doğru yürüyorum. Haklı olduğu kesin çünkü Cecilia kesinlikle iyi görünüyor. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Victoria kapıyı kapatırken başımı sallayarak, 'Belki de henüz onu terk etmeye hazır değilim,' diyorum. "Biraz ara vermem gerektiğini biliyorum ama bu çok zor. Sahip olduğum tek şey o."

"Anlıyorum," diyor Victoria, bebek arabasının yanında bana katılarak. 'Ama o benimle güvende. Eğer sadece on dakikalık bir yürüyüşe çıkıp kafanı boşaltmak istiyorsan, sorun değil. Ufaktan başlayabilirsin. Onu bir saat ya da daha uzun süre bırakman gerektiğini düşünmene neden olduğum için özür dilerim.

Yeniden rahatlamış olmak iyi hissettiriyor ve bunun bir hıçkırık olduğunu bilsem de, bir dahaki sefere Cecilia'nın yanından iki dakikadan fazla ayrılmaya karar verdiğimde çok daha sakin olacağımdan eminim. Ama tam her şey yoluna girmiş gibi hissetmeye başlamışken Victoria'nın kanepesinde bir şey fark ediyorum.

Açık bir bavul ve yanında bir yığın giysi var.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyorum Victoria'ya, dün gece arka tarafta gizlice dolaşıp komşumun penceresinden içeri bakarken o valizi nasıl görmediğimi düşünürken.

O mu? Hayır, sadece ortalığı toparlıyorum. Birkaç eski eşyayı atıyorum, burada biraz daha yer açmaya çalışıyorum.

Kulağa mantıklı geliyor ama Victoria neden birdenbire bu kadar kaypak görünmeye başladı? 'Cidden, eğer sadece blok etrafında bir yürüyüşe çıkmak istiyorsan ya da

Kafanı dağıtacak bir şeyler. Cecilia'yla on dakikalığına burada iyiyim' diyor ama ben burada başka bir şeyler döndüğünü hissediyorum. Bavula tekrar baktıktan sonra, Victoria'nın yatak odasına göz atmak için bu küçük dairede birkaç adım geri atıyorum ve bunu yaptığımda, tüm çekmeceler gibi gardırop kapaklarının da sonuna kadar açık olduğunu görüyorum. Tüm bu mobilyaların şu anda boş olduğu, herhangi bir giysiden tamamen yoksun olduğu gerçeği olmasaydı, bu özellikle endişe verici olmayabilirdi, bu da komşumun bana az önce söylediği şey hakkında kafamı karıştırıyor.

Ortalığı topladığını söyledi.

O zaman neden her şeyi paketliyor?

"Neler oluyor?" diye soruyorum Victoria'ya döndüğümde, Cecilia'yı çocuk arabasından almış ve çocuğumu kucağına almış olduğunu görüyorum.

"Neden buraya geri dönmek zorundaydın?" diye soruyor bana. 'Neden sadece gideceğini söylediğin gibi gidip tırnaklarını yaptırmadın ve her şey yoluna girmedi?

"Ne?

'Drama istemiyorum ve eminim sen de istemiyorsundur. Senin

durumunda olmaz.'

'Benim durumum. Sen neden bahsediyorsun?'

Victoria iç çekerek, "Rol yapmayı bırak," dedi. "Kim olduğunu biliyorum.

Bu sözler kaçmakta olan bir insan için tüyler ürpertici, bu yüzden Victoria'nın başka bir şeyden bahsediyor olma ihtimaline karşı hiçbir şey söylememeye karar verdim.

'Ben kimim? Ben Teresa,' demeye çalışıyorum.

Victoria kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Hayır, değilsin," diye cevap verir. 'Sen Fern Devlin'sin. Doktorun dul eşisin. Ya da Kara Dul mu demeliydim?

Victoria'nın gerçek kimliğini nasıl bilebileceğini anlamaya çalışırken donup kaldım. Daha da ötesi, dost canlısı, sevecen komşumun neden şimdi bana karşı bu kadar soğuk davrandığını anlamaya çalışıyorum.

Yapılacak en iyi şeyi hızlıca düşünmeye çalıştıktan sonra, Victoria'nın bunun büyük bir yanlış anlama olduğunu düşünmesini sağlayacağını umarak kahkaha atmayı tercih ediyorum.

'Oh, bana şaka yapıyorsun. İyi bir şaka. Çok komik,' diyorum gülümseyerek. "Neredeyse beni kandırıyordun.

Ama Victoria gülmüyor. Tek yaptığı bebeğimi tutmaya devam etmek.

"Ben ciddiym Fern. Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum. Polis seni arıyor, değil mi? Bu yüzden burada sahte bir isimle yaşıyorsun. Onlardan saklanmaya çalışıyorsun. Bu yüzden para için yardımına ihtiyacın vardı, değil mi? Bir şeyler ters giderse diye parayı kendin alma riskini göze alamadın, o yüzden beni kullandın. Sorun değil, kızmadım. Anlıyorum. Ama senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, bu yüzden benimle oyun oynamayı bırak.

Bu benim başarısız rolümü bırakmam için bir işaret gibi görünüyor, ben de öyle yapıyorum ve arkadaşım olduğunu düşündüğüm kişiyi yatıştırmak için ellerimi önümde kaldırıyorum.

'Tamam, evet, haklısın. Ben Fern, ama açıklayabilirim! Seni kullanmıyordum. Sen benim arkadaşımsın. Bana yardım etmeyi teklif ettin. Ve haberlerde duyduğun her şeye inanma. O gazeteciler her şeyi abarttılar. Ben tehlikeli biri değilim. Sadece bebeğime verebileceğim en iyi hayatı vermeye çalışıyorum.

Victoria buna gözlerini deviriyor ama onu inandırmak zorundayım. Ayrıca tüm bunları nasıl anladığını da bilmeliyim.

"Nereden biliyorsun? Ona endişeyle sordum. "Ne zaman öğrendin?

Victoria, "Parayı transfer ettiğin banka hesabındaki ismi internette arattığımda öğrendim," diyor. 'D Devlin isminin tanıdık geldiğini düşündüm, bu yüzden Google'a yazdım ve yazdığımda her türlü çılgın sonuç geldi. Bir cinayet, bir dava ve kaçan bir eş hakkında makaleler. O zaman bu soyadını daha önce nerede duyduğumu biliyordum. Haberlerde duymuştum. Ayrıca 'D'nin ne anlama geldiğini de biliyordum. Drew, doğru. Drew Devlin, Arberness'teki ölü doktor. Bu onun banka hesabı ve parası ve sizin bunu bilmeniz tek nedeni onun karısı olmanız. Polisin onu öldürdüğünü düşündüğü kişi sensin.

Victoria kesinlikle her konuda haklı, ama ne yapmam gerekiyor? Onu araştırma becerilerinden dolayı tebrik edip, bunca zamandır aranan bir suçluyla komşu olmasının önemli olmadığını mı söylemeliyim?

'Kaçıyorsun ve kaçmamak için o paraya ihtiyacın vardı,' diye devam ediyor Victoria. 'Sorun değil, bunu benden saklamak zorunda değilsin. Artık gerçeği biliyorum, o yüzden rahatla. Ben polis değilim, yani başın belada değil. En azından henüz değil. Ama olabilirsin çünkü tek yapmam gereken bir telefon etmek ve seni tutuklamak için beş dakika içinde burada olacaklar.

"Polisi aramayın," diye yalvarıyorum, Victoria'ya doğru bir adım atıyorum ama sanki ona ve kucagındaki bebeğe bir tehdit oluşturuyormuşum gibi geri adım atıyor. Elbette Cecilia için bir tehdit değilim, ama Victoria'ya gelince? Bu, köşeye sıkıştırıldığım ve oradan kurtulmak için savaşmak zorunda kaldığım ilk sefer değil. Belki de komşuma bunu hatırlatmalıyım. Ama bu son çare ve kızımın iyiliği için bunu barışçıl bir şekilde çözmeyi tercih ederim, bu yüzden tekrar denemeden önce Victoria'nın önerdiği gibi sakinleşiyorum.

"Bana yardım ettin. Harika bir arkadaş oldun. Bunun için minnettarım ve polisi aramadığın için de minnettarım," diyorum, korkutucu görünmemek için aramızdaki saygılı mesafeyi koruyarak. "Teşekkür ederim. Başka arkadaşım yok, bu yüzden alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var.

"Hiç şaşırmadım. Sizin gibi bir kadın, ardında cesetler bıraktığında arkadaş edinmekte zorlanıyor olmalı.

'O kadar basit değil! Bana baskı yapıldı. Üzgündüm. Kızgındım. Kafam karışmıştı. Yaptığım her şeyden pişmanım ama bunu değiştiremem. Şu an tek yapabileceğim bebeğime olabileceğim en iyi anne olmaya çalışmak. Bunu anlıyorsun, değil mi? Cecilia'nın bana ihtiyacı var. Hapse girersem bu onun için adil olmaz. Yalnız kalır. Lütfen, sadece iyi bir hayat yaşamaya çalışıyorum. Normal bir hayat. Yeniden başlamaya çalışıyorum, tıpkı senin gibi.

"Ben senin gibi değilim," diyor Victoria soğuk bir şekilde ve işte o an onun artık benim arkadaşım olmadığını anlıyorum. Polisi aramamasına rağmen, belli ki istediği farklı bir son var. Cecilia'yı alıp hiçbir şey olmamış gibi yan komşuma dönmemi kabul etmeyecek.

"Tamam, ne istiyorsun?" diye soruyorum, her şeye hazırlıklı olarak. 'Para mı? Gerekiyorsa hepsini alabilir misin? Ben Cecilia ile giderim, sen de yirmi bin dolar daha zengin olursun. Herkes kazanır, değil mi?'

Victoria'nın tüm para teklifimi hevesle kabul edeceğini umuyorum çünkü pazarlık yapacak durumda değilim. Tuhaf bir şekilde, söylediklerimle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor. Sonra nedenini anladım.

Cecilia kollarında ağlamaya başlarken bana 'Parayı istemiyorum' dedi. "Bebeğini istiyorum.

YİRMİ ÜÇ

ALICE

Tomlin bana Fern'in Cornwall'da olduğuna dair güçlü bir inancı olduğunu söyler söylemez eve koştum ve hemen toplanmaya başladım. Bana kalırsa, yola çıkmaya ve o kadınla aramdaki mesafeyi kapatmaya hazırım ve kimsenin beni durdurmak için söyleyebileceği bir şey yok. Ama bu karşımdaki adamın denemesine engel değil.

"Sadece yavaşla. Hâlâ kesin bir adresimiz yok! Telefonumun şarj aletini toplayıp içinde yedek kıyafetlerimin olduğu sırt çantama atarken Tomlin bağırıyor. Bavulum hafıf, sadece temel ihtiyaçlarımı alıyorum, bu yüzden diş fırçamı da aldıktan sonra gitmeye hazır olacağımı düşünüyorum. Tabii bir de Evelyn ve onun temel ihtiyaçlarından oluşan çantası var, çünkü küçük kızımı burada onunla ya da onunla bırakmayacağım. Siobhan hala burada, evimde garip bir şekilde oyalanıyor ve dün gece erkek arkadaşımla yakınlaştığını bildiğim gerçeğinden tamamen habersiz. Ama o ya da o umurumda bile değil. Sadece mümkün olduğunca çabuk güneye inmek istiyorum. Çantamı ve bebeğimi arabaya koyduktan sonra gideceğim.

"Bu çok saçma. Ne yapacaksın? Etrafta dolaşıp onu görmeyi mi umacaksın? Cornwall büyük bir yer, biliyor musun?" Tomlin diyor ki. "Doğru dürüst bir adres bulana kadar bekle, sonra gideriz.

Çantamın fermuarını çekip yatak odasının kapısına yönelirken, 'Hayır, harcadığımız her saniye Fern'in tekrar kaçma riskini göze aldığımız bir saniye,' diye bağırıyorum. Kısa bir süre önce sinir krizinin eşiğinde olduğumu düşünürsek, şu anda kendimi tamamen zinde ve hazır hissediyorum ve adrenalin ve güçlü bir intikam arzusunun bir insanın sağlığı için neler yapabileceği şaşırtıcı.

Yatak odasından aceleyle çıkıyorum, çıkarken Siobhan'ın yanından geçiyorum ama o beni yavaşlatmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Onun yerine, bana

benimle geliyor.

Yardıma ihtiyacın olabilir. Fern tehlikeli. Ben de geleyim,' diyor.

Bana ihanet eden kadınla saatlerce bir arabada oturma düşüncesi pek de hoş bir düşünce değil. Sonra gördüklerimi anlatmayı ve Siobhan'a kaybolmasını söylemeyi düşünüyorum ama bu sadece ilerlememi geciktirecek. Tartışmaya vaktim yok, sadece arabama gitmem gerekiyor ve aşağı indiğimde Evelyn için bir şeyler toplamaya başlıyorum. Çantasına atabildiğim kadar çok süt şişesi atıyorum ve gerekirse yolda daha fazlasını alabileceğimi düşünüyorum, ancak yoluma çıkmaya devam eden Tomlin ve Siobhan hızımı kesiyor.

"Eğer gerçekten gidecekseniz Evelyn'i burada bırakın," diye öneriyor Tomlin. 'Onu köydeki bir arkadaşımıza bırakabiliriz. Audrey, belki. Fern'i yakalamak için yola çıktığımızı bilirse yardım etmekten mutluluk duyacaktır.

"Hayır, o benimle geliyor" diyorum, çünkü yolculuğu çok daha kolaylaştıracak olsa bile bebeğimi kimseye bırakamam. Ama ne kadar süre kalacağımı ya da neler olabileceğini bilmiyorum, bu yüzden Evelyn de gelmek zorunda. Ama Tomlin bir konuda haklı. Tek başıma gitmemeliyim, bu yüzden o ve Siobhan'ın benimle gelebileceğini söylüyorum.

"Gidip şu kaltağı yakalayalım," diyor Siobhan, açıkça bu plana katılıyor ve kendisi de bir kaltak olsa da, şimdilik bir müttefik olabilir. Ama Tomlin hâlâ emin değil.

'Hâlâ bekleyip Ian'ın Cornwall'da ne bulacağını görmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum,' diyor. 'Bunu sana sadece pazarda çok üzgün olduğun için söyledim. Keşke şimdi zahmet etmeseydim.

'Üzüldüm çünkü o kadın hala özgür. Artık nerede olduğunu biliyoruz, bu işi sonsuza dek bitirebiliriz,' diye ağlıyorum, içimde heyecan yükseliyor çünkü bu sefer gerçekten sonun yaklaştığını hissediyorum.

"Ben gidiyorum ve şimdi gidiyorum," diyorum Tomlin'e. Evelyn ve bebek arabasını kapıya doğru iterken Siobhan da birkaç çanta alıp beni takip ediyor. "Ya bizimle gelirsin ya da burada kalıp Fern'i tekrar kaybedebilirsin.

Bu kesici sözün gururlu dedektifi inciteceğini biliyorum ama aynı zamanda kararını çabuk vermesini de sağlayacağım.

"Peki," diyor anahtarlarını alırken. 'Ama bilgin olsun, bence bu kötü bir fikir ve eğer bu işi batırırsak ve Fern kaçarsa, bunun sorumlusu sen olacaksın.

Evden çıkıp arabaya doğru ilerlerken kendimden emin bir şekilde 'Kaçamayacak,' diyorum. "Bundan emin olacağım.

Konuşmak için zaman kalmadığından, şimdi eylemin öncelikli olmasını sağlıyorum ve her şey ve herkes arabaya bindiğinde, Tomlin'in sürme önerisini reddedip motoru kendim çalıştırıyorum. Sonra ayağımı yere basıp bizi mümkün olduğunca çabuk Arberness'ten çıkarıyorum ve bana güney sahiline kadar en hızlı yolu sağlayacak olan otoyola katılmaya hevesleniyorum.

Bu kilometreleri aşip gideceğim yere varmak için sabırsızlanıyorum. Bunu yaptığımda Fern gözlerine inanamayacak.

YİRMİ DÖRT

FERN

Çocuğumu tutan kadına bakıyorum ve az önce ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

Paramı değil, bebeğimi istiyor.

Ama hangi dünyada bunun gerçekleşebileceğini düşünüyor ki?

"Victoria, lütfen, bu konuda mantıklı olalım," diyorum, ellerimi komşuma doğru uzatırken, o ellerini Cecilia'nın üzerinde sıkıca tutuyor ve çocuğumu alıp bu daireden kaçmamı engelliyor, ki tek yapmak istediğim de bu.

'Mantıklı davranıyorum,' diye soğukkanlılıkla cevap veriyor. 'Hayatının geri kalanında hapse girmek istemediğini biliyorum, bundan kaçınmak için her şeyi yapacağından eminim. Yapman gereken şey bu. Sadece Cecilia ile gitmeme izin ver ve özgür bir kadın olarak kal.

"Bebeğimi *sana* vermeyeceğim! Ağlıyorum ve Cecilia'yı pençelerinden kurtarmak için çaresizce Victoria'ya doğru bir adım daha atıyorum ama o sadece geri çekiliyor ve mesafesini koruyor. Ellerindeki küçük cana zarar verir diye ona çok güçlü bir şekilde saldırmaktan korkuyorum.

"Başka seçeneğin yok," diye tersliyor Victoria beni. 'Kendini güvende tutmak istiyorsan yok. Ve bu konuda kızını da.

"Ona zarar vermezsin," diyorum, kesinlikten çok umutsuz bir umutla.

'İstemiyorum ama beni zorlarsan kim bilir neler yapabilirim,' diyor Victoria. 'Bir kitabı asla kapağına göre yargılamaman gerektiğini herkesten iyi biliyor olmalısın. Daha önce neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok, tıpkı Cornwall'daki diğer herkesin senin gibi bir kadına sahip oldukları hakkında hiçbir fikri olmadığı gibi

onların arasında yaşamak. Geri çekil Fern, yoksa seni uyarıyorum, bu işin sonu hiçbirimiz için iyi olmayabilir.

Bu uyarıyı test etmekten çok korktuğum için Victoria'nın dediğini yapıyorum ve bir çıkış yolu bulmaya çalışırken mesafemi koruyorum. Ama Victoria istediği şeyi değiştirmedikçe, bir çıkış yolu göremiyorum.

"Lütfen, bebeğimi sana veremeyeceğimi biliyorsun," diyorum, kızıma bakarken kalbim sızlıyor ve onunla yeniden bir araya gelmeyi her şeyden çok istiyorum. 'Ama sana para verebilirim, hem de çok para. Onu alabilir ve yeni bir yerde yeniden başlayabilirsin. Senin peşinden gelmeyeceğim. Neye harcadığın umurumda değil. Sadece lütfen küçük kızıma zarar verme.

Victoria korkutucu bir şekilde, 'Onu almama izin verdiğin sürece ona zarar vermeyeceğim,' dedi. "Bir fikrim var. Neden parayı alıp başka bir yerde yeniden başlamıyorsun? Buna alışkınsın, değil mi, bu yüzden senin için çok zor olmamalı. Para umurumda değil dediğimde ciddiymdim.

"Sadece gizlice çocuğumu istediğin için!" diye ağlıyorum. "Neler yapabileceğini bilseydim senden asla bu iyiliği istemezdim!

"Neler yapabileceğini bilseydim asla seninle arkadaş olmazdım! Victoria karşılık verir. "Ölümçül intikam planları. Cinayet. Masum bir insana iftira atmak. Dolandırıcılık. Bunlardan herhangi biri büyük bir annenin yapacağı bir şey gibi geliyor mu? Çünkü sen harika bir anne değilsin Fern, hem de hiç değilsin ve işte bu yüzden Cecilia'nın benimle olması seninle olmasından daha iyi.

Duyduklarıma inanamıyorum. Kuşkusuz şaibeli geçmişime rağmen, Cecilia'nın benim yerine ona ait olduğunu düşünmesine imkan yok.

'Evet, pek çok şeyi yanlış yaptım,' diye itiraf ediyorum. 'Ama burada yapmaya çalıştığınız şey hepsinden çok daha kötü. Bir çocuğu annesinden almaya çalışıyorsun ve bu iğrenç bir şey. O benim kızım Victoria, senin değil, ya onu bana geri verirsin ya da başka bir şey yaparsın.

Yoksa ne olur? Diğer insanları incittiğin gibi beni de mi incitirsin? Kocanı incittiğin gibi mi? O zavallı doktor seninle evlenerek hayatının en büyük hatasını yaptı ve bunun bedelini ödedi. Ama sen onun hayatını mahvetmiş olabilirsin ama ben bu küçük kızını mahvetmene izin vermeyeceğim. Ona verebileceğin her şeyden daha iyisini hak ediyor. Kaçak bir hayatı değil, normal bir hayatı hak ediyor ve bu yüzden benimle kalıyor.

Artık Victoria'nın fikrini asla değiştirmeyeceğini görebiliyorum ve bu farkındalık neredeyse tüm bu kabusun ortaya çıkmaya başladığı zamanki kadar korkutucu.

Cecilia'yı bana vermesini sağlayamazsam başka ne yapabilirim?

"Sana ne oldu? Sesimi alçaltarak soruyorum, hafifçe taktik değiştiriyorum.

"Affedersiniz? Cecilia ağlamaya başlayınca Victoria cevap verir.

'Ne oldu da böyle bir şey yapmaya kalkışacak bir canavara dönüştün? En azından yaptığım şey için kendimce sebeplerim vardı. Kocam beni aldattı ve ben de üzgün ve öfkeliydim. Bir gün uyanıp korkunç bir şey yapmaya karar vermedim. Uzun bir süreçti. Aylarca incinmiş ve ihanete uğramış hissettim. Paranoya, utanç ve iğrenme içinde boğulduğum sayısız gece. Başkalarına zarar verebilecek bir kadın olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama başkalarının eylemleri beni bunu yapmaya zorladı.

"Yaptığın her şey için başkalarını mı suçluyorsun? Victoria dehşete düşmüş bir halde bana soruyor. "Gerçekten mi? Sanki hiçbiri senin hatan değilmiş gibi?

'Hayır, söylediğim bu değil. Söylediğim şey, başıma kötü şeyler geldiği ve bunların beni kötü kararlar almaya ittiğidir. Bilmek istediğim şey, başkasının bebeğini almanın iyi bir şey olduğunu düşünmenize neden olacak ne gibi kötü şeyler yaşadığınız?

"Seni ilgilendirmez.

"Almaya çalıştığın benim bebeğimse bu beni ilgilendirir!

Victoria benim bu çıkışım karşısında sessizleşiyor, Cecilia da öyle, ağlamayı kesiyor, annesinin sesinin bu kadar yüksek olmasından dolayı sersemlediğine şüphe yok.

'Her ne ise Victoria, sana her ne olduysa, eminim senin hatan değildi. Buna böyle tepki vermenin doğru olmadığını görmelisin. Lütfen, bir saniye dur ve doğru olanı yap. Bunu hiçbirimiz için daha kötü hale getirme.

"Daha kötüsü mü? İşler nasıl daha da kötüleşebilir? Victoria etrafına bakarken ağlıyor. "Yaşadığım yere bak. Tek başımayım. Kimsem yok ve hiçbir şeyim yok. Hiç suç işlemedim ama hayatım böyle, bir de sana bak. Korkunç şeyler yaptın ama yine de bir bebekle kutsanan sensin. Bu hiç adil değil. Senden daha iyi bir ebeveyn olurdum. Senden daha iyi bir insan olduğumu biliyorum!"

"Demek bütün mesele bu? Yalnız mısın? Bunun için üzgünüm Victoria ama bunu değiştirmek için bir çocuk çalmak doğru bir yol değil! Arkadaş edinmene, bir erkekle tanışmana ya da her ne istiyorsan ona yardım edebilirim. Ama sana bebeğimi veremem!"

Yaşadığım şok ve korku artık öfkeye dönüşüyor - sanırım Victoria bunu görebiliyor çünkü bu çılgın senaryo ortaya çıkmaya başladığından beri ilk kez biraz şaşırmış görünüyor. Belki de bu durum karşısında geri adım atacağımı düşündü.

Polisi aramakla tehdit etmesine şaşırdım ama eğer böyle düşündüyse fena halde yanılmış.

"Cecilia'yı bana ver," diyorum. 'Ondan sonra ne yapmak istersen iste, ister konuş, ister polisi ara, ister daha önce yaşadığın sefil hayata geri dön, umurumda değil. Sadece onu hemen geri ver, yoksa bu işin sonu senin için iyi olmayacak.

"Ne yapacaksın? Victoria da geri adım atmaya benim güç gösterime karşılık vermeye çalışıyor.

"Şöyle diyelim, benimle karşılaşan herkes her zaman çok daha kötüsünü yapmıştır," diye hatırlatıyorum Victoria'ya, artık geçmişimi kendi avantajıma kullanmaya karar vermiştim. 'Eğer benim hakkımda araştırma yaptıysan, ki öyle görünüyor, o zaman yoluma çıkmaya çalışan insanlara ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Bu senin son uyarın. Kızımı bana geri ver yoksa yaptıklarımın sorumlu olmayacağım.

Victoria'nın kabul edeceğini ve istediğimi yapacağını umuyorum. Bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydim çünkü hayatımda hiçbir şey o kadar kolay olmadı. Tıpkı Alice'ten uzak duramayan Drew ya da polise gitmemem karşılığında benimle yatmak istediğini söyleyen Rory ya da itirafımı gizlice kaydedip bundan sıyrılmaya çalışan Greg gibi. Neden bana yanlış yapan tüm insanlar çok geç olana kadar büyük bir hata yaptıklarını asla fark etmiyorlar?

Victoria'ya doğru koşarken, gerçekleşmek üzere olan çılgınca değişim sırasında Cecilia düşerse onu yakalamaya çalışmak zorunda kalmaya hazırım.

"Uzak dur! Victoria ağlıyor ama ben öyle bir şey yapmıyorum, benim olanı geri almaya ve sonuçlarına katlanmaya niyetliyim.

Ben Cecilia'yı tutmaya çalışırken, Victoria benden uzaklaşmaya çalışıyor ama kızımı kavradığım için ona izin vermiyorum. Etrafındaki insanların çaresizliğini açıkça hissedenden Cecilia yine ağlıyor ve ne kadar korktuğunu görmek kalbimi kırıyor. Ama onu bu deli kadından uzaklaştırmazsam ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu biliyorum, bu yüzden çok sert bir hamle yaparak her şeyi riske atıyorum.

Victoria'yı olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru itiyorum ve dengesini kaybedip düşüyor. Cecilia'yı tutuşunu gevşetiyor ve yere çarpmadan önce onu ondan almama izin veriyor.

Bebeğimi kucağıma aldığım sırada Victoria'nın başı sehpanın kenarına çarpıyor ve yere düştükten sonra tepkisiz bir şekilde halının üzerinde yatıyor.

Ayağa kalkıp Cecilia'yı benden geri almaya çalışıp çalışmayacağını görmek için bekliyorum, ama hareket etmiyor. Onu iterken öldürmesem bile ciddi şekilde yaralamış olmaktan korkabilirdim. Ama bunun için endişelenecek zamanım yok çünkü artık bebeğimi geri aldım, sadece buradan çıkmak ve bu kadını bir daha asla görmemek istiyorum.

Kapıya doğru koşarken, Victoria öldüyse benim peşimden gelemeyeceğini ve polise gidip yan komşusunun kim olduğunu söyleyemeyeceğini biliyorum. Bu benim için çok büyük iki sorunu çözerdi, gerçi başka bir cesetten sorumlu olsaydım, bu başlı başına büyük bir sorun olurdu. Polis eninde sonunda onu bulacak ve ne olduğunu sorup soruşturacak ki benim ihtiyacım olan şey bu değil, çünkü kapıma gelen herhangi bir polis memuru, meslektaşlarının ülkenin diğer bölgelerinde aradığı kadın olarak beni tanıyabilir. Ama eğer cesedi araştırırlarsa ve kadının kısa bir süre önce Drew Devlin adına açılmış bir hesaptan yüklü miktarda para aldığını keşfederlerse, hem bu işlemle hem de parayı alan kadının şu anda ölü olmasıyla bir ilgim olabileceğini anlamaları uzun sürmeyecektir. Bu yüzden Victoria'nın ölü ya da diri olduğuna bakmaksızın daireme dönmeye, eşyalarımı toplamaya ve sonra da buradan defolup gitmeye karar verdim.

Cornwall'dan ayrılmayı planlamıyordum ve burada kendim ve kızım için gerçek bir hayat kurmayı umuyordum, ancak bir kez daha işler hızla değişti. En azından uyum sağlama ve sorunların üstesinden gelme yeteneğimi kaybetmedim. Ben bir hayatta kalma uzmanıyım ve tüm bu becerilere bir kez daha ihtiyacım olacak.

Daireme dönüp Cecilia'yı beşiğine yatırdıktan sonra giysilerimi toplamaya başladığımda, içimde nedense bu kez şansımın tükenmek üzere olduğuna dair korkunç bir his var.

Neden bilmiyorum ama bunu hissedebiliyorum.

Bu sorun daha bitmedi.

YİRMİ BEŞ

ALICE

İki saattir araba kullanıyorum, hız göstergesinin kadranı sürekli olarak otoyollarda belirlenen hız limitlerinin üzerinde seyrediyor, arabamla Cornwall arasındaki mesafe her geçen saniye daha da azalıyor. Ancak, iyi bir ilerleme kaydetmeme rağmen, bu benim için asla yeterince hızlı olmayacak çünkü dün orada olmak istiyorum. Arabamdaki yolcular yüzünden de yavaşladığımı hissediyorum. Siobhan önde benim yanımda otururken Tomlin arkada Evelyn'in araba koltuğunun yanında oturuyor ve ben devam etmeye hevesliyken ikisi de bir an önce durmak istiyor.

Tomlin, onu ne kadar görmezden gelmeye ve sadece önümdeki yola odaklanmaya çalışsam da, 'Evelyn'in beslenmeye ve değişime ihtiyacı var,' deyip duruyor.

"Beş mil sonra bir benzin istasyonu var," diye ekliyor Siobhan yardımcı olmadan, çünkü durmaya hiç niyetim yok. Bu arabayı park etmek beni Fern'e daha çabuk ulaştırmayacak, öyleyse neden durayım? Ne yazık ki, her şoförün bildiği gibi, yolcularınız huzursuzken rahat bir yolculuk yapmak son derece zordur ve Evelyn ağlamaya başladığında, açıkça aç ve araba koltuğundan bir molaya ihtiyaç duyduğunda, kaybedilen bir savaşla savaştığımı anlıyorum.

Durmak zorundayız. Ama sadece kısa bir süreliğine.

Otoyoldan çıkıp bizi benzin istasyonuna doğru götürmesini işaret ederken, 'Çabuk olalım,' diyorum.

Evelyn'in ağlama sesleri arttıkça, ben de yolda biraz soluklanmaya ihtiyacı olduğunu düşünen sürücülere ait diğer araçların arasında park edecek bir yer arıyorum. Belki de bir dakikalığına bu arabadan inmek bana iyi gelecektir, sadece ağlama sesine bir ara vermek için bile olsa. Sonunda buldum

büyük bir SUV'un yanına yanaşıyor, içinden üç çocuk fırlıyor ve onları yıpranmış görünen ebeveynleri takip ediyor.

Tomlin, Evelyn'i kucağına almadan önce arabanın arkasında ayaklarının dibindeki büyük çantadan boş bir süt şişesi ve biraz hazır mama çıkarırken, "Ben beslerim," diyor. Ona yardım etmeyi teklif edebilirdim ama Siobhan'ın da aynı şeyi yapmasıyla arabanın yanında bacaklarımı uzatma fırsatını değerlendirmeyi tercih ettim.

Evelyn'i beslemek uzun sürmüyor çünkü aç olmanın çok ötesinde ve böyle olduğunda süt şişelerini her zaman daha hızlı boşaltıyor. Bu iş bittiğinde Tomlin bir sonraki görev için hazır.

Tomlin arabanın dışında bize katılırken, 'Onu içeri götürelim ve orada değiştirelim,' diyor.

"Burada yapamaz mıyız?" diye itiraz ediyorum. 'Bebek arabasını dışarı çıkarırsak çok uzun sürer ve muhtemelen içeride altı değiştirilen binlerce bebek daha vardır. Büyük kuyruklar için vaktimiz yok.

"Arabada üstünü değiştirmeyeceğim. Onun da benim gibi ortam değişikliğine ihtiyacı var. Sadece yarım saatimiz olacak. Bunu karşılayabiliriz.'

Bu yolculuğu otuz dakika geciktirme düşüncesi hoş bir düşünce değil ama bu arabaya binip yolcularımdan hiçbiri olmadan buradan uzaklaşmak dışında yapabileceğim çok az şey var. Bu düşünce aslında cazip bir düşünce çünkü Tomlin ve Siobhan'ın arkamdan neler çevirdiğini hâlâ biliyorum ve bu da Arberness'ten güneye doğru ilerlerken gergin bir araba yolculuğunu daha da gerginleştirdi. Tomlin bana kendim ve bebeğim için en iyisinin ne olduğunu anlatmaya çalışırken, Siobhan bana ne kadar benim tarafımda olduğunu ve Fern'in bana yaptıkları için adaleti sağlamama yardım etmek için sabırsızlandığını hatırlatıp dururken sürekli dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Beni sırtımdan bıçaklayan iki insan gibi davranmıyorlar ama bunu yapabileceklerini biliyorum, bu yüzden ikisinin de bunu yanlarına bırakmayacağım.

Sadece kendi anımı seçmem gerekiyor ve o zaman Fern'e gitmeme engel olmayacak bir zaman olacaktır.

Hayatta çocuk sahibi olduktan sonra girilen, daha fazla zaman alan ve daha meşakkatli olan çoğu şey gibi, bu araba yolculuğunda da dördümüz Evelyn'in bezini değiştirmek ve kendimizi rahatlatmak için servis istasyonuna giriyoruz. Servis istasyonuna girdiğimde, çeşitli fast food yerlerinde kuyrukta bekleyen insanlar görüyorum, hepsi de muhtemelen arabalarına yakıt aldıktan sonra vücutlarına da yakıt almak istiyorlar. Tahmin ettiğim gibi, bebeklerini tualete götüren çok sayıda ebeveyn de görüyorum.

Oradaki kuyruklar da neredeyse yemek kuyrukları kadar uzun ve yavaş ilerliyor.

Tomlin, Evelyn'i kuyruğa katılması için götürürken "Hemen döneceğim," diyor ve bana ve Siobhan'a gidip biraz yiyecek almak kalıyor.

"Canım sandviç çekti," diyor bana ve sol tarafımızdaki, büyük cips paketlerinden cazip çikolata barlarına ve renkli gazlı içecek kutularına kadar pek çok ürünün yanı sıra sandviç de satıyor gibi görünen dükkana bakmamızı öneriyor. Ancak başka bir şey daha satıyorlar ve dükkana girdiğimizde ikimiz de kasaların sağında sergilenen dergi sıralarını görüyoruz. Birkaç başlık potansiyel okuyucunun dikkatini çekmek için yarışıyor ama benim için savaşı kazanan rafın ortasındaki ön kapakta yer alan başlık oluyor. Doğrudan benimle ve bugün yolda olma nedenimle ilgili bir başlık taşıyor.

Ölümcül Doktorun Dul Karısı ile aynı okula gittim.

Bu değersiz gerçek hayat dedikodu dergisinin ön kapağındaki yazı parlak sarı renkte ve Siobhan bunu kendisi fark etmemiş olsa da ben uzanıp dergiyi raftan aldığımda görüyorum.

Kapağa baktığımda, Fern'in bir fotoğrafının yanında, hikâyesini bu pek de itibarlı olmayan yayına satmış gibi görünen başka bir kadının da olduğunu görüyorum.

Siobhan hikâyeyi bulmak için sayfaları çevirdiğimi görünce, "İnsanlar her şeyden para kazanıyor," diyor. "Bir gazetecinin seninle hapisanede olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmam için bana iki bin pound teklif ettiğini söylemiş miydin? Ona defolup gitmesini söyledim çünkü seninle olan arkadaşlığımıza kolay para kazanmaktan çok daha fazla değer veriyordum.

Siobhan'a bir şey söylemiyorum, sadece dergiye baktığım için değil, ellerini erkeğimden uzak tutacak kadar arkadaşlığımıza değer vermediğini bildiğim için. Sonra aradığım makaleyi buluyorum ve hızlıca okuduğumda, hikayenin Fern'in Manchester'daki bir okuldan eski sınıf arkadaşlarından biri hakkında olduğunu ve aranan kadının çocukken ve öğrenciyken nasıl biri olduğunu anlattığını öğreniyorum.

Sanırım en sevdiği ders matematikti. İngilizce dersinde arkamda otururdu ama pek fazla soruya cevap vermezdi. Sevdiğini biliyorum.

Coğrafya da öyle çünkü bir keresinde dünyanın kıtaları üzerine bir sunum yapmıştı. Onu tanıdığımda bir doktorla evleneceğini ve yasaları çiğneyeceğini kesinlikle bilmiyordum. Onun ne hale geldiğini düşünmek şok edici ve umarım polis onu masum bir insana daha fazla zarar vermeden yakalayabilir.

Sözcük sütunlarının yanında birkaç fotoğraf daha var ve bunlardan birinde Drew var; yakışıklı doktor sıcak ve güneşli bir yerde tatil yaparken resmedilmiş ve gelecekte onu bekleyen korkunç kaderden tamamen habersiz. Burada benim de bir fotoğrafım var, hapishaneden çıkarken çekilmiş bir fotoğraf ve o zaman olduğunu biliyorum çünkü fotoğrafta berbat görünüyorum. Altında bir yazı var.

Doktorun Metresi: Alice Richardson, Fern tarafından suçlandı ve gerçek hikaye ortaya çıkmadan önce cinayetten mahkum edildi.

Bu derginin editörünün fotoğrafımı kullanmadan önce benden izin alması gerekip gerekmediğini merak ediyorum ama artık bunun için çok geç, ayrıca gerçekten umurumda olduğunu da söyleyemem çünkü bu hikaye ile ilgili olarak resmim ilk kez kamu tüketimine sunulmuyor.

Makalenin tamamını okumadan dergiyi kapatıyorum çünkü ana fikri anlayabiliyorum.

Yazıyı rafa geri atıyorum ve buraya ne için geldiğimi, yani biraz yiyecek aramaya koyuluyorum. Siobhan yazıdan dolayı üzgün olduğumu açıkça anlıyor çünkü beni teselli etmeye çalışıyor, bunun yakında sona ereceğini ve sona erdiğinde, basılan tüm hikayelerin Fern'in nasıl intikamını aldığını ve benim hikayenin kahramanı olduğumu anlatacağını söylüyor.

Belki Siobhan haklıdır. Umarım öyledir. Ama o her şeyin sonunda benim için iyi olacağını söyleyip dururken, bu yolculuğun geri kalanında onunla ve Tomlin'le sıkışıp kalırsam bunun nasıl mümkün olacağını pek göremiyorum. Bir yalancıya katlanılabilir ama ikisine katlanılamaz, işte bu yüzden birinden nasıl kurtulacağıma dair bir fikrim var.

Yiyeceklerimizi alıyoruz ve Tomlin'in Evelyn'le birlikte tuvaletten dönmesini bekliyoruz. Sonra dördümüz arabaya doğru yola koyuluyoruz. Ancak oraya vardığımda ve Tomlin Evelyn'i çocuk arabasından araba koltuğuna geçirme gibi zorlu bir sürece başladığında Siobhan'a bana bir iyilik yapıp yapamayacağını soruyorum.

"Bir kahve almalıydım," diyorum, şu anda bir kafein vuruşuna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu göstermek için esneme numarası yapıyorum. 'Geri dönüp bana bir tane getirebilir misin? Özür dilerim.

"Hiç sorun değil," diye cevap veriyor Siobhan, ki bunu yapacağını biliyordum çünkü Arberness'ten yola çıktığımızdan beri bana yardım etmek için burada olduğunu açıkça belirtmişti.

Tomlin'in de bir tane isteyip istemediğini sormadan önce, "Aslında ben de bir tane almalıyım," diyor.

Evet diyor ve ben ona Evelyn konusunda yardım etmeye giderken Siobhan da geri dönüp servis istasyonundaki insan kuyruğuna katılıyor.

Tomlin bana, 'Yola çıkmaya hevesli olduğunu sanıyordum,' diyor, muhtemelen yolculuğumuza neden bir gecikme daha eklediğimi merak ediyor.

İkimiz de arabaya binerken "Evet," diyorum ve sanırım erkek arkadaşım hâlâ bize kahve getirmeye giden kadını bekleyeceğimizi sanıyor. Ama benim planladığım bu değil. Motoru çalıştırdığımda Tomlin bana ne yaptığımı soruyor.

"Dün gece öpüştüğün kadınla aramıza biraz mesafe koyuyorum," diyorum arabayı sürmeden önce soğukkanlılıkla ve ne gariptir ki Tomlin buna ne diyeceğini pek bilemiyor.

Dün gece sözde arkadaşımınla yaptıklarını yüzüne vurmamın şokunu atlattıktan sonra bana durmamı çünkü onu burada, ıssız bir yerde bırakamayacağımızı söylüyor. Ama onu dinlememin imkanı yok ve çok geçmeden tekrar otoyola çıkıp saatte yetmiş mil hızla Siobhan'dan uzaklaşıyorum.

Onu geride bıraktığım için kendimi kötü hissediyor muyum? Hiç de değil. O bana ihanet etti, ben de sadece kendimi geri kazanıyorum. Artık o benim dikiz aynamda, dikkatimi benimle uğraşan diğer kadına çevirebilirim.

Az önce yalancı bir kaltağın icabına baktım.

Şimdi bir başkasıyla ilgilenme zamanı.

YİRMİ ALTI

Bunun tekrar olduğuna inanamıyorum. Sadece koşuya geri dönmek zorunda değilim, aynı zamanda başka bir insanı incitmiş olabileceğim gerçeğini de işlemek zorundayım.

Eşyalarımı toplarken, kendime başka seçeneğim olmadığını söyleyip duruyorum. Victoria çocuğumu almaya çalışıyordu. Böyle bir durumda bir annenin karşılık vermekten başka ne yapması beklenir ki? Ona zarar vermek istememiştim ama bebeğimi geri almak için bir şeyler yapmalıydım. Cecilia şu anda beşiğinde, ancak bir şeylerin ters gittiğini hissediyor olmalı çünkü yüksek sesle ağlıyor ve bu gürültü kendimi içinde bulduğum stresli durumu daha da artırıyor.

Eşyalarımı bavuluma atarken, artık yaptığım her şeyi başkalarının suçu olarak görmeye devam edip edemeyeceğimi düşünmeden edemiyorum. Şimdiye kadar geceleri başımı yastığıma koyup uyuyabilmemin tek nedeni, kendime başkalarının beni kötü şeyler yapmaya zorladığını söylememdi. Ama ya eylemlerimin tüm sorumluluğunu üstlenmem gereken bir nokta gelirse? Ve bunun bir tesadüf olamayacağını kabul edersem - gittiğim her yerde ölüm ve yıkım izleri bırakıyorum.

Ya sorun bensem?

Ya gazetelerin söylediği kadar kötüysen?

En kötüsü de, ya Cecilia bensiz daha iyi durumdaysa?

Belki de çocuğunuzu kaybetmekten daha kötü olan tek şey, onun siz olmadan daha iyi bir hayatı olabileceğini fark etmektir. Toparlanmayı bırakıp çılgılık atan bebeğime bakarken, onun bunların hiçbirini hak etmediğini biliyorum. Belki de şu anda yapabileceğim en iyi şey kaçmayı bırakıp polise teslim olmak. Cecilia bakıma alınacak ve sonunda yeni bir ailesi olacaktı.

birlikte yaşayabileceği birini buldum. O zaman benimle kalırsa yaşayacağı berbat hayat yerine normal bir şekilde yetişebilirdi. Benimle birlikte ne yapacağı belli olmayan ve tehlikeli yerlerde değil, sakın ve güvenli bir ortamda büyüüp gelişebilirdi.

Kızımın aramdaki bağ kopmaz gibi görünse de, ya bu bağı gerçekten koparmak onun yetişkinlikte başarılı olması için en iyi yolsa?

Annesinin gerçekte kim olduğunu ve neler yaptığını öğreneceği bir zamanın geleceğini biliyorum ama en azından o zamana kadar aramızda bir ayrılık olursa, bunun onun üzerinde bu kadar derin bir etkisi olmayabilir. O zamana kadar hayatında ona doğru ile yanlış arasındaki farkı ve benim sorunlarımla başa çıkmak için seçtiğim tüm yasadışı yollar yerine sorunlarla başa çıkmanın yasal yollarını gösterebilecek daha iyi rol modelleri olabilir. Belki bir gün gelip beni hapisanede ziyaret edebilir ve ikimiz için de acımasız olsa da, en azından hatalarımı kabul ettiğimi ve onlardan kaçmaya devam etmek yerine sonuçlarıyla yüzleştirdiğimi görebilirdi.

Sorun şu ki, tüm bunlar teoride kulağa hoş gelse de, kızımdan isteyerek uzaklaşıp bir hapisane hücreğine girmek benim için imkansız olmasa da çok daha zor olacak. Kim bilir, belki de Cecilia üzerinde olumsuz bir etkisi bile olabilir. Sonsuza kadar onunla birlikte olması gereken tek kadın tarafından terk edilmiş hissedebilir ve bu da yetişkinlikte zihniyetini, büyüdükçe benimle göçebe ve yoksul bir yaşam sürmekten çok daha fazla bozabilir. En azından ona sadık kalırsam, gelecekte ne olursa olsun, beni asla onu terk etmekle ve sevmemekle suçlayamaz. Bencilce, bu ikinci yolu seçmek beni en azından bir süreliğine hapisaneden uzak tutmaya da yardımcı oluyor, bu yüzden bunun en iyi yol olduğunu hissetmek benim için daha kolay.

Ben de öyle yapacağım.

Cecilia yanımdayken koşmaya devam edeceğim ve uğruna savaştığım bir şey kalmayana kadar bizim için savaşmaktan vazgeçmeyeceğim.

Eşyalarımı yeterince topladığıma karar vererek, Cecilia'nın eşyalarını toplamaya başlamak üzereydim ki, çılgılık atmasının nedeninin sadece aç olması olabileceğini fark ettim. Beslenmesi gecikti ve duracak vaktim olmasa da, yanımda ağlayan bir çocuk taşırken bu köyden ayrılmaya çalışırken dikkat çekmemem kolay olmayacak. İşte bu

Neden onu şimdi beslemeye karar verdim, çünkü bir dahaki sefere ne zaman fırsat bulacağımı kim bilebilir?

Onu beşiğinden alıp sol göğsüme koyuyorum ve anında sakinleşiyor, bu da bana düşünme fırsatı veriyor. Kendime sakin kalmamı söyleyerek bu karışık durumdan kurtulabileceğimi hissediyorum. Bu besleme bittikten sonra Cecilia'nın eşyalarını toplayacağım ve sonra otobüs terminaline doğru yola çıkacağız. Oraya vardığımda, bu köyden ilk otobüse bineceğim ve olabildiğince uzağa gideceğim. Cecilia ile yeniden başlayabileceğimi hissettiğim bir yer bulmayı ummadan önce, kimsenin takip edebileceği fazla bir iz kalmaması için zikzaklar çizerek birkaç gün boyunca hareket etmeye devam edeceğim. Polisin Victoria'nın kayıp komşusuyla ilgilenip ilgilenmeyeceğine bağlı olarak, yeni kişiliğimi kullanmaya devam edip edemeyeceğimi ya da sahte kimliklerimden vazgeçip başka bir yol bulmam gerekip gerekmediğini belirleyecek, ancak o köprüye geldiğimde geçeceğim. Şimdilik tek yapmam gereken, insanlar Victoria'nın kapısını çalıp korkunç bir şey olduğunu öğrenmeden önce buradan uzaklaşmak.

Yalnız yaşadığını düşünürsek, birilerinin onda bir sorun olduğunu anlaması biraz zaman alabilir. Düşünüyorum da, muhtemelen bunu ilk anlayan ev sahibimiz Nigel olacaktır. Çünkü her zaman yaptığı gibi kira zamanı geldiğinde kapıyı çalacak ve Victoria kapıyı açmayınca, tüm mülkleri için sahip olduğu yedek anahtarlarla içeri girecektir. Sonra cesedi bulup alarmı çalacak ve benim ortadan kaybolduğumu hemen anlayacağı için muhtemelen polise benim bu işle bir ilgim olabileceğini söyleyecek.

Cecilia'nın beslenmesi bitiyor, yani artık gelecekle ilgili paranoyakça düşüncelere ayıracak zaman yok. Bunun yerine, harekete geçme zamanı geldi ve önlükleri, bezleri ve kuklalarının içinde olduğu çantasını aramaya gitmeden önce onu bebek arabasına koydum.

Ama burada değil.

Her yere bakıyorum, aklıma gelene kadar nerede olabileceğini anlayamıyorum.

Victoria'da olmalı.

Cecilia'ya bakarken almış olmalı ve bu da şu anda dairesinde bir yerde olması gerektiği anlamına geliyor. Belli ki o deli kadının elinden bebeğimi aldıktan birkaç saniye sonra kucağımda bebeğimle kapıya doğru koşarken etrafıma bakıp geride bir şey bırakmadığımdan emin olacak kadar kendime gelememiştim. Ama bu, arkamda kendime ait bir kanıt bıraktığım anlamına geliyor.

ve bu da polis memurlarının beni o olayla ilişkilendirmesini kolaylaştıracaktır.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Gidip o çantayı almam lazım.

Kısa bir süre önce kaçıktan çok memnun olduğum o yere dönmekten başka bir şey yapabilmeyi dileyerek, riske girmeyi ve çantayı bırakmayı düşünüyorum. Cecilia için yeni şeyler alacak param var ve suç mahalline dönmeme gerçekten değer mi? Ama sonra çantayı bırakırsam bebeğimle birlikte orada olduğumun çok açık olacağını düşünüyorum. Ev sahibimin polise kayıp olduğumu söyleyeceği gerçeğiyle birlikte, Victoria'ya kimin zarar vermiş olabileceğine dair soruşturma devam ettiği sürece bu bir smaçtır.

Yakında peşime düşecek olan polis memurları için işleri bu kadar kolaylaştırmak istemediğimden, dairemin arka kapısından çıkmadan önce Cecilia'nın birkaç dakikalığına bebek arabasında bırakılabilecek kadar güvende olduğundan emin oluyorum. Sonra benim evimle Victoria'nın evi arasındaki duvardan atlayıp onun arka kapısını deniyorum, neyse ki kapı açılıyor. Eğer açılmasaydı, içeri zorla girmek zorunda kalabilirdim ama en azından bu polise bakacak başka bir şey verir ve muhtemelen dikkatlerini dağıtırdı.

Dikkatli adımlarla içeri girdiğimde etrafıma bakıyorum ve Cecilia'nın çantasının mutfak masasının üzerinde durduğunu görüyorum. Ama tam gidip alamadan önce, Victoria'yı itip buradan kaçarken bıraktığım yere bakıyorum.

Ama artık orada değil.

YİRMİ YEDİ

ALICE

Bizi benzin istasyonundan uzaklaştırdıktan sonra Tomlin yolculuğun ilk beş dakikasını bana Siobhan'ı geride bırakmanın haksızlık olduğunu ve geri dönüp onu almam gerektiğini söyleyerek geçirdi. Sonraki beş dakikayı da ona yaptıkları için benden özür dileyerek geçirdi, bunun aptalca bir hata olduğunu, hiçbir şey ifade etmediğini ve bir daha asla olmayacağını söyledi. Bilirsiniz, aldatan bir yalancının yakalandığında ortaya attığı tüm olağan saçmalıklar. Hem yalvarışları hem de özrü görmezden geldikten sonra, yavaşlamamı söylemeye başladı çünkü otoyolda hız sınırının üzerinde zum yapıyordum ve trafik hafif ve sürüş koşulları iyi olmasına rağmen bunun güvenli olmadığını düşünüyordu. Ancak diğer her şeyde olduğu gibi onu da görmezden geliyorum çünkü Cornwall'a varmak için iyi bir zaman kazanıyorum. Hızlandığım her saniye, Fern'i bulma umuduma bir saniye daha yaklaştığım anlamına geliyor.

Tomlin benimle konuşmaktan vazgeçip arka koltukta bir süre sessiz kaldıktan sonra, araba koltuğunda uyuyan Evelyn'i izlemeye başladı. Ne zaman kafamı kaldırıp dikiz aynamda onları görsem, Tomlin'in Evelyn'e ne kadar iyi davrandığını hatırlıyorum. Yaptığı şey yüzünden ona kızgın olduğum için kalbimde hissettiğim acı da bana onunla ilişkiyi bitirip bitirmeyeceğime hala tam olarak karar veremediğimi hatırlatıyor. Muhtemelen cevaptan korktuğu için bana bu soruyu henüz kendisi sormadı, ancak diğer aşk faresi gibi servis istasyonunda mahsur kalmadığı için minnettar da olabilir.

Bir süre daha sessizce yoluma devam ettikten sonra, navigasyon cihazından gelen ses, varış noktama bir saat kaldığını söyleyerek beni böldü. Bu varış noktası Cornwall'ın genel bir parçası, merkezi olarak

Çünkü Şu anda Fern'in o ilçenin tam olarak neresinde olduğunu h   bilmiyorum. Görünüşe bakılırsa en azından yakında ülkenin doğru yerinde olacağım ve gaz pedalıyla hızlı ve gevŐek oynadığınızda bir yere ne kadar çabuk varabileceğiniz Şaşırtıcı, ancak ileride otoyola katılan bir polis arabası gördüğümde hızımı biraz düşürmek zorunda kalıyorum.

Neredeyse yavaŐladıĐım sırada Tomlin'in telefonu almaya başlıyor ve ona kimin aradığını sorduğumda bana Ian olduğunu söylüyor, Şu ana kadar Fern'i Cornwall'a kadar takip eden adam.

Bizim için bir güncellemesi olmalı.

"Hey," diyor Tomlin cevap verirken, yanında dinlenen Evelyn'i rahatsız etmemek için sesini alçak tutuyor. Ancak sessiz olma ihtiyaını anlasam da, keşke aramayı hoparlöre verseydi de hattın diğer ucundan hangi bilgilerin aktarıldığını duyabilseydim. Tomlin dinlerken sabırlı olmak zorundayım ama neler olup bittiğini öğrenme arzum, Tomlin'in tuhaf bir soru sormadan önce Şaşkın Şaşkın baktığını gördüğümde daha da artıyor.

"Ne? Emin misin?"

"Ne oluyor?" diye soruyorum. Gözlerim yol ve dikiz aynası arasında gidip gelirken ona soruyorum ama Tomlin sadece sessiz olmam için elini kaldırıyor ve dinlemeye devam ediyor. Bu sinir bozucu ama arabayı sürmeye devam etmekten başka yapabileceğim pek bir Şey yok, ben de öyle yapıyorum ve sonunda Tomlin'in hattın diğer ucundaki adama çok yakında onunla birlikte olacağımızı ve o zamana kadar onu izlemeye devam etmesini söylemesiyle telefon görüşmesi sona eriyor.

Bu bana onu bulmuş gibi geliyor!

"Ne oldu? Kızın adresi onda var mı? Dizginlenemez bir heyecanla direksiyonu kırıp arabanın bir o yana bir bu yana savrulmasına neden olma tehdidiyle soruyorum.

Tomlin sakince, "Onu buldu," diyor ama soğukkanlı davranmaya çalıŐsa da heyecanına engel olamıyor ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme kıvrılıyor.

'Bu harika! Nerede o? Bir elimi direksiyondan hızla çekip parmağımı uydu navigasyonuna yeni bir adres yazmak için kaldırarak ona soruyorum. Ama Tomlin bana cevap vermekte o kadar hızlı davranmıyor.

"Ne yapıyorsun? Ne dedi?" diye bağırıyorum, öğrenmek için yanıp tutuşuyorum ve sesimin yüksekliğinin Evelyn'i uyandırıp uyandırmadığını umursamıyorum.

"Adresini biliyor," diye doğruluyor Tomlin. Şu anda onun evinin önünde. Küçük bir daire. Ama bilmeniz gereken bir şey var.

"Ne?

"O yalnız değil. "Ne demek istiyorsun?

"Yanında bir bebek var. "Ne?

Az önce duyduklarımı anlamaya çalışıyorum ama hiçbir anlam ifade etmiyor.

Fern'in yanında bebeği mi var?

"Ne bebeği?

"Bilmiyorum ama Ian onun bir çocuğu olduğu konusunda kararlı. Fern ya da diğer adıyla Teresa Brown, Bowey'de bir doktora kayıtlı ama yanında kayıtlı bir de bebek var. Cecilia Brown. Ian onun adresine gitmiş ve bana Fern'i son zamanlarda kucağında üç aylık olduğu anlaşılan bir bebekle evine girerken gördüğünü söyledi.

"Kimin bebeği bu? Bu beklenmedik dönüş karşısında afallayarak ağlıyorum çünkü Fern'in tek başına berbat bir hayat yaşadığını hayal ediyordum ama görünüşe göre yanında bir çocuğu var.

Tomlin, 'Bu onun' diyor, ama bu konuda o da benim kadar emin değil gibi görünüyor.

"Anlamıyorum. Babası kim? Ona soruyorum ve aniden bir cevabı varmış gibi görünmeden önce başını sallıyor.

"Kim?" diye tekrar sordum.

"Greg'in olabilir," diye cevaplıyor sessizce.

Aklıma hemen beni hapisten çıkarmaya çalışan adam, Drew'in Fern'e yakınlaşan ve onu ifşa etmeye yardım eden eski arkadaşı geliyor, ama bu süreçte hayatından vazgeçmeden.

Tomlin şöyle devam ediyor: "Carlisle'daki polis karakoluna beni görmeye geldiğinde onunla yattığını söyledi. "Onu bu konuda uyardım ama erkek arkadaşı olduğu yanılışmasını sürdürebilmesinin tek yolunun bu olduğunu söyledi. Belki de onu öldürmeden hemen önce hamile kalmıştır.

Başımı sallama sırası bende ve bir kez daha Fern söz konusu olduğunda hiçbir şey görüldüğü gibi olmuyor.

Ama Greg'in baba olmasının bir alternatifi var.

"Ya Drew'in bebeğiye? Merhum doktorun ölmeden önce iki bebeğe babalık etmiş olabileceği fikrine soğuk bakıyorum. Ama Fern'in bebeğinin benimkinden daha küçük olduğu düşünülürse, öyle olabileceğinden şüpheliyim. Drew ölmeden hemen önce gebe kalmıştım, yani Tomlin haklı olmalı. Bebek Greg'in.

Babaları olmadan büyüyen iki çocuk.

Fern ve benim içinde bulunduğumuz bu berbat durum daha da kötüleşiyor.

Tomlin o zaman bana 'Sence durup bunu düşünmeli miyiz' diye sordu.

"Ne?

"Artık bir bebeği olduğunu biliyoruz, bu işleri değiştirir.

'Hayır, öyle değil! O hala bir katil ve hala hapse girmeyi hak ediyor'.

"Evet, ama bebek ne olacak?

"Ne olmuş ona? O bebeği ondan uzaklaştırmak o çocuk için en iyisi.

Tomlin emin görünmüyor ama ben yavaşlamıyorum. Sadece adrese ihtiyacım var. "Bana nerede olduğunu söyle," diyorum ama Tomlin hâlâ isteksiz.

"Artık o elimizde, bence bu noktada işi polise bırakmalıyız," diyor. 'Orada olabiliriz ve onun tutuklanmasını izleyebiliriz ama elimizden geleni yaptık. Bu işi bitirmenin zamanı geldi ve bunu yapmanın en güvenli yolu destek çağırmak.

'Hayır, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Bunu yapacak kişi ben olmalıyım.

Bunu inkar etme.'

"Ama onun bebeğini düşün. Bebeğinizi düşünün. Oraya öylece dalarsanız ne olabilir? Bu çok öngörülemmez.'

"Bana lanet olası adresi ver, oraya vardığımda endişelenirim," diyorum ve Tomlin isteksizce dediğimi yapıyor, muhtemelen bu hızlarda direksiyonda öfkeli ve sinirli bir kadının olması iyi olmadığı için. Bana adresi verdiğinde çabucak sakinleşiyorum, ancak kesinlikle yavaşlamıyorum.

Fern'in tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Çok yakında orada olacağım.

Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

YİRMİ SEKİZ

FERN

"Hayır, bu olamaz" diyorum kendi kendime, Victoria'nın onu bıraktığım yerde yatmadığını fark ettiğimden beri herhalde dördüncü ya da beşinci kez.

Bir bakıma iyi haber, çünkü korktuğum gibi onu öldürmediğim anlamına geliyor.

Bir başka açıdan da dehşet verici, çünkü benden nefret eden kadının şu anda nerede olduğunu bilmiyorum.

Aramızda geçenlerden sonra Victoria kızgın ve intikam almaya niyetli olmalı ve bu yüzden Cecilia'nın çantasını aldığıma emin olduktan sonra arka kapıdan koşarak çıkıyorum ve daireme dönmek için duvardan geçiyorum, yanıma alacağım her şeyi alıp Victoria onu ittiğim ve bebeğimi alma şansını elinden aldığım için benden intikam alamadan buradan gitmeye niyetliyim. Daireme girdiğimde donup kaldım çünkü Cecilia'nın bebek arabasının yanında biri duruyordu.

Neyse ki Victoria değil.

Ama yine de bir sorun.

"Burada neler oluyor? Nigel bana soruyor ve ben ev sahibime bakıp kötü şansımın neden bugün de devam ettiğini merak ederken hareketsiz kalıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Öylece içeri giremezsin!"

"Kapıyı iki kez çaldım ama cevap veren olmadı," diyor bana. "Musluğu tamir etmeye geldim, bu yüzden kendimi içeri aldım. Mülkün bakımı için burada olduğumda bunu yapmaya hakkım var.

Şimdi kendisi de açıkladı, Nigel'in bozuk olduğunu bildirdiğim bir şeyi tamir etmek için evime girmeye hakkı olduğunun farkındayım, ancak yirmi dört saat önceden haber verilmesi gerektiğinden eminim.

Bu durumda, sanırım musluk ne kadar çabuk tamir edilirse o kadar iyi olacağını düşündü. Ayrıca ben Victoria'nın dairesinden çantayı alırken kapıyı çalmış olabileceğini de düşünüyorum. Ancak yine de çok talihsiz bir durum çünkü kapıdan koşarak çıkmayı umuyordum. şimdi o burada ve ben sıkıştım. Daha da kötüşü, gitmeyi ve bir daha dönmemeyi planladığımı kolayca görebiliyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor ama bu aslında zor bir soru değil çünkü tüm antalarım hazır ve gitmeye hazırken gideceğim çok açık.

"şey, evet," diyorum, ona bu köyden kaçtığımı söylemekten daha az dramatik gelecek bir şey düşünmeden önce. "Birkaç günlüğüne kuzeydeki bir arkadaşımda kalacağım.

"Birkaç günlüğüne bir arkadaşında mı kalacaksın? Nigel geri çekilip yatak odasına bakmadan önce bana tekrarlıyor. "Birkaç günlüğüne gittiğinde genellikle her şeyi yanında mı götürürsün?

"Fazla eşyam yok," diye cevap verdim. "Ve her şeyi almayacağım.

"Öyle görünüyor. Burada hiçbir şey kalmamış.

'Dediğim gibi, birkaç gün içinde döneceğim. Ama şimdi yakalamam gereken bir otobüs var, o yüzden gitsem iyi olacak.

Bir elimle bebek arabasını kapıya doğru iterken diğer elimle bavulumu taşıyorum, Cecilia'nın çantası da omzumda. Dışarı ıkamadan Nigel önüme geçiyor ve bir arkadaşımı ziyaret etme hikâyeme inanıp gitmeme izin vereceğini umarken, hayatım ne zaman bu kadar kolay oldu ki?

"Bir dakika bekle," diyor bana, kaçış yolumu kapatarak. "Bana haber vermeden gitmezsin, değil mi?

Gidiyor musun? Hayır, dediğim gibi sadece birkaç günlüğüne gidiyorum. Yakında döneceğim.'

Nigel sadece sırtıyor ve başını sallıyor. "Ev sahibi olduğumdan beri tecrübe edindiğim bir şey varsa, o da bana haber vermeden kaçmaya çalışan kiracılara sahip olmaktır, özellikle de hala ödemeleri gereken borçları varsa.

"Ödenmemiş borcum yok.

"Öyle değil mi? Nigel öyle diyor. "Gelecek ayın kirası yakında ödenecek. "Gelecek Cuma'ya kadar vadesi yok.

'Ama eğer gidiyorsan, o zamana kadar yeni bir kiracı bulmaya vaktim olmayacak, bu da Cuma günü hiç para alamayacağım anlamına geliyor, değil mi? Ayrılmak niyetindeyseniz bana otuz gün önceden haber vermeniz gerekiyor.

"Gitmiyorum!"

Tekrar deniyorum ama boşuna ve Nigel bunu biliyor.

"Sorun nedir?" diye sordu bana. 'Çok telaşlısın. Neler oluyor?

Bana anlatabilirsin.'

Ona kesinlikle söyleyemem, bu yüzden yoldan çekilmesini sağlamak için başka bir yola ihtiyacım var.

'Peki, ben gidiyorum. Ama sana paranı verebilirim. Sorun değil,' dedim ve bavulumu hızla yere bırakıp ceplerime uzandım ve Victoria'nın daha önce bankadan çektiği nakit para dilimini çıkardım.

Yirmi sterlinlik banknotları çıkarıp Nigel'a ne kadar borcum olduğunu hesapladıktan sonra alması için uzatıyorum. Ama şaşırtıcı bir şekilde parayı alıp kenara çekilmiyor.

Elimdeki banknotlara bakarak, "Vay canına, birileri biraz para kazanmaya gelmiş, değil mi?" diyor ve şimdi fark ediyorum ki hepsini onun önünde çıkarmam muhtemelen kötü bir fikirdi. "Bütün bunları nereden buldun?"

"Seni ilgilendirmez," diye cevap verdim. "Paranı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bu paranın nereden geldiğine ve yasadışı bir şeyle bağlantılı olup olmadığına bağlı.

'Bu yasadışı değil. Bu benim param.'

"Senin gibi burada yaşamayı seçmiş bir kadının birdenbire bu kadar çok parası olacağına inanmamı mı bekliyorsun gerçekten? Nigel başını sallayarak şöyle dedi. 'Fakir olduğunu biliyorum, tıpkı burada daire kiralayan herkes gibi. Kira bu yüzden bu kadar ucuz. O yüzden tekrar soruyorum. O parayı nereden buldun?'

Burada durup bu konuşmayı yaptığım her saniye, Victoria'nın kim olduğumu söylemek için karakola gidebileceği bir saniyedir, bu yüzden bunun için zamanım yok.

"Lütfen, sadece parayı alın ve gitmeme izin verin," diye yalvarıyorum.

"Sadece gitmek istiyorum. "Neden?"

"Ne fark eder ki?"

'Çünkü bir şey sakladığınızı düşünüyorum ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Kiracım olduğunuza göre buna hakkım var.

"Artık değil. Ben senin eski kiracınım.'

"Biliyorsun, polisi arayıp buraya gelmelerini ve sana sormalarını sağlayabilirim.

"Polis mi? Neden onları aradınız?"

"Çünkü kiracılarımdan birinin yasaları çiğnediğinden şüpheleniyorum," diyor, neredeyse rahat bir tavırla, sanki burada kontrol tamamen kendisindeymiş gibi, ki öyle de olabilir.

'Yasaları çiğnemedim,' diyorum umutsuzca.

"O zaman paranın nereden geldiğini söyle çünkü bir işin olmadığını biliyorum.

'Sadece al. Lütfen' Bir kez daha deniyorum ve ona borçlu olduğum parayı göğsüne doğru itiyorum.

Bunu benden alıyor, bu da bana kenara çekileceğine dair umut veriyor. Ama çekilmedi. Bunun yerine beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve gözleri üzerimde gezinirken kendimi çok rahatsız hissetmeme neden oluyor.

"Biliyor musun, senden hep hoşlandım," diyor ve o konuşurken bedenim soğuyor. 'Bunu büyütmemem ve kısa süre içinde gitmene izin vermem karşılığında bir süreliğine yatak odasına gitmeye ne dersin? Buna iki arkadaş arasında uygun bir veda diyelim.

Bu öneri midemi bulandırdı ve Nigel'a bunu belli ettim.

"İğrençsin," diyorum. "Çekil yolumdan!"

O zaman kapıya doğru ilerliyorum, bebek arabasını oraya ulaşmama yardımcı olması için bir araç olarak kullanıyorum ve bebek arabası bacağına çarpmadan önce Nigel'ın hareket etmesini sağladığı için işe yarıyor. Bu sayede kapıyı açabiliyorum ve tam dışarı çıkmak üzereyken Nigel eliyle ağzımı kapatıyor ve beni tekrar içeri çekiyor.

Beni çocuk arabasının yanına yere ittikten sonra Nigel yüzüme dönmeden önce kapıyı tekrar çarparak kapatıyor. Korkunç bir an için, kızımın aynı odada saldırıya uğramak üzere olduğumu hissettim. Nigel üzerime doğru eğilip kemer tokasına uzanmaya başladığında bu kesinlikle gerçekleşmek üzere gibi görünüyor.

Ama sonra kapı çalınıyor ve bu sürpriz ikimizi de hazırlıksız yakalıyor. Neyse ki ben ondan çok daha hızlı tepki veriyorum ve Cecilia'yı çocuk arabasından kaptığım gibi onunla birlikte arka kapıya koşuyorum, tüm bavullarımı geride bırakıyorum ama bunu umursamıyorum, tek umursadığım ikimizin de kaçabilmesi.

"Hey, geri gel! Nigel arkamdan sesleniyor ama ben yavaşlamıyorum. Arka kapıdan çıktıktan sonra ara sokağa açılan kapıdan hızla geçiyorum ve Nigel'ın arkamda olmadığından emin olduğum sürece koşmaya devam ediyorum.

Sonunda dönüp baktığımda onu göremiyorum, bu yüzden nefesimi tutmak için duraklıyorum. Ne kıyafetlerim ne de Cecilia'nın eşyaları yanımda olmasa da, ikimiz de oradan kaçtığımız için minnettarım.

Nigel'a verdiğim hariç, paramın çoğu hâlâ yanımda, yani buradan çıkıp en yakın taksi durağına doğru yola koyulacak param var. Toplu taşımayı unutun. Buradan olabildiğince çabuk uzaklaşmam gerekiyor çünkü Victoria, Nigel ve muhtemelen polis de dahil olmak üzere, beni yakalamak isteyecek yeterince insan var ve ben zaten ödünç alınmış bir zamanda koşuyorum.

Kordona doğru koşarken, kordonun diğer ucunda her zaman çok sayıda taksi olduğunu biliyorum, bu yüzden önümüzdeki beş dakika içinde bir taksiye binip buradan gitmiş olmalıyım.

Yine kaçıyorum, kelimenin tam anlamıyla.

YİRMİ DOKUZ

ALICE

Bizi Cornwall'a davet eden bir yol tabelasını çoktan geçtik. Bowey tabelası görüldüğünde, neredeyse oraya vardığımızı anlıyorum. Yaklaştıkça Tomlin arka koltukta sesini yükseltiyor, Fern'in dairesine vardığımızda planımın tam olarak ne olduğunu bilmek istiyor, ancak şu anda tamamen tünel görüşüne sahibim ve sadece olabildiğince çabuk olmam gereken yere ulaşmaya odaklanmış durumdayım. Can sıkıcı bir şekilde, biz yaklaştıkça trafik daha da yoğunlaşıyor. Otoyolların yerini daha dar yollara bırakmasıyla güzergah daha da sıkışık hale geliyor ve yavaşlamak zorunda kalıyorum. Sürekli fren pedalına dokunmak zorunda kalmak hissettiğim gerginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor, ama Tomlin'e endişelendiğimi göstermemeye dikkat ediyorum. Şu anda göstereceğim herhangi bir zayıflık belirtisi beni daha fazla sorgulamasına neden olacaktır.

Ancak telefonu tekrar çaldığında sorularına son vermek zorunda kalıyor ve telefonu açtığında bu kez aramayı hoparlöre almasını söylüyorum, böylece ben de dinleyebiliyorum. Bunu yapıyor, çünkü ya ona bunu yapmasını söylediğimde kararlıydım ya da Evelyn zaten araba koltuğunda uyanık olduğu için fazladan ses onu fazla rahatsız etmeyecek. Arama bağlandığında, hattın diğer ucundaki Ian'ı duyabiliyorum.

"Fern hareket halinde," diyor bize. 'Bebekle birlikte evinden ayrıldı ve bir yere gitmek için acele ediyor gibi görünüyor.

"Nereye gidiyor? Önümdeki arabaya sessizce küfrederken Tomlin soruyor ve keşke aralarından geçebilseydim diyorum - duyduklarım hiç hoşuma gitmiyor. Fern'in hareket ettiğini bilmek istemiyorum çünkü eğer hareket ediyorsa onu yakalamak daha zor olacaktır.

"Emin değilim ama onu takip ediyorum," diye yanıtlıyor Ian. "Başka bir şey daha var.

"Ne? Arabanın önünden gelen yüksek sesim telefonda kolayca duyuluyor. Tomlin hemen Ian'a benim de dinlediğimi bildirmek zorunda kaldı.

"Fern'in dairesinde bir olay oldu," diyor Ian bize. 'Kısa bir süre önce bir adam evine girdi ve ben de gözcülük yaptım. Kapı tekrar açılana kadar hiçbir şey olmadı ve Fern'in adamdan kaçımaya çalıştığı görüldü. Ama adam onu tekrar içeri sürükledi ve kapıyı çarptı.

Tomlin ve ben bu bilgiyi değerlendirirken dikiz aynasında göz göze geliyoruz.

"Kimdi o? Tomlin sorar ama Ian'ın hiçbir fikri yoktur.

"Emin değilim ama daireye anahtarla girmişti, yani bir erkek arkadaşı ya da ev sahibi olabilir. Bilmiyorum ama kötü bir şeyler olduğu açıktı. Fern sıkıntılıydı, bu yüzden müdahale ettim.

"Müdahale mi ettin? Ben ağlıyorum.

"Evet, benim bakış açımdan ve Fern neredeyse çıktıktan sonra içeri sürüklendiğinde dairenin içine baktığımda, potansiyel bir saldırının eli kulağındaymış gibi görünüyordu. Bir kadın ve çocuk muhtemelen zarar göreceksen hiçbir şey yapmadan durmak istemedim, bu yüzden daireye yaklaştım ve adamı rahatsız etmek amacıyla kapıyı çaldım.

"Ne? Gizliliğini bozdun! Ian'ın Fern'e yaklaşmak gibi bir aptallığı neden yaptığını merak ederek ağlıyorum, çünkü o zaman onu izlediği belli değil mi? Ve eğer izlendiğini biliyorsa, birinin peşinde olduğunu da biliyordur.

"Hayır, görmedim çünkü Fern beni görmedi," dedi Ian. 'Görmüş olsaydı bile kendimi satıcı olarak tanıttırdım. Her neyse, sonunda kapı açıldığında içerideki adam telaşlı görünüyordu ve öfkeyle kim olduğumu sordu. Adamın arkasını görebiliyordum ve Fern ile bebeğin artık içeride olmadığını gördüm, bu yüzden hemen oradan ayrıldım ve mülkün arkasından dolaştım, Fern'in kaçığını gördüğüm yer de orasıydı.

"Peki şimdi nerede? Yavaş hareket eden, bagajları arabalarının içine yığılmış ve bisikletleri arabalarının tepesine sabitlenmiş bu araç alayında tekrar frene basmak zorunda kaldığımda soruyorum, yolcuların hepsi açıkça buraya tatil için geliyor. *Lanet olsun bu turistlere.*

Ian bize "Kordon boyunca ilerliyor," diyor ve o bunu söylerken, kordon için bir tabela görüyorum ve merhametli bir şekilde, önümdeki arabaların çoğunun gittiği yönden farklı bir yönde görünüyor.

"Tamamdır! Neredeyse vardık! Yola çıkarken bağıriyorum ve yola çıktığımda uzaktan deniz görünüyor. Çok güzel ve mavi görünüyor ama buraya fotoğraf çekmeye gelmedim. *Onun* için buradayım ve seslerden anladığım kadarıyla neredeyse tam tepesindeyim.

Ian, Fern'in şu anda kordonun hangi kısmında olduğunu tarif etmeye çalışırken, söz konusu kordonun ortaya çıktığını görüyorum - ayrıca deniz kıyısında gezinen ve manzaranın tadını çıkaran düzinelerce insan görüyorum. Bu durum aradığım kişiyi bulmamı zorlaştırıyor ama Ian'ın da bize yardım etmesiyle, bu kalabalık manzara arasında Fern'i bulma şansımız artıyor. Ancak, Ian aniden onu kalabalığın içinde kaybettiğini söylediğinde işler daha da kötüye gidiyor.

"Ne demek onu kaybettim! Ağlıyorum, acı çekiyorum ve korkuyorum çünkü bu kadar yolu istediğimi elde edememek için gelmedim. Beni hapse atan kadın buralarda bir yerde ve bu kadar yakın olduğumdan haberi yok. Yakında alacağım intikam şu anda vazgeçemeyeceğim kadar lezzetli bir düşünce, bu yüzden arabayı park edip terk etmeye karar veriyorum, kalabalığın kenarından geçmek yerine kalabalığın arasında olursam Fern'i bulmanın daha kolay olacağını düşünüyorum.

"Ne yapıyorsun? Arabayı yol kenarında durdurduğumda Tomlin ağlıyor.

"Onu bulacağım! Kaderimi, onu çoktan kaybetmiş gibi görünen Ian'ın ellerine bırakmak istemediğimi söylüyorum.

"Bekleyin! Buraya park edemezsiniz! Tomlin bağıriyor, ama sürücülere nerede durup duramayacaklarını bildiren işaretleri çoktan aramış olsa da, bu benim umurumda değil. Ben sadece buraya gelme sebebim olan kadını bulmak istiyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Arabamın elli metre kadar ilerisinde, yayaların arasına girip çıkıyor, kucığında bir bebek ve yüzünde sıkıntılı bir ifade var. Hepsinden iyisi, bana doğru geliyor ve ben bunun beklediğim an olduğunu biliyorum.

"İşte orada! Emniyet kemerimi çözmeden ve kapımı açmadan önce ön camı işaret ederek ağlıyorum.

'Alice! Yavaşla! Tomlin deniyor ama ne onun ne de bir başkasının beni yavaşlatmak için söyleyebileceği tek bir şey bile yok. Kalabalığın içine doğru koşarken Fern ve bebeğine doğru yaklaşıyorum ve bunun bitmek üzere olduğunu biliyorum.

"Yakaladım seni! Uzanıp Fern'in kolunu tutarken ağlıyorum. Anında geriliyor ve yürümeyi bırakıyor, yüzünde korkuyla bana bakıyor, sonra bu ifade yerini tam bir şoka bırakıyor.

'Bitti, sürtüğ! Yaptığın her şeyin bedelini ödeme vakti geldi,' dedim, uzun zamandır söylemeyi hayal ettiğim sözleri nihayet söyledim - inan bana hayal ettiğim kadar iyi hissettirdi. "Hapse gireceksin ve bu sefer kurtulamayacaksın!

Bir saniye içinde Fern'in şoku geçti ve kucığındaki bebeği sıkıca tutarken kendini tutuşumdan kurtarmaya çalıştı. Ama gitmesine izin vermeyeceğim ve sırf yanında bir çocuk olduğu için ona daha yumuşak davranmaya ikna olmayacağım. Elbette bebeğine zarar vermek istemiyorum ama onu bu kalabalıkta kaybetme riskini de göze alamam.

"Bu kadın bir katil! diye bağıriyorum ve hemen yanıımızdaki yayaların dikkatini çekiyorum. Çok hızlı bir şekilde etrafımızda bir çember oluşuyor, insanlar bize yer verirken, genellikle sakın olan bu yerde huzuru neyin bozduğunu merak ediyorlar.

"Bırakın beni! Fern deniyor. Belki hâlâ şokta olduğu için, belki de artık bakması gereken başka bir canı olduğu için daha zayıf ve daha az korkutucu, ama sonunda onu yakaladığımda düşündüğüm gibi bir düşman değil. Onu kolayca tutuyorum ve yaptığı her şeye rağmen benden korkan o gibi görünüyor. Öyle de olmalı, çünkü bu kadının kaçmasını engellemek için yapmayacağım şey yok. Şimdi onu durduran kişi benim, tek ihtiyacım olan polisin buraya gelmesi. Bu yüzden Tomlin'i aramak için dönüyorum çünkü onları çağırarak bana yardım edebilir ya da Ian'dan bunu yapmasını isteyebilir. Her neyse. Mesele şu ki, nihayet başkalarının yardımını almaya hazırım ve tam bu sırada Tomlin ortaya çıkıyor, neredeyse Fern kadar endişeli görünüyor.

Bana ulaştığında Fern'in benim için bir tehdit oluşturmadığından emin olmak için hızla onu inceliyor ve aynı zamanda ona karşı gereksiz yere şiddet uygulamak gibi aptalca bir şey yapmadığını kontrol ediyor, çünkü bu sadece polisle de başımın belaya girmesine neden olur. Ama her şey kontrol altında, ya da en azından Tomlin'in arkasından bakıp rahatsız edici bir şey görene kadar öyle olduğunu düşünüyorum.

Evelyn'in koltuğunun yanındaki araba kapısı açık ama anlayabildiğim kadarıyla Tomlin'le birlikte değil.

"Evelyn nerede? Tüm bu karmaşanın içinde ikimizin de küçük kızıma göz kulak olamayacak kadar dikkatimizin dağılmış olduğu konusunda onu uyarıyorum. Arabaya dönüp bakarken, ben Fern'i almaya giderken ona göz kulak olmasını söylüyorum.

Tomlin hemen Fern'in kolunu tutuyor ve o itiraz etmeye ve kurtulmaya çalışmaya devam ederken ben arabaya koşuyorum çünkü etrafta çok fazla insan var ve Evelyn'i zaten yaptığımızdan daha uzun süre bırakmak akıllıca olmayacak.

Ama sonra arabanın içine bakıyorum ve baktığımda Fern'in onu yakaladığımda yaşadığı kadar büyük bir şok yaşıyorum.

Çünkü bebeğim orada değil.

OTUZ

FERN

Hayır, bu olamaz. Bu nasıl oldu?

Şimdi ne yapacağım ben?

"Bırakın beni! Tekrar deniyorum, beni sıkıca kavrayan dedektifi bırakması için zorluyorum. O ve Alice belli ki beni bulmak için birlikte çalışıyorlardı ve şimdi bunu başardılar, ama nasıl olduğunu bilmiyorum.

Çok dikkatli olduğumu sanıyordum ama beni alt ettiler.

"Çekil! Tekrar deniyorum, ancak şu anda böyle bir şey yapmasına neden olacak hiçbir şey olamayacağı hissine kapılıyorum.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Bir saniye sonra Alice, arabasına dönmek üzere yanımdan kısa bir süreliğine ayrıldıktan sonra korkunç bir acı çığlığı atıyor. Ne kadar korkunç olsa da, kısa bir süre önce verdiğim bir tepkiye çok benzediği için onu tanıyorum.

Tekrar konuşmaya başladığında, bugün benim başıma gelenlerin aynısının doktorun metresinin de başına geldiğini fark ediyorum.

"Bebğim nerede? Alice avazı çıktığı kadar bağırıyor ve bu gezinti yerindeki herkesin dönüp ona bakmasına neden oluyor. Şu anda karşı karşıya olduğum devasa soruna rağmen, burada benden daha kötü durumda olan birileri var gibi görünüyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum Tomlin'e. Üzerimdeki hakimiyetinin hafifçe azaldığını hissediyorum ama henüz kaçmayı düşünmüyorum çünkü bu durumu anlamaya çalışıyorum.

Tomlin de en az benim kadar şaşkın görünüyor ve dedektifi tanıyor gibi görünen bir adam bize katılınca işler daha da karışıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Tomlin bana bakmadan önce, sonra beni bulmak için yapılan bu operasyonun aslında ne kadar büyük olduğunu ve kaç kişiyi kapsadığını merak ediyorum. Etrafım sivil giyimli bir grup polis memuru tarafından mı sarıldı? Eğer öyleyse, beni tutan adamdan kurtulsam bile yapabileceğim pek bir şey yok.

Ancak Alice yardım çığlıkları attıkça Tomlin'in tutuşu gevşemeye devam ediyor. Alice dizlerinin üzerine çöküp acı dolu bir feryat koparmadan önce bebeğini çağırarak kordonda koşmaya başladığında, Tomlin beni tamamen bırakıyor ve acılı kadına doğru koşuyor.

Aniden özgür kalınca kaçmayı düşünüyorum ama gözlerimi Alice'ten ve onun açıkça içinde bulunduğu kederli durumdan ayıramıyorum. Cecilia'yı daha önce kısa süreliğine kaybettiğim için şu anda neler yaşadığını çok iyi biliyorum, bu yüzden bu kadın beni parmaklıklar ardına tıkmak için buraya gelmiş olsa bile bu kadar umursamaz olmam mümkün değil.

Bize yeni katılan adam sanki kaçacağımı düşünüyormuş gibi hızla beni tutuyor, ama ona hiçbir yere gitmeyeceğimi söylüyorum ve Alice ile Tomlin'e doğru koşmadan önce geri çekilerek onu şaşırtıyorum. Kocamın cinayet soruşturmasını feci şekilde batıran dedektif şimdi diz çökmüş Alice'in yanına çömelmiş ona yardım etmeye çalışıyor ama bu durumu düzeltebilecek tek şey kayıp çocuğu bulmaları.

Bu kadar yoğun bir yerde bu nasıl mümkün olabilir?

"Bulun onu! Alice çığlık atar ve Tomlin bu komuta hızlı bir tepki vererek onu terk eder ve bir yön seçip o yöne doğru koşmadan önce çılgınca kordona bakar, açıkça şansının yaver gideceğini ve bebeği alan kişiyi bulmak için doğru yolu seçtiğini ummaktadır. Ama öyle mi? Buradaki herkes gibi benim de hiçbir fikrim yok. Birçok insan durmuş ve bazıları yardım teklif etmeye çalışıyor olsa da, kimsenin çocuğu kimin ve neden almış olabileceğine dair bir fikri olmadığı açık.

Sonra birden hatırladım.

Bir çocuğun kaçırılması çok ciddi bir olaydır ama aynı zamanda alışılmadık bir durumdur. Bu, bir kişinin bir hevesle, kendisine ait olmayan bir bebeği rastgele çalması ve bundan kurtulmayı umması gibi bir şey değildir. Bu kadar şiddetli ve yıkıcı bir şey, hasarlı bir insan gerektirir, ama aynı zamanda daha önce böyle bir şey yapmayı düşünmüş bir insan. Eylemin kendisi

spontane ve elverişli olabilirdi ama o ana kadar olan her şey öyle olamazdı.

Alice'in çocuğunu her kim aldıysa, umutsuzca kendi çocuğunu istemiş olmalı.

Peki bu tanıma uyan kimi tanıyorum?

Victoria.

Kafamdaki düşünceler saatte milyonlarca mil hızla dönerken, kayıp çocuğun arkasındaki kişinin o olmasının mümkün olup olmadığını düşünüyorum. Ben onu ittikten sonra yerden kalktığını ve dairesini terk ettiğini zaten biliyorum. Ondan sonra nereye gittiğini bilmesem de, burada olabilirdi. Bildiğim kadarıyla beni takip ediyor olabilir ve eğer öyleyse, Alice ve Tomlin'in beni yakaladığını görmüş olabilir, yani tüm bu çılgınlık içinde bir bebeği geçici olarak korumasız bıraktıklarını da görmüş olabilir.

O olabilir mi? Cecilia'yı almaya çalıştı, neden olmasın. Ancak bunun arkasında kimin olduğunu bulmuş olsam da, bu iyi bir haber olduğu anlamına gelmiyor, çünkü Victoria'nın daha önce Cecilia'yı kollarında tutarken ve onu bana geri vermeyi reddederken ne kadar dengesiz olduğunu gördükten sonra, bunun Alice ve çocuğu için iyi biteceği konusunda iyimser olduğumu söyleyemem.

Ama elimden geldiğince yardım etmek zorundayım çünkü aramızdaki çılgın geçmişe rağmen Alice ve ben aynı bağı paylaşıyoruz.

Bir anne ve bir çocuk. Hiçbir şey bundan daha değerli olamaz.

İşte bu yüzden, uzun zamandır ilk kez kendimi korumak için endişelenmek yerine, başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarımın önüne koydum.

"Sanırım onu kimin kaçırdığını biliyor olabilirim," diyorum. Alice ağlamayı kesip bana bakıyor, çaresizlik gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne kazınmış ve şu anda kim olduğumu ya da ona daha önce ne yaptığımı umursamadığını görebiliyorum.

Sadece ona yardım etmemi istiyor.

Ben de deniyorum.

"Sanırım komşumda olabilir," diyorum. 'Daha önce bebeğimi almaya çalıştı, yani buralarda böyle bir şey yapabilecek biri varsa, o da odur.

Adam kolumu tekrar tutuyor, sanki bir oyun oynadığımı ve kaçmak üzere olduğumu düşünüyor, ama değilim ve sanırım Alice o görmese bile bunu görüyor.

"Nerede o? Alice sorar, çaresizlik vücudunun her gözeneginden sızmaktadır.

"Bilmiyorum ama onu bulmanıza yardım edebilirim," diyorum ve hala kolumu tutan adama bakıyorum, bu da ancak bu kadar güçlü bir şekilde zaptedilmediğim takdirde yardımcı olabileceğimi gösteriyor.

Bu adamın kim olduğunu hâlâ bilmiyorum ve beni bırakmaya hiç de hevesli görünmüyor, ama Alice ona ne yapması gerektiğini söylemeden önce bir saniye düşünüyor.

"Ian, bırak onu" diyor ve en azından artık bu kişi için bir ismim var. Ama Ian kendisine söyleneni yapmaya pek hevesli görünmüyor.

'Bu bir oyun olabilir. Kaçabilir' diyor ama ben başımı sallıyorum.

'Hayır. Sana yardım etmek istiyorum. Yemin ederim,' diyorum, her ne kadar yardım edeceğimi bilsem de.

Cinayetle suçladığım kadın için bu kelime pek bir şey ifade etmeyebilir.

Alice, "Bebeğimi bulmama yardım et," diye yalvarıyor ve bu anneden anneye yakarış bana kolumu Ian'dan çekip bu sorunla ilgili bir şeyler yapma gücü veriyor.

Bebeğim kucağımdayken, Alice'i onunkine kavuşturmaya kararlıyım ve bu yüzden kordonun her tarafına bakmaya, yüzler denizini taramaya ve Victoria'yı görmeye çalışıyorum. Tomlin'in hâlâ etrafta koşuşturduğunu, bebek arabalarına baktığını ve bebeği olan herkesi kovaladığını görüyorum ama pek ilerleme kaydediyor gibi görünmüyor.

Daha iyisini yapmam gerektiğini bildiğim için aceleyle bir bankın yanına gidip üzerine çıkıyorum ve böylece kalabalığı daha iyi görebileceğim bir noktaya çıkıyorum. Sonra kordonun bir ucuna doğru bakıyorum - aşağıda herkes genellikle aynı hızda yürüyor.

Ama aday olan bir kişi var.

Gözlerimi acelesi olduğu belli olan kadına dikerek, onun Victoria olup olmadığını ve bir bebek taşıyıp taşımadığını anlamaya çalışıyorum.

Sonra arkasına baktı ve ben iki şey gördüm. Onun benim komşum olduğunu görüyorum.

Ayrıca Alice'in çocuğunun da yanında olduğunu görüyorum.

OTUZ BİR

ALICE

Bunun olduğuna inanamıyorum. Fern'i yakalamayı o kadar takıntı haline getirdim ki çocuğumu ihmal ettim ve şimdi onu sonsuza dek kaybedebilirim.

Bunu daha önce sadece düşünmüş olsam da, artık resmileşmiş gibi görünüyor.

Ben dünyanın en kötü annesiyim.

Ancak, Evelyn'e bir başkasının bakabilmesini ve onun benim değil başkalarının sorunu olmasını dilediğim tüm gecelere rağmen, şimdi onunla yeniden bir araya gelmekten başka bir şey istemiyorum. Onu hafife aldım ve hayatımda ne kadar büyük bir nimet olduğunu takdir etmedim, kendi sorunlarıma ve intikam ihtiyacıma o kadar dalmışım ki onun tadını çıkarmayı unuttum. şimdi elimden alındığı için kendimi suçlu hissediyorum ama bunu düzeltme şansım olacak mı?

Yoksa Evelyn'i sonsuza dek mi kaybettim?

Onu görebiliyorum! Aşağıda! Fern bir bankın üzerinde durduğu yerden bağıyor ve ben ayağa fırlayıp onun işaret ettiği yöne bakıyorum. Tam olarak kimi işaret ettiğini göremiyorum, bebeğimi de göremiyorum çünkü yolu kapatan çok fazla ceset var. Ancak Fern bana çocuğumun onda olduğunu söylüyor ve eğer ona yetişmek istiyorsak hızlıca gitmemiz gerektiğini söylüyor.

Çılgınca ama sadece birkaç dakika önce bu kadından varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum ve onu yakalayıp her şeyin bittiğini söyleyen kişi olduğum için seviniyordum. Ama şimdi Evelyn'i geri almama yardımcı olabileceğine dair tüm güvenimi ona veriyorum - bu yeterince çılgınca değilse, Fern aslında bana yardım etmeye hevesli görünüyor.

Tanıdığım en bencil kadın olmaktan çok uzak olan Fern, bana yardım etmeye kararlı görünüyor ve eğer yardım etmek istiyorsa ona engel olmayacağım.

yardımcı olabilir. Şu ana kadar Tomlin ya da Ian'ın yaptığından çok daha fazlasını sunuyor.

"Bu taraftan! Fern kucağında çocuğuyla olabildiğince hızlı koşarken ağlıyor ve bir an için tüm bunların bir oyun olabileceğinden ve yine kaçıyor olabileceğinden korkuyorum. En çaresiz olduğum anda beni kandırması aslında bana yaptığı en acımasız şey olurdu ve bu çok şey ifade ediyor, ama durum böyle değil ve bunu biliyorum çünkü Fern ilerlerken takip ettiğimiz kişiyi işaret ediyor.

Onu görebiliyor musun? Şurada mı? Mavi kazaklı olanı! Fern haykırıyor ve bir saniye sonra kimi kastettiğini görüyorum. Ayrıca söz konusu kadının kesinlikle kendi telaşı içinde olduğunu görüyorum ve vücudu hareket ettikçe, elinde tuttuğu şeye, daha doğrusu kime bir göz atıyorum ve bunu yaptığımda Evelyn'in kıyafetinin rengini tanıyorum.

Bebeğim kesinlikle onda.

"Durdurun şu kadını! Avazım çıktığı kadar bağıryorum, umuyorum ki önümüzden biri yardımımıza koşar ve bir çocuğu kaçırmaktan daha kötü bir şey yapmadan kaçırın kişiyi durdurur.

Mesela paniğe kapılıp bu gezinti yolunun yanından geçen araçların önüne atlamak gibi.

Evelyn'in zarar göreceği düşüncesi beni hasta ediyor. Bir ebeveynin çocuğunu kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini ancak şimdi anlayabiliyorum. Evelyn'i sağ salim geri getirmek için her şeyi yaparım ama burada ne kadar ileri gitmem gerekecek? Fern bana Victoria'nın durdurulabileceğini söylediği için hala bilmiyorum, sadece korkunç bir şey yapmadan önce onu yakalamamız gerekiyor.

Fern tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibi görünüyor. Evelyn'in kordon boyundan alınıp Cornish sahil şeridinin bu engebeli kısmına hakim bir tepedeki patikadan yukarı taşındığını gördüğümde işler daha da acil hale geliyor.

"Nereye gidiyor? Ağlıyorum ama bunun cevabı ne yazık ki çok açık.

O tepeye çıkıyor ve tepenin ne kadar yüksek olduğunu ve denizin üzerinde duran dik uçurum yüzlerini düşündüğümde, oraya çıktığında ne yapmayı planlıyor olabileceğinden korkuyorum.

'Biri onu durdursun! Lütfen! diye bağıryorum ama önümüzdeki herkes ya olup bitenler karşısında yardım edemeyecek kadar şaşkın ya da olaya dahil olmaktan korkuyor gibi görünüyor

Çünkü bu durum, kendilerini ve potansiyel olarak çocuklarını içine sokamayacakları kadar riskli görünüyor olmalı.

Bunu anlıyorum ama bana yardımcı olmuyor - koşmaya devam ederken nefesimi zor tutuyorum. Ama Fern hemen yanımda, kucağında bebeğiyle koşuyor ve birlikte tepeye çıkan patikayı tırmanarak zirveye ulaşıyoruz.

Rüzgâr burada son derece kuvvetli ve her yanımızı sarıyor. Ama bunun ötesinde, uçurumun çok aşağısındaki kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyorum. Bu ses, durumun ne kadar tehlikeli bir hal aldığını kanıtlayan uğursuz bir ses. Bebeğimi taşıyan kadının uçurumun hemen kenarında durduğunu gördüğümde işler daha da kötüleşiyor. Denize bakıyor gibi görünüyor, sanki akli buradaki tehlikeli yerden çok uzaktaymış gibi. Ama yaklaştığımızı duyunca yüzünü bize dönüyor.

'Geri çekilin! Daha fazla yaklaşma,' diye bağıyor, gözleri vahşi ve ifadesi acılı.

Bu tehdit Fern'le beni olduğumuz yerde durdurmaya yetti. Tomlin ve Ian bize yetiştiğinde, dördümüz de bu durumda tüm gücü elinde tutan kadına bakıyoruz.

"Lütfen bebeğimi bana geri verin," diye yalvarıyorum, sesimin rüzgârın ve altımızdaki dalgaların üzerinde duyulması için yüksek sesle bağırarak zorunda kalıyorum. Bu çaresiz yalvarış, kıymetli Evelyn'i o dik düşüşe bu kadar yakın tutan kadın üzerinde hiçbir etki yaratmıyor gibi görünüyor. Midem, bebeğimin küçük tekmeleyen bacaklarının altındaki deniz kadar çalkantılı bir şekilde çalkalanıyor. Ve en iyi sonuç için dua etmeme rağmen, bunun sadece felaketle sonuçlanabileceğine dair korkunç bir hisse kapılıyorum.

Ta ki Fern'in bir önerisi olana kadar.

OTUZ İKİ

"Onunla konuşmama izin ver," diyorum Alice'e, sesim sadece onun duyabileceği kadar yüksek. "Onu tanıyorum. Bir zamanlar arkadaşımdı. İşler daha da kötüye gitmeden ona bunu durdurtabilirim.

Bana bakıyor ve ciddi olduğumu anlıyor ama istediğim şey, hayatında çok fazla acıya neden olan bir kadına tüm güvenini vermesi gerektiği anlamına geliyor. Ya kabul ederse ve ben başarısız olursam? O zaman sadece onu tekrar incittiğimi değil, aynı zamanda küçük kızının hayatını, beni beklenmedik bir şekilde yakalamasaydı ona asla yardım etmeyi teklif etmeyecek tehlikeli ve ölümcül bir katilin ellerine teslim ettiğini bilerek yaşamak zorunda kalacak. Ama doğruyu söylüyorum; Victoria bir zamanlar benim arkadaşımdı, bu yüzden belki de onu ikna etmek için en uygun kişi benim. Evelyn'i kimin kaçırmış olabileceğini bildiğimi söylediğimde kesinlikle haklıydım ve eğer ben olmasaydım Alice onu kaçıran kişiyi kalabalık kordonda asla fark edemezdi. Karışık geçmişimize rağmen, bugün onu hayal kırıklığına uğratmadım.

Başka ne yapabilirim bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki Alice uçurumun kenarındaki çılgın kadına her yaklaştıkça çalıştığında Victoria uçuruma bir adım daha yaklaşıyor, bu yüzden bunu kendi başına durdurmaya çalışamaz.

Tomlin, polis teşkilatında tehlikeli insanlarla başa çıkma konusunda öğrendiği bazı becerileri kullanarak bu durumu aniden çözmeye çalışır, ancak bu da işe yaramaz ve daha da yaklaşmanın işleri daha da kötüleştirdiğini fark ettiğinde durmak zorunda kalır.

Çok fazla seçeneğimiz yok gibi görünüyor, bu yüzden Alice'ten bunu kendim durdurmaya çalışmak için tekrar yeşil ışık istiyorum.

"Lütfen. Sadece onu geri getir," diyor bana, o anda tüm güvenini bana aktarıyor. Ama her şey tek yönlü değil çünkü sonra öyle bir şey yapıyorum ki

benim de ona
güvendiğimi gösteriyor.
Cecilia'yı ona veriyorum.

Kızımı alırken yüzüne bakıyor ve muhtemelen küçük kızımın annesinin kaçak olmasıyla nasıl bir hayat yaşadığını merak ediyor. Eminim bunun zor olduğunu tahmin edebiliyordur.

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," diye Alice'i temin ettikten sonra Victoria'ya doğru bir adım atıyorum, o da hemen elini kaldırarak olduğum yerde kalmamı işaret ediyor.

"Uzak dur benden!" diye bağılıyor rüzgâr dönerken ve Evelyn uçurumun kenarında sallanmaya devam ediyor. Eğer bu kadına ulaşamazsam, bunun hem Alice hem de benim için felaketle sonuçlanma ihtimalinin çok yüksek olduğunun farkındayım. O kızını kaybedebilir, ben tutuklandığım için benimki de elimden alınacak ve o zaman ikimizin de hiçbir şeyi olmayacak.

Kimse kazanmamış olacak. Her
şey kaybedilmiş olacak. *Böyle
bir şey olamaz.*

'Victoria, sorun yok. Sadece seninle konuşmak istiyorum,' dedim. 'Ben senin arkadaşınım. 'Hayır, değilsin! Bana saldırdın!' diye bağırdı, ki belli ki saldırmışım.

Bu benim davama pek yardımcı olmuyor.

'Bunun için üzgünüm ama bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. Bebeğimi almaya çalışıyordun ve bu hiç hoş bir şey değil. Bir çocuk annesine aittir. Oradaki çocuk da annesine ait. O şimdi burada, onu görebilirsin. Bak ne kadar üzgün.'

Arkamdaki Alice'e işaret ediyorum ve Cecilia'yı tutan perişan kadının gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

"Onu annesine geri verin," diyorum sakince. 'Yapılacak en doğru şey bu. Onu incitmek istemezsin. Kötü bir insan olmadığını biliyorum. Bunun hakkında konuşabiliriz. Sana yardım bulabiliriz. Daha kötüye gitmesine gerek yok.

"Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Victoria aniden bana bağırdı. 'Ben bebek sahibi olamazken herkesi bebekle görmek! Bu hiç adil değil!

"Ama onu incitmek adil değil, değil mi? Kucağındaki çocuğu işaret ederek söylüyorum. 'O tamamen masum ve baksana ne kadar üzgün. Bırak gitsin.

'Hayır, artık çok geç. Zaten çok fazla hata yaptım. Yapabileceğim başka bir şey yok. Kaybedecek neyim var ki? Hapse girmeyeceğim ve o daireye

geri dönmeyeceğim! Nefret ediyorum!

'Ben de nefret ediyordum,' diye itiraf ediyorum. Ama o kadar da kötü değildi, değil mi? Birbirimize sahiptik. Sohbetlerimizi severdim. Seni Cecilia ile oynarken izlemeyi. Seninle bir fincan çayı paylaşmayı. Güzeldi, değil mi?'

Victoria biraz rahatlamış gibi görünüyor, ben de devam ediyorum.

'Hata yapmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Yapmamanız gereken şeyleri yapmak, karakterinize uymayan şeyler yapmak ve sonunda başkalarına zarar vermek. Bunların hepsini biliyorum ve kontrolü kaybetmiş gibi hissetmenin ne kadar acı verdiğini de biliyorum. Ancak değişmek ve doğru olanı yapmak için asla çok geç değildir. Özür dilemek için asla çok geç değildir.

Victoria şimdi beni gerçekten dinliyor gibi görünüyor, bu yüzden devam ediyorum ama konuşurken artık sadece onunla değil, arkamdaki Alice ve Tomlin'le de konuştuğumun farkındayım.

"Pek çok pişmanlığım var," diye itiraf ediyorum. 'Keşke yaptığım pek çok şeyi yapmasaydım ve hayatımın bu yüzden ne hale geldiğine bir baksaydım. Ama hala bir şansınız var. Durumu daha da kötüleştirmeden önce durmak için zamanın var. Lütfen, işleri kendin için daha da kötüleştirmek istemediğini söylediğimde bana inan.

Şimdi devam ederken gözlerim yaşıyor. "Kocam beni incitti ama ben onu asla incitmemeliydim," diyorum yüksek sesle ve net bir şekilde, sanki sadece etrafımdakilere değil de öbür dünyadaki Drew'a da sesleniyormuşum gibi. 'Ben iyi bir insandım. Ben iyi bir insanım. Sadece hatalar yaptım ve bunları geri alamam. Ona yaptıklarımın pişmanım, tıpkı Rory'ye, Greg'e ve ona yaptıklarımın pişman olduğum gibi!

Dönüp Alice'i gösteriyorum.

"Çok üzgünüm Alice. Sana yaşattıklarım için özür dilerim. Ve şu anda burada olduğun ve bunları yaşamak zorunda kaldığın için de üzgünüm. Bunu hak etmiyorsun.'

Victoria'ya dönerek, konuşmaya devam ederken bir adım daha yaklaşıyorum.

Benim için artık çok geç. Bundan sonra ne yaparsam yapayım, hep Kara Dul olarak hatırlanacağım. Aldatan kocasını öldürmeyi planlayan kadın. Masum bir kadını cinayetle suçlayan kişi. Sırlarını güvende tutmak için öldüren ve işler zorlaştığında kaçan kadın. Bu benim, bu benim hayat hikayem ve bunu değiştiremem. Ama siz hikayenizi değiştirebilirsiniz. Masum bir çocuğu öldüren kadın olarak hatırlanmak istemezsiniz. Bu siz değilsiniz. Sen sıcak, arkadaş canlısı, komik ve nazıksın ve hala iyi bir hayatın olabilir, çok geç değil. Sana söz veriyorum Victoria, çok geç değil.'

Artık ona daha yakınımla ve Victoria geri dönmüyor, ki bu iyi bir şey çünkü arkasında geri dönebileceği fazla bir uçurum kalmadı.

Ellerimi önümde birleştirerek Victoria'ya gülümsüyorum ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum.

"Onu bana ver," diyorum sakince.

Victoria hâlâ emin görünmüyor ama bana ona yaklaşmayı bırakmamı söylemiyor ve ona ulaştığımda, hemen arkasındaki büyük düşüğe değil, yüzüne odaklandığımdan emin oluyorum.

O anda rüzgar kesilir ve her şey sessizleşir.

"Sorun yok," diyorum. "Güven bana, doğru şeyi yaptığına pişman olmayacaksın.

Belki Victoria yanlış bir şey yaptığım için ne kadar pişman olduğumu görebilir ama beni dinliyor ve bebeği teslim ediyor.

Kucağımdaki çocuğa baktığımda, anında onda Drew'un parçalarını görüyorum. Onun gözlerine sahip, onunla ilk tanıştığımda gözümü kamaştıran o delici mavi irislerle ve bir an için onun tüm yüzünü karşımda görmemek imkansız. Bebeğini doğuran ben olmalıydım, başkası değil, ama olan onca çılgınca şey düşünüldüğünde, belki de metresinin çocuğunu kucağıma almam, ilişkisi başladığından beri meydana gelen en tuhaf şey değildir.

Tehlikenin geçtiği anlaşıldığında, Alice'in arkamızdan kocaman bir 'teşekkür ederim' çılgılığı attığını duyuyorum. Bunun benim için mi yoksa Victoria için mi olduğundan emin değilim, ama uçurumun kenarından uzaklaşırken, gerçekten önemli değil çünkü artık bitti.

Yoksa öyle mi?

Alice'in bebeğini ona geri verirken, bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yok.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bilmiyor.

OTUZ ÜÇ

ALICE

Bu yüze bakmaktan nefret ettiğim zamanları hatırlıyorum.

Ama artık değil.

Beşiğin üzerine eğilip bebeğimi kucağıma aldığımda artık ne pişmanlık, hayal kırıklığı ve endişe gibi duygulara kapılıyorum ne de anne olmanın gerektirdiği görevin büyüklüğü karşısında ezildiğimi hissediyorum. Şimdi sadece kızımın güvende ve iyi olmasından dolayı mutluluk duyuyorum ve Evelyn kollarıma sarıldığında ona başından bir öpücük verip her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

Uzun zamandır ilk kez, bu gerçekten doğru olabilir.

Fern'i Cornwall'da yakalamamın üzerinden iki ay geçti ama her şey pek de hayal ettiğim gibi gitmemişti. Onu yakaladığımda ve kaçış süresinin sona erdiğini söylediğimde hissettiğim zevk ve memnuniyet, sıkıntılı ve tehlikeli bir kadın tarafından kaçırılan Evelyn ile yeniden bir araya gelmek için duyduğum umutsuz arzunun önüne geçti.

Fern'in o gün neden eski haline dönüp sadece kendini düşünmek yerine bana yardım etmeyi seçtiğini hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğim ama bunu yaptı ve bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağım. Ben o kordonda dizlerimin üzerine çökmüş, göklere ağlarken kaçmaya çalışabilirdi ve onu durduracak gücüm olmazdı çünkü o anda tek umursadığım şey çocuğumun kaçırılmış olmasıydı. Kendi bebeğiyle birlikte ortadan kaybolabilirdi ve sanırım bu olsaydı ve tekrar ortadan kaybolsaydı, onu bir kez daha bulmaya çalışacak enerjim olmazdı. Ama olduğu gibi, yardımına geldi ve Victoria'yı o uçurumun tepesinden aşağıya indirmeyi başardı, bu süreçte Evelyn'i ve beni kurtardı.

Peki sonra ne oldu?

Çocuklarımızı birbirimize teslim ettikten kısa bir süre sonra Fern'in bana sorduğu soru aslında buydu. Kucağımızda bebeklerimizle o rüzgârlı uçurumun tepesinde dururken, intikam ve adalet kavramları yanlış geliyordu. Doğru görünen şey, üzerinde çok az kontrolümüz olan şeyler yüzünden çarpışma rotasına girmiş iki kadın olduğumuzdu.

Fern kocasının benimle bir ilişki yaşamasını istememişti, ben de ilişkiyi bitirdikten sonra onun beni Arberness'e kadar takip etmesini istememiştim. Her ikisi de olmuştu, ama her zaman kendi bildiğini okuyan ve başkalarının canı cehenneme diyen doktor Drew tarafından yönlendirilmişlerdi. Yaşananlardan sonra ikimiz de tam anlamıyla mağdur olduğumuzu söyleyemesek de, doktor hayatlarımıza karışmadan önce hayatlarımızın çok daha kolay olduğu üzücü gerçeğiyle birbirimize bağlanmıştık.

Bu yüzden Tomlin'e Fern'i tutuklamasını ya da destek çağırmasını söylemek yerine, olan biten her şeyi açıkça konuşabilmemiz için doktorun karısıyla biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim.

Tomlin ilk başta bu fikre pek sıcak bakmamıştı ama benim gibi Fern'in bir çocuğun hayatını kurtardığına şahit olduğu için ona olan nefreti biraz azalmıştı, o yüzden kabul etti. Ancak Fern'in, yardıma muhtaç olduğu açıkça belli olan akıl hastası Victoria'ya yardım teklif etme önerisini kabul etti ve tam da bunu yaptı, onunla birlikte uzaklaştı ve ona başını belaya sokmaktansa şimdi ihtiyacı olan yardımı alacağını söyledi.

Fern ve ben de kucağımızda birer çocukla o uçurumdan aşağıya doğru yürüdük ve bir kafeye girip kendimize sert bir fincan kahve sipariş edene kadar yürümeyi bırakmadık. Sonra, bir sonraki hamlemizi orada tartıştık.

Evelyn'in beslenme zamanı geldi, bu yüzden Fern'le içtiğimiz kahveyi ve şu anda bulunduğum yerden 500 mil uzakta gerçekleşen o beklenmedik sakin sohbeti düşünürken onu aşağıya taşıyorum. Arberness'in huzurlu sakinliğine geri dönmüş olsam da, Cornwall'daki bir kafede bir masada geçmişte yaşamaya devam etmek yerine nihayet hayatıma devam edebildiğimi dürüstçe söyleyebilirim.

Kahvelerimiz servis edilirken ve iki çocuğumuz birbirlerinin yüzlerine bakıp, birbirlerinin etrafındaki birçok çocuk gibi başka bir gencin görüntüsünden büyülenirken, Fern ve ben açtık

Olan biten her şeyi ve bunun ikimiz üzerindeki etkisini anlattım.

Önce Fern'e doğru olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim.

"Kocanla o ilişkiyi başlatmakla hata ettim," dedim, konuşmadan hemen önce sertçe yutkunarak. "Bunu inkâr etmek mümkün değil. Ama Rory ile taşınmaya karar verdiğimde doğru olanı yapmaya çalıştım. Drew'den uzaklaşmak için Manchester'dan ayrıldım ve bana kalırsa bu ilişki sona ermişti. Beni Arberness'e kadar takip edeceğini hiç düşünmemiştim ve bunu yaptığı için pişmanım, tıpkı ilişkimizin yeniden başlamasına izin verdiğim için pişman olduğum gibi.

Fern ben anlattıkça saygılı bir şekilde hikâyemi dinledi.

'Bunun yanlış olduğunu ve ilişkimizin ortaya çıkmasını ve evliliklerimizin mahvolmasını hak ettiğimizi biliyorum, ancak olması gereken en kötü şey boşanmaktı,' diye açıkladım. 'İşlemediğim bir suç için hapse girmeyi hak etmedim.

Şaşırtıcı bir şekilde, Fern olayları anlatmadan önce benimle aynı fikirdeydi.

"O zamanlar intikam alma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum," diye itiraf etmişti. 'Bu beni o kadar çok ele geçirdi ki bir adım geri atıp olayları başkalarının bakış açısından göremedim. Rahmetli kocamın diğer insanlar üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu ancak son zamanlarda fark ettim.

Fern bana sempati göstererek, "Drew'den gelen e-postaları okudum, bu ilişkiyi onun başlattığını ve sen endişelerini dile getirdiğinde bile devam ettirdiğini açıkça gösteriyor," diye devam etti. 'İntikam arayışında çok ileri gittiğimi de kabul ediyorum ve Drew'u öldürmek için Rory'den yardım almamalıydım, ne de onu susturmak için Rory'ye zarar vermeliydim. İkisi de hayatını kaybetmeyi hak etmedi ve sen de kesinlikle hapse girmeyi hak etmedin.

İkimiz de açık ve dürüst olmaya istekli olduğumuzu açıkça gösterdiğimiz için, Fern'e hapisane hayatının benim için nasıl bir şey olduğu hakkında biraz fikir vermeye devam ettim.

"Böyle bir yeri en büyük düşmanıma bile istemezdim," demiştim, Fern'in bana düşman olduğu o konuşmadan sadece birkaç dakika önce olduğunun farkındaydım. "Hapishanede acımasızca saldırıya uğradım ve o zaman farkında olmasam da, o sırada bir çocuk taşıyordum ve onu kolayca kaybedebilirdim.

Fern bunun üzerine gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu ve tekrar özür diledi, ancak ne kadar üzgün olduğunu gördükten sonra ona ilişkimin

Her şeyi ben başlattım ve kendimden özür diledim. Fern daha sonra bana kaçak olduğu dönemden bu yana yaşadığı hayatı anlatmaya başladı ve anlattıkları benim hapishanede yaşadıklarım kadar korkunç görünüyordu.

Fern, 'Teknik olarak özgür olmam, yaptığım her şeyin yanıma kâr kaldığı anlamına gelmiyordu,' demişti. 'Her günümü, zamanımın dolup dolmadığını ve tutuklanıp tutuklanmayacağımı merak ederek geçirdim. Cecilia'yı doğurmadan önce de doğurduktan sonra da sefalet içinde yaşadım ve hayatımın geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmek zorunda kalırsam bebeğime ne olacağı endişesiyle geceler boyu uyuyamadım.

O iki çocuğun varlığı, küçük gözlerinin ışıltısı ve kucağımızdaki kıpır kıpır bedenleri, ikimizin de olanlarla ilgili büyük ölçüde yumuşamasının ardındaki ana neden olmalıydı. Her nedense, zehirli ilişkimize bir çift çocuk katmak bazı gerginliklerin azalmasına yardımcı oldu çünkü olan biten her şeye rağmen, artık sadece o büyüleyici doktorla ortak noktamızın kalmadığını fark ettik.

Ayrıca, çocukları için en iyisini isteyen iki anne olduğumuz gerçeğini de paylaştık.

Bu gerçek, Fern'in güzel kızı Cecilia için en iyi şeyin annesinin hayatının geri kalanını hapiste geçirmemesi olduğunu anlamamı sağladı. Polisi aramak yanlış bir hareket tarzı gibi görünüyordu, özellikle de az önce kafenin penceresinin diğer tarafında büyük görünen uçurumun tepesinde tamamladığı özverili ve cesur hareketten sonra. İşte bu yüzden intikam ihtiyacımı tüyler ürpertici sonucuna kadar götürmeyeceğime o anda karar verdim. Bebeğimle eve gittiğimde Fern'in yüzüne her baktığımda onu kurtarmak için yaptıklarını hatırlarken, Fern'in kelepçelenerek götürülmesini ve bebeğinin bir sosyal hizmet görevlisine teslim edilmesini nasıl izleyebilirdim? Ama bu sadece benimle ilgili değildi, Fern'le de ilgiliydi. Yaptığı şeylerden dolayı henüz bir dakikasını bile polis gözetiminde geçirmemiş olmasına rağmen, yine de cezalandırıldığını açıkça görebiliyordum.

Yapmamaları gereken bir şeyi yapan insanlar hakkında söylenenler doğrudur. Hayatlarının geri kalanını tek gözleri açık uyuyarak geçirirler. O kafeden çıkıp hayatına devam etmesine izin versem bile Fern'in kaderinin bu olduğunu biliyordum, bu yüzden sonunda ona tam olarak bunu yapmak istediğimi söyledim.

'Bitti artık. Sadece yürüyüp gidelim ve hayatımızın geri kalanına devam etmeye çalışalım,' demiştim Fern'e. İntikama ihtiyaç duymamak için içsel bir güç göstererek, keşke her şey başladığında doktorun karısı da buna sahip olsaydı.

"Nasıl bu kadar bağışlayıcı olabiliyorsun? Fern o zaman bana sormuştu. "Sen benim evliliğimi mahvettin ama ben de senin hayatını mahvettim.

'Çünkü az önce çocuğumu kurtardın,' diye açıklamıştım. 'Bu bana senin kötü bir insan olmadığını gösteriyor. Sadece hatalar yaptın. Büyük hatalar, korkunç hatalar, ama kurtuluş noktasını tamamen geçmiş değilsin. Bebeğimi kurtardın ve senin de bakman gereken bir bebeğin var. Eğer bu iki şey olmasaydı, seni memnuniyetle tutuklardım, ama şimdi yapamam. O yüzden bunu kabul et ve git. Kaçmaya devam et ve çocuğunla biraz huzur bulmaya çalış. Ben de eve gidip benimkiyle aynı şeyi yapmaya çalışacağım.

Fern çok dokunaklı bir soru sormadan önce, "Teşekkür ederim," dedi. "Sence biraz huzur bulabilir miyiz?

"Umarım öyledir" diyebildim ve bu yorumla birlikte acı ilişkimiz sona erdi.

İkimiz için de her zaman olduğu gibi, hiçbir şey görüldüğü gibi olmamıştı. Fern beni her zaman acımasız, soğuk kalpli bir yuva yıkıcı olarak hayal etmişti ve ben de onu kendinden başka kimseyi umursamayan intikamcı bir güç olarak görmüştüm, ancak o gün ikimiz de bu varsayımların artık doğru olmadığını fark ettik. Bu yüzden ikimiz de birbirimizden sonsuza dek uzaklaşabileceğimizi hissettik.

Ve biz de tam olarak bunu yaptık.

Mutfağında Evelyn için bir biberon hazırlarken Fern'in şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Muhtemelen bebeği için de bir yemek hazırlıyordur. Bizim durumumuzdaki ebeveynler için günler böyle geçmeye meyillidir. Ancak ne yaptığını tahmin edebilsem de, nerede yapıyor olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Çünkü ikimiz de diğerini rahat bırakmaya yemin ettikten sonra Evelyn'i alıp o kafeden ayrıldım ve o zamandan beri Fern ya da Cecilia'yı görmedim.

Uzun zamandır peşinde koştuğum kadından uzaklaşmak bana şaşırtıcı bir zafer hissi veriyordu; sanki evrene geçmişi geride bırakıp hayatıma devam etmek istediğimi bildiriyordum. Tomlin'le tekrar bağlantı kurduktan sonra ona Arberness'e döndüğümde ilişkimizin sona ermesini istediğimi söylediğimde bunun böyle olduğunu kanıtladım.

Nedenini biliyordu, Siobhan'la kısa süreli kaçamağı kaderini belirlemişti ama bu beni ne kadar sevdiğine ikna etmeye çalışmasına engel değildi.

'Bunu yürütebiliriz,' diye denedi, beni kaybetmeye hazır olmadığı belliydi, ama benim kararım çoktan verilmişti. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım.

"Drew ile ilişkiyi ilk kez bitirdiğimde ben de kendime aynı şeyi söylemiştim," diye cevap vermiştim. 'Yine de sonunda bunu tekrar yaptım, bu yüzden sadece sözlerin anlamsız olduğunu biliyorum.

Tomlin buna itiraz etmekte zorlanmıştı, şüphesiz kararımı verdiğimi görüyordu, ama aramızdaki ilişkinin sona ermesi için fazladan bir neden daha ekledim.

Sadece arkamdan yaptıkların değil. Her şey. İşin. Fern'le, Drew'la, geçmişimle olan bağlantın. Hepsinden temiz bir kopuşa ihtiyacım var. Hayatıma devam edebilmemin ve Evelyn'e en iyi anne olabilmemin tek yolu bu. Umarım bunu anlayabilirsin.'

Tomlin o zaman üzgün ama kabullenmiş görünüyordu ve geçmişle olan bağlantısının muhtemelen her zaman ilişkimizin nihai olarak mahkum olduğu anlamına geldiğinin ve Siobhan'la olan ilişkisinin tabuttaki son çivi olduğunun farkındaydı.

Siobhan'a gelince, belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu otoyolun kenarında mahsur bıraktığımdan beri benimle irtibata geçmedi. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda da değil çünkü artık onun gibi arkadaşlara ihtiyacım yok.

Ayrılmadan önce Tomlin'in bilmek istediği bir şey vardı, kafasını kurcalayan bir şey.

"Fern elindeyken gitmesine nasıl izin verdin?" diye sormuştu bana. 'İntikam almak için o kadar zaman harcadın ve sonra, bunu elde edebileceksen, onun gitmesine ve özgür kalmasına izin verdin?

'Evelyn'i kurtardı,' diye cevap verdim. 'Bu benim için intikam ihtiyacından çok daha değerli. Hayatımın geri kalanında seveceğim bir çocuğum var. Şu anda önemseydiğim tek şey bu ve odaklanacağım tek şey de bu.

Tomlin o zaman bunu neden yaptığımı anladı, uçurumun tepesindeki drama kendisi de tanık olmuştu. Muhtemelen daha özverili olmaya ne kadar istekli olduğunu da kanıtlayarak, işine geri dönebileceğini ve profesyonel bir kurtuluş şansı için boşuna çabalamak yerine onun kaçmasına izin veren dedektif olmaya devam edebileceğini kabul etti.

Arberness'e geri döndükten sonra ikimiz vedalaştık ve o Carlisle'a doğru yola çıkarken ben evimin ön kapısını kapattım ve artık sadece ben ve küçük kızımın olduğunu düşündüm.

Ama öncekinin aksine, bu konuda endişelenmiyordum.

Mutluydum.

Evelyn'i beslemeye başladığımda ve bana bakarken gözlerinin parladığını gördüğümde artık mutluyum. Uzun zamandır en mutlu olduğum an olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Fern'e

gelince?

Kim bilir.

Onu unutmamın zamanı geldi.

Belki bir gün haberlerde onun hakkında bir şeyler okurum. Yine de polis tarafından bulunabilir çünkü her zaman aradıklarını biliyorum.

Ama sonra tekrar, belki de değil.

İçimden bir ses onun gibi becerikli bir kadının onlardan kaçmanın bir yolunu bulacağını söylüyor.

İçimden bir ses doktorun karısının iyi olacağını söylüyor.

EPILOG

BEŞ YIL SONRA

Bir köyde yaşamının gerçek bir güzelliği var. Her yere yürüyerek gidebilmek. Tüm yerlileri ilk isimleriyle tanımak. Ciddi suçlar hakkında endişelenmek zorunda olmamak.

En çok sonuncusunu sevdim.

Evet, artık resmileşti. Uzun yıllar boyunca bir şehir aşığı olarak yaşadıktan sonra artık tamamen din değiştirdim ve köy hayatını seviyorum. Arberness benim için her şeyin başladığı yer ve bu sessiz sokaklarda yürürken ve şu anda sunduğu bir indirimden hızlıca bahsetmeden önce beni selamlayan dost canlısı kasaba gülümserken, sanki şimdi Arberness'teymişim gibi hissediyorum.

Neredeyse.

Şu anda içinden geçmekte olduğum bu doğal ve sakin yer, haritanın Kuzey İngiltere'deki o küçük bölümüyle pek çok benzerlik taşısa da, oradan kilometrelerce uzaktayım. Aslında tamamen farklı bir ülkedeyim. Kasapta kısa bir süre durup, indirim kapsamında sunulan indirimli fiyatları kibarca kontrol ettiğimde, bunu bir kez daha hatırlıyorum. Çünkü tüm taze etlerin yanındaki fiyat etiketlerinde yer alan rakamlara buradaki yerel para birimi eşlik ediyor ve pound işareti yerine Euro işareti kullanılıyor.

Çünkü Fransa'da yaşıyorum.

Buraya geldiğimden beri öğrendiğim dilin bir kısmını kullanarak, kasaba beni bu satış konusunda uyardığı için Fransızca teşekkür ediyorum ve kibarca şimdilik iyi olduğumu, ancak bu hafta sonu kendisinden biraz sosis almak için geri döneceğimi söylüyorum. Fransızca söyleyecek bir şeyleri olan tek kişi ben değilim. Çünkü yanımdaki kızıma baktıktan sonra o da yeni dilinde birkaç kelime söylüyor ve biz tekrar yola koyulup okuluna doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Bunu yaparken kendi kendime biraz kıkırdıyorum çünkü İngilizce dışında bir dil konuşacak kadar zeki olduğunu hiç düşünmemiş biri olarak, yeni bir dilde sohbet etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyorum. Görünen o ki yeni bir dil öğrenmek zeki olmaktan çok zaman ve bağlılıkla ilgili. Bu çoğu şey için geçerli değil mi? Fransızca konuşabilmek için kesinlikle çok çaba sarf ettim ve bu sadece yeni evime daha fazla uyum sağlamama yardımcı oldu.

Elbette her yere uyum sağlamak önemlidir.

Ama özellikle de yurtdışında polisten saklanan bir suçlu olduğum için.

Cecilia bana komik olanın ne olduğunu sordu, ama ben sadece bir şey olmadığını söyledim ve bu sabah sarı saçlarına bağladığım pembe fiyonkla ne kadar güzel görüldüğünü yorumladım. Bunu o istedi ve ben de okulda kabul edilebilir olacağını düşündüm, bu yüzden mecbur kaldım ve şimdi bugün tüm sınıf arkadaşlarına göstereceği yeni görünümünden çok gurur duyuyor. Ben de gurur duyuyorum ama sadece saçında pembe bir fiyonk olduğu için değil. Genç hayatında yaşadığı tüm çalkantılara rağmen komik, kibar ve zeki bir kıza dönüştüğü için.

Kaçak bir yaşamın benim üzerimdeki etkisinden endişeliysem, bunun kızım üzerindeki sonuçlarının ne olacağı konusunda daha da endişeliydim. Ama sanırım küçükler hakkında söylenenler doğru. Dayanıklılar, gerçi ben de oldukça dayanıklı olduğumu düşünüyorum.

Bunca yıl geçti ve ben hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyorum.

Köyün içinden geçerken, ciddi suçlarımı işlediğim yerlerle arama hatırı sayılır bir mesafe koyduğumun farkındayım. Ayrıca bu gezegende, yakalanıp İngiltere'ye geri götürüldüğüm takdirde cezadan kaçmamı sağlayacak hiçbir yer olmadığını da farkındayım. Bu yüzden sürekli dikkatli olmak zorundayım ve bu yüzden buradaki yerel halkla aynı dili konuşabilmek, yeni toplumuma daha da entegre olmama yardımcı oluyor ve içlerinden birinin gerçekte kim olduğumu anlama ihtimalini azaltıyor. Ancak Kara Dul'un hikayesi Birleşik Krallık'ta büyük haber olurken, Fransa'da kimse bu konuda pek bir şey bilmiyor gibi görünüyor. Yüzüm kesinlikle buradaki hiçbir gazetenin ön kapağında yer almıyor, haber bültenleri sırasında hiçbir televizyon ekranında yanıp sönmüyor ve bu benim için sorun değil. Kim olduğumu ve ne yaptığımı gerçekten bilen birilerini son gördüğümünden bu yana beş yıl geçti ve şimdiye kadar çok iyiydi.

O kişi Alice'ti.

Bugün özgür olmamın tek sebebi o.

O uçuşumun tepesinde durup Victoria ile pazarlık yaptığımda bencilce kendime yardım etmeye çalışmıyordum, sadece bir çocuğun hayatını kurtarmaya çalışıyordum çünkü bunu yapmak için gerçekten en uygun kişi bendim, o günkü eylemlerimin Alice'in beni affetmesine yardımcı olduğu inkar edilemez. Eğer Victoria kızını almasaydı, Alice çok mutlu bir şekilde beni tutuklatacaktı ve hem benim hem de Cecilia'nın hayatı şu ankinden çok farklı olacaktı. Fransa'nın bu sakin bölgesinde huzurlu bir yaşam olmayacaktı.

Yerliler ve gurbetçiler özgürce kaynaşırken, her yaz yerel üzüm bağlarının tadına bakmak ve biraz güneşlenmek için birkaç turisti ağırlıyor.

Alice ona yaptıklarını asla unutamayacak ama affetti ve ben de aynı şeyi onun ve Drew için söyleyebilirim. Tüm bunları onların ilişkisi başlattı ve şimdi, yıllar sonra, her şey asla eskisi gibi olamaz. Önemli olan tek şey, ikimizin de hayatımızın geri kalanını elimizden geldiğince iyi bir şekilde sürdürmemiz, önümüzdeki birkaç on yılın bize sunduğu fırsatlardan en iyi şekilde yararlanmamız ve bu, birlikte yaşadığımız rahmetli doktorun sahip olmadığı bir fırsat.

Cecilia'nın okulunun kapısı görüldüğünde, sağ elimi sıkıca kavradığını hissediyorum ve ayrılma zamanımız geldiğinde her zaman olduğu gibi biraz endişeli olduğunu biliyorum. Victoria'nın onu benden almaya çalıştığı o korkunç olayı saymazsak, doğduğundan beri birbirimizden ayrılmadığımız için kızımın biraz ayrılık kaygısı yaşaması anlaşılabilir bir durum. Bende de var ama üzerinde çalışıyoruz. Cecilia'nın okul hayatı açısından henüz erken olsa da, dersler bittiğinde annesinin onu her zaman bekleyeceğini biliyor.

Diz çöküp yanağına bir öpücük kondurmadan önce kızıma 'İyi günler' diyorum.

İlk okul yılı başladığından beri son üç haftadır yaptığı gibi benden ayrılma konusunda hâlâ biraz tedirgin görünüyor ama birkaç arkadaş edinmiş. Onlardan birini ileride gördüğünde, daha az endişeli ve daha eğlenceli görünüyor.

Arkadaşına katılmak için acele etmeden önce bana 'Hoşça kal anne' diyor ve ben de iki gencin yoğun bir öğrenim gününe hazır bir şekilde okula girişini izliyorum.

Ancak bugün bir şeyler öğrenmeyi umanlar sadece onlar değil, çünkü saati kontrol ettikten sonra, matematik ya da coğrafya öğrenmekten biraz daha ilginç olacağını umduğum kendi nişanım için aceleyle yola çıkıyorum. Çünkü kırkıncı yaş günümde Manchester'daki o otel odasında Greg'i öldürdüğümünden beri görmezden geldiğim bir şeye gerçekten hazır olup olmadığımı öğrenmeye gidiyorum.

Tekrar biriyle çıkmaya hazır olup olmadığımı bakacağım.

Randevum için buluşma yerine doğru ilerlerken midemde uçan kelebeklerin iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğuna tam olarak karar veremiyorum. Biraz gergin olmam işe yarayabilir çünkü bu önemsemişimi gösterir ama bir yandan da buna gerçekten hazır olmadığımı ve Cecilia tekrar eve gelmeden önce daireme dönüp ortalığı toparlamam gerektiğinin bir işareti olabilir.

Evin dağınıklığı. Denemek zorundayım, çünkü sadece hayatımın geri kalanını yatakta yalnız uyuyarak geçirmek istemiyorum, aynı zamanda bana çıkma teklif eden adama onunla buluşacağıma dair söz verdim, bu yüzden gitmemem kabalık olur.

Söz konusu adamın adı Pierre ve haftada dört sabah çalıştığım fırının düzenli müşterilerinden biri. Hepsi birbirinden lezzetli görünen ve kokan ekmekler, çörekler ve kekler sunan şirin ve küçük bir yer olan bu fırında, ön masada müşterilere hizmet etme şansı bulduğumdan beri çalışıyorum. Henüz ekmek pişirecek ya da pasta yapacak kadar yetenekli olmasam da, ödeme yapan müşterilere hamur işi paketlerini teslim edebiliyor ve paralarını kasaya koyabiliyorum. Burada biraz para kazanma şansı bulduğum için çok minnettarım. Özellikle yüksek maaşlı bir iş değil ama öyle olması da gerekmiyor çünkü burada yaşam maliyetim yüksek değil. Yine de sosyal bir iş - fırında çalışarak köydeki herkesi tanıdım ve bu beni gerçekten buranın bir parçası hissettirdi. Ayrıca fırının bir çalışanı olarak, o gün satılmayan artıkları eve götürme hakkım olması da hoşuma gidiyor ve bedava yemek her zaman faydalıdır, ancak itiraf etmeliyim ki belime pek iyi gelmedi.

Ama kruvasan ve pains au chocolat ile kendinizi şımartamayacaksanız Fransa'da yaşamamanın ne anlamı var?

Fırının önünden geçerken ve bugün vardiyada olan iş arkadaşlarıma el sallarken, her Salı ve Cuma sabahı gelen yakışıklı müşterinin bir gün bana çıkma teklif etmesini nasıl umduğumu düşünüyorum.

Ve sonra oldu.

Onu tanıdığımdan beri her zaman kahve ve kruvasan sipariş eden Pierre, geçen Cuma sabahı ona hizmet ederken başka bir şey daha istedi. Köy meydanına bakan kafede onunla birlikte kahvaltı etmek isteyip istemediğimi sordu. Her zaman kusursuz giyinen gösterişli bir Fransız'ın, beyaz tulum giymiş ve hamur işi kokan bir yabancıyla, benimle ilgilenmesine şaşırmıştım. Ama fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan evet demiştim ve şimdi randevuya az kalmıştı.

Arnavut kaldırımlı meydanı geçerken kafeyi görüyorum ve tepemde yükselen kuledaki kilise çanı dokuz kez çalarken Cecilia'nın günün ilk dersine başlayacağını biliyorum. Biraz geç kaldığımı da biliyorum çünkü çoktan Pierre ile masaya oturmuş olmalıydım.

Aceleyle kafeye girdiğimde onu cam kenarında bir masada oturmuş, menüyü incelerken görüyorum.

Oturduğu yerden kalkıp gerçek bir beyefendi gibi beni selamlamadan önce içeri girdiğimi görünce bana sıcak bir gülümseme attı, yani zaten iyi bir başlangıç yaptı. Ben de iyi bir izlenim bıraktığımdan eminim, bu kafeyi sevdiğimi söylemeden önce şık ceketini için ona iltifat ediyorum, bu da ilk randevumuz için burayı seçmekle iyi yaptığını gösteren ince bir ipucu.

Ne sipariş edeceğimize karar verirken ikimiz de neyse ki İngilizce konuşuyoruz ve garson masamıza gelip isteklerimizi not ettikten sonra ikimiz de sohbeti hava durumundan ve bu güneşli sabahıta meydana kaç kişinin geçtiğinden biraz daha ilginç konulara taşımaya hazırız.

Pierre kökenlerle, özellikle de İngiltere'de geçirdiğim zaman ve buraya nasıl geldiğimle ilgileniyor ve bu çok zor bir konu olabilecekken, dün gece yatağında yatarken ve ne söyleyeceğimi hayal ederken titizlikle hazırlandığımdan emin oldum. Bu yüzden ona sakın ve ikna edici bir şekilde Fransa'ya tatildeyken bu ülkeye aşık olduktan sonra taşındığımı söyleyebildim. Cecilia'nın babasının zamansız ve talihsiz ölümünden sonra bu köy ikimizin yeni bir başlangıç yapması için harika bir yer gibi göründü.

Pierre kızımın babasının vefatı nedeniyle başsağlığı dilemekte gecikmedi ve ben de kendisine teşekkür ediyorum, ancak bu hassas bir konu gibi görüldüğü için, özellikle de ilk buluşmamızda bu konuyu daha fazla kurcalamayacağının farkındayım. Sonra sohbeti tekrar ona yönlendirerek, sadece kırk mil uzaklıktaki Paris gibi daha kalabalık bir yer yerine nasıl olup da burada yaşamaya başladığını soruyorum.

Bu şirin lokantada kahve ve yumurta kokuları burun deliklerimi doldururken Pierre bana "Senin gibi benim de bir değişiklik yapmaya ihtiyacım vardı" diyor. "İşim şehirde zorlayıcı olabilir ama burada çok daha bağışlayıcı. Ama şu anda işte değiliz, bu yüzden başka bir şey hakkında konuşmaktan mutluluk duyarım.

Garson kız kahvelerimizi getirirken, "Anlıyorum," diye cevap veriyorum. Kahvelerimizi koyduktan sonra bu konuyu orada bırakamayacak kadar meraklıyım, bu yüzden Pierre'e gülümseyerek "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum.

Pierre soruma cevap vermek için bana bakmadan önce garsona teşekkür ediyor. Cevap verdiğinde, buna inanmakta güçlük çektim.

"Ben bir doktorum," diyor sakince. "Yani başıma o kadar heyecan verici bir şey gelmez.

Karşımda oturan adama bakıyorum ve onun bu sözlerine nasıl cevap verebileceğimi düşünüyorum. Sonunda sadece gülümsemeye ve onunla aynı fikirde olmaya karar veriyorum.

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Doktor olmanın oldukça sıkıcı olabileceğini duydum.

* * *

Eğer *Doktorun Metresi'nin* etkisinde kaldıysanız, Daniel Hurst'ten kesinlikle vazgeçemeyeceğiniz, sayfaları çeviren bir başka psikolojik gerilim olan [Doktorun Çocuğu'nda](#) Fern ve Alice için sırada ne olduğunu öğrenin.

[Buradan alın!](#)

DOKTORUN ÇOCUĞU

Doktor öldü. Şimdi kızı intikam istiyor...

"Seni her zaman koruyacağım. Annem bana her iyi geceler öpücüğü verdiğinde bu sözleri fısıldardı. Ve ne zaman rüzgârlı sahil köyümüzün dışına çıksak, elimi sıkıca tutardı ve yüzü kısılmış ve solgun olurdu. Nedenini hiç anlamamıőtım. Ama şimdi anlıyorum.

Büyürken fısıltıları ve söylentileri duymuőtım. Annem gerçeği benden saklamaya çalıştı ama başaramadı. On sekiz yıl önce tam olarak ne olduğunu anladım. Öldürölen doktorun çocuğu olduğumu biliyorum.

Eğer doktorun karısı annemin ve benim hayatımı mahvetmeseydi her şey çok farklı olabilirdi. Muhteşem deniz manzaralı büyük bir evde yaşayan düzgün bir aile olabilirdik. Bunun yerine, babamı hiç tanıyamadım ve annem bir zamanlar olduğu kişinin bir gölgesi, her zaman omzunun üzerinden bakıyor...

Aynada sarı saçlarıma ve parlak mavi gözlerime bakarken, tıpkı babam gibi olduğumu fark ediyorum. Ve geçmişin yanlışlarını düzeltmek bana kalmış.

Doktorun karısının zeki ve hesapçı olduğunu söylüyorlar. Cinayetten paçayı kurtardığını. Ama henüz benimle tanışmadı.

***Doktorun Karısı'nın* çok satan bir numaralı yazarından, dudak uçuklatan son düğüme kadar sizi tahmin etmeye devam ettirecek, tamamen sürükleyici ve sayfaları çeviren bir psikolojik gerilim. Eğer *Behind Closed Doors*, *Gone Girl* ve *The Housemaid*'i seviyorsanız, *Doktorun Çocuğu*'na da bayılacaksınız.**

[Buradan alın!](#)

DANIEL'DEN DAHA FAZLASINI DINLEYIN

Daniel Hurst'ün son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz? Özel bir kısa öyküyü tamamen ücretsiz olarak almak için e-posta listesine kaydolun!

[Buradan kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza söz veriyoruz, şunları yapabilirsiniz
İstedığınız zaman aboneliğinizi iptal edin ve sizinle yalnızca yeni bir kitap çıktığında iletişime geçelim.

DANIEL HURST'ÜN KİTAPLARI

DOKTORUN KARISI serisi

Doktorun Karısı

Doktorun Dul Kadını

Doktorun Metresi

Doktorun Çocuğu

Çiftin İntikamı Tatil

Evi

Kulübedeki Çift Davetsiz

Misafir

Ailem Kazayı Nasıl

Gördü?

Kimseye Söylemeyiz

Altıncı Masadaki Çift

Eskiden Burada

Yaşardık Yanlış Kadın

O Bir Yalancıydı

Kapıdaki Kadın Yolcu

Ölüm Bizi Ayırana Kadar

Sesli olarak mevcuttur

Doktorun KARISI serisi

Doktorun *Karısı* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Doktorun *Dul Kadını* ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Her Husband's Mistake ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *My Daughter's Boyfriend* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *The Holiday Home* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Kulübedeki Çift ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

DANIEL'DEN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

Doktorun Metresi'ni okumayı seçtiğiniz için size çok teşekkür ederim. Umarım Fern Devlin'in talihsizliklerini üçüncü kez takip etmekten keyif almışsınızdır! Eğer kitabı beğendiyseniz ve Bookouture'da yayınlanan son kitaplarımdan haberdar olmak ve ücretsiz kısa öyküm *Katil Kadın*'ı okumak istiyorsanız, lütfen aşağıdaki linkten Bookouture bültenime kaydolun. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Umarım *Doktorun Karısı* serisinin bu üçüncü kitabını sevmişsinizdir ve eğer sevdiyseniz, dürüst bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymak isterim!

Okurlarımdan haber almaktan da keyif alıyorum ve benimle doğrudan daniel@danielhurstbooks.com e-posta adresimden iletişime geçebilirsiniz. Her mesaja cevap veriyorum! Ayrıca *Just One Second* adlı psikolojik gerilim romanımı ücretsiz olarak indirebileceğiniz web sitemi ziyaret edebilir ve gelecekteki yazılarımla yanı sıra eşim Harriet ve kızım Penny ile olan maceralarım hakkında her şeyi duyabileceğiniz kişisel haftalık bültenime katılabilirsiniz!

Teşekkürler,

Daniel

www.danielhurstbooks.com

DOKTORUN KARISI

Sırrının güvende olduğunu düşünüyor. Ama o gerçeği biliyor...

Kocam bir doktor. Akıllı ve çekici biri ve herkes ona güveniyor.
Ben hariç.

Dışarıdan bakıldığında her şeye sahipmişim gibi görünüyor - mükemmel bir evlilik, mükemmel bir koca, mükemmel bir hayat. Ama bu gerçeklerden çok uzak.

Doktor Drew Devlin görüldüğü kadar saygıdeğer biri değil. Muhteşem deniz manzaralı bu güzel, eski mülke taşınmamızın nedeni geçmişimizi geride bırakmamız gerektiği idi. İkimiz için de yeni bir başlangıç olmalıydı.

Ama kocamın bana yine yalan söylediğini fark ettim. İşinde sahip olduğu gücü insanların hayatlarıyla oynamak ve tam olarak istediğini elde etmek için kullanıyor - kimin canını yakarsa yaksın.

Ama beni hafife aldı. Bu büyük, izole evde onun tüm hatalarını düşünmek için bolca zamanım oldu.

Ve kocamın bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Yolcu'nun bir numaralı çoksatan yazarından, dudak uçuklatan hikayelerle dolu, kesinlikle sürükleyici bir psikolojik gerilim Gece geç saatlere kadar okumanızı sağlayacak kıvrımlar. Eğer *Behind*'i seviyorsanız

***Closed Doors, Gone Girl* ve *The Housemaid*'den sonra *The Doctor's Wife*'in da bağımlısı olacaksınız.**

[Buradan alın!](#)

DOKTORUN DUL EŞİ

Ona güvenmiŐti. Şimdi bedelini ödüyör.

Kocam **Doktor Drew Devlin**'i seviyordum ama o bana ihanet etti. Ve Şimdi de öldü.

Anahtarı kilide sokup Drew'in hayat sigortasından aldığım parayla satın aldığım yeni lüks evin kapısını açtığımda, en kötü günlerin geride kaldığından eminim. Sırrım güvende ve yeni servetimin ve özgürlüğümün tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Sonra yakışıklı **Roger**'la tanıştım. Bir ilişki aramıyordum ama akşamlarımızı güneşli terasımnda şarap içerek geçirirken, Şu anda tam da ihtiyacım olan şeyin o olduğunu fark ettim. Roger, Drew'a hiç benzemiyor, spontane ve romantik. Ve en önemlisi, dürüst.

Benim zengin ve yalnız bir kadın olduğumu düşünüyör. **Elbette yanılıyor, bende çok daha fazlası var.**

Ama sonra bir gece, birlikte yatağa kıvrıldığımızda, Roger kanımı donduran bir şey söyledi. Sanırım doktorun karısı olarak hayatım hakkındaki gerçeğı biliyor.

Geçmişimin beni yakalamasını engellemek için her şeyi yaparım... Ama Roger gerçekten söylediğı kişi mi? Yoksa hayatım Şimdi tehlikede mi?

Dudak uçuklatan, kesinlikle sürükleyici bir psikolojik gerilim *Doktorun Karısı'nın* bir numaralı çoksatan yazarından şaşırtıcı sürprizler. *Kapalı Kapılar Ardında, Kayıp Kız ve Trendeki Kız'ı* seviyorsanız *Doktorun Dul Kadını'na* da bayılacaksınız.

[Buradan alın!](#)

ÇİFTİN İNTİKAMI

Çocuğunuzu korumak için ne kadar ileri gidersiniz?

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Bu bir anne içgüdüğü.

Oğlum benden bir şeyler saklamaya başladığında bunu anlayabiliyordum. Eskiden okula o güzel yüzünde yaramaz bir sırıtışla giderdi. Şimdi göz temasından kaçınıyor ve başını öne eğiyor.

Bir sınıf arkadaşı tarafından zorbalığa uğradığını öğrendiğimden beri her günümü endişelenerek geçiriyorum, evden çıktığı andan kapıdan geri döndüğü ana kadar midem endişeyle çalkalanıyor.

Herkes bana aşırı tepki verdiğimi söyleyip duruyor ama çocuğumun güvenliğini riske atamam. Kocam ve ben diğer çocuğun ailesiyle konuşmaya çalışıyoruz ama bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor...

Sonra değerli çocuğumuz inciniyor. Yeter artık. Buna bir son vermeliyiz. Bu, meseleyi kendi elimize almak anlamına gelse bile.

Çünkü oğlumuzu hedef alan aile hakkındaki gerçeği biliyoruz - bunu ilk kez yapmıyorlar.

Asıl soru şu: İntikam almak için tam olarak ne kadar ileri gideceğiz?

Doktorun Karısı'nın bir numaralı çoksatan yazarından tırnak ısırtan, sayfaları çevirten bir psikolojik gerilim. ***Kapalı Kapılar Ardında, Gone Girl*** ve ***The Housemaid***'i seviyorsanız, ***Çiftin İntikamı***'na da bayılacaksınız.

[Buradan alın!](#)

TATİL EVİ

Mükemmel bir tatil ya da mükemmel bir kabus...

Ilık suyun içinde şampanyamı yudumluyorum, muhteşem mavi gökyüzü ve dağların nefes kesen manzarasına hayranlıkla bakarken etrafımda köpükler uçuşuyor. Burada, bu muhteşem tatil evinde olduğuma inanamıyorum.

Ölmek için...

En iyi arkadaşım ve kocası beni ve ailemi evlerine davet ettiler. lüks yaşam tarzlarını deneyimlemek için hafta sonu göl kenarındaki mülklerini ziyaret ettim. Kocam **Ryan**'ın kıskandığını bilmeme rağmen onların zenginliğini kıskanmıyorum. Tek istediğim son zamanlarda yaşadığımız sıkıntılardan kaçmak ve evliliğimi yeniden rayına oturtmak.

Sonra bir akşam Ryan'ın fısıltıyla yaptığı bir konuşmaya kulak misafiri oluyorum ve söylediği şey tüylerimi diken diken ediyor. Bu güzel cennette tüm dünyam alt üst oluyor.

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda ikinci bir sır keşfediyorum. Gerçek tahmin ettiğimden daha da şok edici ve artık kime güveneceğimi bilemiyorum.

Bunun mükemmel bir tatil olması gerekiyordu, ama birileri bundan sağ çıkamayacak...

Son sayfaya kadar kalbinizi çarptırarak, ters köşelerle dolu bir psikolojik gerilim. Eğer *Behind Closed Doors*, *Gone Girl* ve

***The Housemaid, The Holiday Home*'un büyüüne
kapılacaksınız.**

[Buradan alın!](#)

YAYIN EKİBİ

**Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek birçok kişinin çabasını gerektirir.
Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese teşekkür eder.**

Ses

Alba Proko
Sinead O'Connor
Melissa Tran

Ticari Lauren

Morrisette Jil
Thielen
Imogen Allport

Veri ve analiz

Mark Alder
Mohamed Bussuri

Editorial

Natasha Harding
Lizzie Brien

Metin Editörü

Laura Gerrard

Düzeltilmen

Faith Marsland

Pazarlama

Alex Crow
Melanie Price
Occy Carr
Cíara Rosney

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles
Stephanie Straub

Yapım Hannah
Snetsinger Mandy
Kullar
Jen Shannon

Tanıtım

Kim Nash
Noelle Holten
Myrto Kalavrezou
Jess Readett
Sarah Hardy

Haklar ve sözleşmeler

Peta Nightingale
Richard King
Saidah Graham

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %9'unun evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %13'e çıktığını biliyor muydunuz*? Bu durumu değiştirmeye çalışmak için sizden, aşağıdaki kitapların oluşturulmasında oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi istiyoruz geleceğin okuyucuları.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılabilir harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2023 yılında

yayımlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı © Daniel Hurst, 2023

Daniel Hurst, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-087-7

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.